Η ΕΥΤΥΧΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἂν θέλετε νὰ ἰδῆτε μίαν εὐτυχῆ οἰκογένειαν, ἰδέτε αὐτὴν τὴν ὁποίαν παριστάνει ἡ εἰκών. Μόνον ὁ πατέρας λείπει διότι ἐπῆγεν εἰς τὰς ἐργασίας του.

Πρῶτα πρῶτα, κυττάξετε τὴν μητέρα ποὺ κρατεῖ τὸν Μιμῆ 'ς τὴν ἀγκαλιά της.

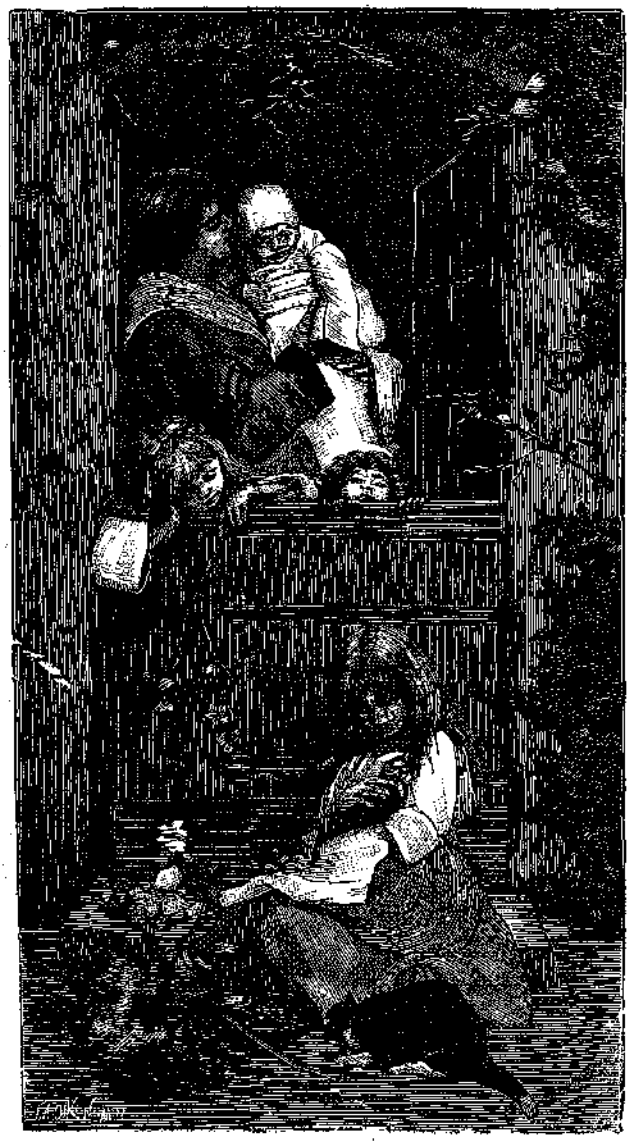

Καὶ ὁ Μιμῆς, θά μου εἰπῆτε, τί εἶνε; Εἶνε τὸ μικρότερον ἀδελφάκι, εἶνε τὸ ἀγαπημένον τῆς μαμᾶς του καὶ τῶν ἀδελφῶν του. Πῶς τὸν ἔβγαλεν ὁ νονός του ὅταν τὸν ἐβάπτισε; Δημήτριον· μὰ τώρα ποὺ εἶνε μικρὸς τὸν λέγουν χαϊδευτικὰ Μιμῆ καὶ σὰν μεγαλώσῃ ὀλίγον θά τον λέγουν Δημητράκην καὶ σὰν μεγαλώσῃ πολὺ θά τον λέγουν Δημήτριον.

Ἰδέτε καὶ τὸν Γεῶργον ποὺ προσπαθεῖ νά μας δείξῃ τὴν μύτην του ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύραν γιὰ νὰ ἰδῇ τί γίνεται ἀπὸ πίσω, καὶ 'ς τὸ πλάγι τοῦ Γεώργου τὴν Φωφὼ ἢ Σοφίαν ποὺ εἶνε σκυμμένη ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύραν καὶ εἶνε στενοχωρημένη, διότι ἤθελε νὰ ἐβγῇ καὶ αὐτὴ ἔξω, νὰ πάγῃ κοντὰ εἰς τὴν μεγάλην τὴν ἀδελφήν της τὴν Μαριγὼ ποὺ χαϊδεύει τὸ γατάκι· ἀλλὰ ἡ μητέρα δέν την ἀφίνει.

Τὸ γατάκι καὶ ἡ γάτα, εἶνε καὶ αὐτὰ σὰν παιδιὰ τοῦ σπιτιοῦ. Τί μεγάλη οἰκογένεια! αἴ; Εἰμπορεῖτε νὰ μετρήσετε πόσοι εἶνε ὅλοι;

Πρὸ πάντων ὅμως εἰμπορεῖτε νὰ εὑρῆτε διατί ἡ μητέρα δὲν ἀφίνει τὴν Φωφὼ νὰ πάγῃ νὰ παίξῃ μὲ τὸ γατάκι;

Δὲν εἰμπορεῖτε, διὰ τοῦτο θὰ σᾶς το εἰπῶ ἐγώ.

Ἡ Φωφὼ κάποτε εἶνε κακή, καὶ προχθὲς τῆς ἦλθε νὰ πειράξῃ τὸ γατάκι. Ἡ μητέρα του, ἡ γάτα, ἔτρεξεν ἀμέσως καὶ μὲ τὰ νύχια της ἐτσουγράνισε τὸ χέρι τῆς Φωφῶς καί το ἔκαμε νὰ τρέχῃ αἷμα. Ἡ Φωφὼ ἔπειτα ἐνόησεν ὅτι αὐτὴ πταίει, καὶ δὲν φυλάγει κάκια τῆς γάτας, οὔτε θὰ πειράξῃ πλέον τὸ μικρόν της. Μὰ ἡ μητέρα τῆς Φωφῶς δέν την ἀφίνει

νὰ πάγῃ νὰ παίξῃ μὲ τὸ γατάκι, γιατὶ φοβεῖται μήπως ἡ γάτα φυλάττῃ ἀκόμη τὴν κάκια της καὶ πειράξῃ τὴν Φωφώ.

Ἄ! ἂν ἡ Φωφὼ δὲν ἐπείραζε προχθὲς τὸ γατάκι, σήμερα δὲν θὰ ἐστονοχωρεῖτο ἔτσι· ἡ γάτα θά την ἀγαποῦσε ἅμα τὴν ἔβλεπε ν' ἀγαπᾷ τὸ παιδί της.

Η ΣΗΜΑΙΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Φιλοποίμην..... 15 ἐτῶν } ἀδελφοί.
Φωκιων..... 9 ἐτῶν }

Φωκιων. Λοιπόν, Φιλοποίμην, θὰ πᾷς νὰ ψαρεύσῃς σήμερα εἰς τὸ παλαιὸν Φάληρον;

Φιλοποιμην. Ναί, θὰ πάγω μὲ τὸν θεῖον.

Φωκιων. Καὶ θὰ εἶν' εὔμορφα, αἴ;

Φιλοποιμην. Ἀκοῦς ἐκεῖ εὔμορφα; δὲν βλέπεις τί λαμπρὰ ἡμέρα εἶνε σήμερα; ἡ θάλασσα θὰ εἶνε ἥσυχη, ἥσυχη μοῦ φαίνεται πὼς ἀπὸ τώρα κάθημαι 'ς τὴν ἀκρογιαλιά, καὶ κρατῶ τὴν πετονιὰ καὶ οἱ σπάροι τσιμποῦν!...

Φωκιων. Ἄ! τί ὡραῖα ποὺ θὰ εἶνε! (Μετὰ παρακλήσεως) Φιλοποίμην.... νὰ ἔλθω κ' ἐγώ;

Φιλοποιμην. Ὄχι.

Φωκιων (Μὲ παράπονον). Διατὶ δὲν με παίρνεις κ' ἐμένα, Φιλοποίμην;

Φιλοποιμην. Διατί; διότι θὰ τρέχῃς πάλιν ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα γιὰ νὰ πιάσῃς καβούρια ἢ γαρίδες· καὶ ποῦ θέλεις νἀχω τὸν νοῦν μου, 'ς τὸ ψάρευμά μου ἢ σὲ σένα μὴ γλιστρήσῃς καὶ πέσῃς 'ς τὴν θάλασσα;

Φωκιων. Μὰ δὲν θὰ τρέχω γιὰ καβούρια ἢ γιὰ γαρίδες· θὰ κάθωμαι κοντά σου καὶ θὰ ψαρεύω.

Φιλοποιμην. Μὲ τί; μὲ τὰ δάκτυλά σου;

Φωκιων. Καθόλου, ἔχω πετονιά· δὲν θυμᾶσαι ποὺ μοῦδωκες μιὰ παληὰ 'δική σου τὸ περασμένον καλοκαῖρι; ('Εκβάλων αὐτὴν ἀπὸ ἓν πανίον εἰς τὸ ὁποῖον τὴν εἶχε τιλυγμένην) Νά την κι' ὅλα.

Φιλοποιμην. Ἄ! τώρα ἐνθυμοῦμαι· ἂς εἶνε, ἔλα.

Φωκιων. (Πηδῶν φαιδρότατος). Ἄ, τί χαρά μου!

Φιλοποιμην. (Παρατηρῶν τὸ πανίον εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε τιλυγμένην τὴν πετονιὰν ὁ Φωκίων). Καὶ τί πανὶ εἶν' αὐτό, Φωκίων;

Φωκιων. Ἡ σημαία μου.

Φιλοποιμην. Ἡ σημαία σου! Γιὰ νὰ τιλύγῃς πετονιαῖς τὴν ἔκαμες τὴν σημαίαν σου;

Φωκιων. Μά... δὲν εὑρῆκα ἄλλο πανὶ πρόχειρο καὶ...

Φιλοποιμην (Λαμβάνων ἀπὸ τὰς χεῖράς του τὴν σημαίαν καὶ ῥίπτων χαμαὶ τὰ ἀγκίστρια). Δὲν ἐντράπηκες, ἀνόητε, νὰ μεταχειρισθῇς ὡς παληόπανο τὴν σημαίαν;

Φωκιων... Μὰ πανὶ δὲν εἶνε;

Φιλοποιμην (Μὲ σοβαρότητα). Ὄχι! Ὅταν εἶνε σημαία, εἶνε σημαία, δὲν εἶνε πλέον πανί· τὸ εἰκόνισμα ἅμα γείνῃ εἰκόνισμα δὲν εἶνε πλέον ξύλον καὶ χρώματα· γίνεται ἱερὸν πρᾶγμα· τὸ ἴδιο καὶ ἡ σημαία.

Φωκιων. Ἄ!...

Φιλοποιμην ('Εντόνως). Ἡ σημαία εἶνε ἱερά· Ἑλληνικὴ σημαία θὰ 'πῇ Ἑλλάς· ὅποιος ὑβρίσῃ τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν εἶνε ὡς νὰ ῥαπίζῃ ὅλους τοὺς Ἕλληνας διὰ μιᾶς· μέσα εἰς τὰς πτυχὰς τῆς σημαίας εἶνε ἡ τιμὴ τῆς Πατρίδος· δι' αὐτὸ τὴν δίδουν μὲ τόσην παράταξιν εἰς τὰ τάγματα· δι' αὐτὸ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται ὁρκίζονται νὰ χύσουν καὶ τὴν τελευταίαν σταλαγματιὰν τοῦ αἵματός των, νὰ γίνουν κομμάτια, παρὰ νὰ την παραδώσουν....

Φωκιων (Μετὰ δειλίας). Γι' αὐτό, φαίνεται, τὴν χαιρετοῦν καὶ οἱ στρατιῶται;

Φιλοποιμην ('Εντόνως). Ναί, δι' αὐτό! ἀλλ' ὄχι μόνον οἱ στρατιῶται, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατηγοὶ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεύς, διότι ἡ σημαία εἶναι ἀνωτέρα καὶ ἀπὸ τὸν βασιλέα....

Φωκιων. Δὲν τἄξευρα 'γὼ αὐτά... Φιλοποίμην!

Φιλοποιμην. (Ζωηρῶς) Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία καθρεπτίζεται εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας ἀπὸ τὰ κατάρτια τῶν Ἑλληνικῶν πλοίων καὶ φέρει παντοῦ τὴν ἐνθύμησιν τῆς γλυκείας πατρίδος· ἡ Ἑλληνικὴ σημαία προστατεύει τοὺς Ἕλληνας ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα· κυματίζει ἐπάνω ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς πρεσβείας, ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ προξενεῖα, ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ πρακτορεῖα, τὰ ὁποῖα εἶνε εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ κόσμου· καὶ οἱ Ἕλληνες ὅπου εἶνε εἰς τὰ μακρυνὰ καὶ ξένα ἐκεῖνα μέρη ἅμα τὴν βλέπουν ψιθυρίζουν: «ἕως ἐδῶ φθάνει τὸ χέρι τῆς Ἑλλάδος· δὲν μας ἀφίνει ἐρήμους μέσα εἰς τοὺς ξένους· ἡ σημαία μας μᾶς προστατεύει καὶ τὴν ζωήν μας καὶ τὸ δίκαιόν μας.» Καὶ ὅσοι εἶνε ἀκόμη 'ς τὴν σκλαβιὰ καὶ λαχταρᾷ ἡ καρδιά τους γιὰ ἐλευθερίαν καὶ τὴν βλέπουν τὴν σημαίαν μας εἰς τὰ μέρη των νὰ φτερουγίζῃ γαλανόλευκη, παρηγοροῦνται οἱ δυστυχεῖς γιατὶ τοὺς δίδει ἐλπίδας, ἐλπίδας...

Φωκιων. Ἄχ! Κ' ἐγὼ 'πῆγα καὶ 'τίλυξα τὴν πετονιά μου, μὰ ποῦ νὰ ξεύρω!...

Φιλοποιμην. Δὲν τῶξευρες ὅτι ἡ σημαία μας εἶνε ἱερά, καὶ ὅποιος δέν την τιμᾷ δὲν τιμᾷ τὴν Ἑλλάδα; Ἄ! Φωκίων αὐτὴ ἡ Ἑλληνικὴ σημαία, εἰς τὴν Ἐπανάστασιν ἦτο πάντα ἐμπρός, πάντα ὑψηλά, πάντα ὀρθὴ μέσα 'ς τὴν ἀντάρα τῆς μάχης, καὶ ἑπτὰ χρόνια ὁλόκληρα ἐτραβοῦσε κατόπιν της εἰς τοὺς κινδύνους τοὺς ἥρωας τοῦ 21· καμμία νίκη δὲν ἔγεινε χωρὶς τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν· καὶ μέσα 'ς τὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ τὴν 'τρυποῦσαν τὰ βόλια, τὴν ἔκαιε τὸ μπαροῦτι, μὰ αὐτὴ πάντα ἐμπρός! πάντα ἐμπρός! κ' ἔτσι μᾶς ἔφερε τὴν ἐλευθερίαν.

Φωκιων. Ἄχ! κ' ἐγὼ 'τίλυξα τὴν πετονιά μου!

Φιλοποιμην. Καὶ τώρα ποὺ πήγαμε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς Θεσσαλούς, ποῖος ἐπήγαινε πρῶτα πρῶτα; ἡ Ἑλληνικὴ σημαία· καὶ ὅταν θά την πᾶμε καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν ποῖος πάλιν θὰ πηγαίνῃ μπροστά; πάλιν ἡ σημαία μας.

Φωκιων. (Ἕτοιμος νὰ δακρύσῃ.) Φιλοποίμην, δὲν τῶκαμα γιὰ νὰ προσβάλω τὴν Ἑλλάδα· ὄχι... δὲν τῶξευρα· κανεὶς δέν μου εἶπε ὡς τώρα νά την σέβωμαι τὴν σημαίαν...

Φιλοποιμην. (Καταπραϋνόμενος.) Δέν σου εἶπε κανεὶς ὅταν περνᾷ ἡ σημαία νὰ στέκεσαι μὲ σεβασμὸν καὶ νὰ βγάζῃς τὸ καπέλον σου νά την χαιρετᾷς;

Φωκιων. Ὄχι.

Φιλοποιμην. Λοιπὸν νά, σοῦ το λέγω ἐγὼ καὶ μάθε το: «Τίμα τὴν σημαία μας καὶ σέβου την· μὴ τὴν μεταχειρίζεσαι ὡς παληόπανον, ἀλλ' ὡς ἅγιον πρᾶγμα»· κύττα νὰ βάλῃς πάλι πετονιαῖς μέσα!

Φωκιων. Πετονιαῖς, δὲν βάζω, ὄχι! ἀλλὰ ἐλπίζω, σὲ κάμποσα χρόνια, νὰ μ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ βάλω κἄτι μέσα.

Φιλοποιμην. Τί;

Φωκιων. ('Εντόνως.) Μπαροῦτι καὶ βόλια!

Φιλοποιμην. (Μειδιῶν.) Τώρα μάλιστα· ἂς εἶνε, μὲ 'κατάφερες· ἐσκόπευα γιὰ τιμωρίαν σου νὰ μή σε πάρω 'ς τὸ ψάρευμα· ἀλλὰ μὲ τὸ μπαροῦτι καὶ τὰ βόλια σου μ' ἐνίκησες· ἔλα πᾶμε!

Φωκιων. (Λαμβάνων τὴν σημαίαν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ φιλῶν αὐτήν.) Συγχώρησέ με, σημαία μου, διὰ τὴν προσβολὴν ποὺ σου ἔκαμα· δὲν εἴξευρα τί ἦσουν, σημαία μου, τώρα ποὺ το ἔμαθα θὰ σε ἀγαπῶ, καὶ θὰ σε τιμῶ, γαλανόλευκή μου!

Αριστοτελης Π. Κουρτιδης

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

Κύτταξε, κύτταξε
χόρτα, δένδρα καὶ σπαρτά,
πράσινα, πράσινα,
ὅλα φουντωτά.

Σ' τάνθισμένο τὸ κλαδὶ
τὸ πουλάκι κελαϊδεῖ,
μέλισσα, μέλισσα
μὲ βοὴ πετᾷ.

Τί φτερά, τί φτερὰ
σοῦ ξαπλόνει ὁ πελαργός!
Τί χαρά, τί χαρὰ
ἔχει ὁ γεωργός.

Τὸ τουφέκι ποιὸς κρατεῖ
καὶ 'ς τὸ δάσος περπατεῖ;
εὔθυμος, εὔθυμος
εἶν' ὁ κυνηγός.

Τρέχ' ἐδῶ, τρέχ' ἐκεῖ
τὸ πιστό του τὸ σκυλί.
Τί 'ξυπνό, τί 'ξυπνό,
μόνο δὲν 'μιλεῖ.

Ἄ! σκυλί μου, νά σε 'δῶ!
ψάξε 'κεῖ καὶ ψάξ' ἐδῶ!
Τί λαγὼς 'τρύπωσε
μέσα 'ς τὸ τσαλί!

Πέρδικες, κόσσυφοι,
τσαλαπετεινοὶ φτωχοί,
Φεύγετε, πέφτουνε
σκάγια 'σὰν βροχή.

Κάθε μπάμ κ' ἕνα πουλί,
χάπ, τἀρπάζει τὸ σκυλί,
μπὰμ καὶ μπούμ, πμὰμ καὶ μπούμ,
πόση ταραχή!

Μπὰμ καὶ μπούμ, καὶ μπὰμ καὶ μπούμ,
τί καλὸς ὁ κυνηγός!
Ἔπεσεν, ἔπεσε
κι' ὁ φτωχὸς λαγώς.

Μὲ σακκοῦλι φουσκωτό,
μὲ τουφέκι ἀδειατό,
'γύρισε, 'γύρισε
τότ' ὁ κυνηγός.

'Πίσω του ἔρχεται
καὶ πηδᾷ καὶ τον φιλεῖ,
ἔρχεται, ἔρχεται
τὸ καλὸ σκυλί!

«Ἄχ, σκυλάκι μου πιστό,
θὰ 'ς τὸ δώσω, δὲν βαστῶ,
πάρε το, πάρε τὸ
τὸ γλυκὸ φιλί.»

Ἐν Ἀνδριανουπόλει Χρ. Σαμαρτζιδης

ΕΙΣ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΥΝ ΟΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 81]

Τὰ ἀτμόπλοια τὰ ὁποῖα διευσταυροῦντο καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, αἱ μασοῦναι, αἱ λέμβοι ἦσαν τόσον πολλαὶ ὥστε τὸ αἰγυπτιακὸν πλοῖον ἠναγκάσθη νὰ ὀλιγοστεύσῃ τὸν δρόμον του καὶ μὲ πολλὰς προφυλάξεις ἔφθασε πρὸ τοῦ Τὸπ χανὲ καὶ ἠγκυροβόλησε.

Μέσα εἰς τὸ καΐκι ἐκάθηντο δύο ἄνθρωποι· ὁ Οὐζοὺμ πασᾶς καὶ ὁ Διλβάζ ἐφέντης, τοὺς ὁποίους ἔστειλεν ὁ Σουλτάνος Μαχμοὺτ διὰ νὰ προϋπαντήσουν τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὸν Ἀμπᾶ πασᾶν.

Ὁ πρέσβυς ἐσηκώθη ὅπως ὑποδεχθῇ τοὺς εὐγενεῖς Τούρκους· ὁ Χουσεήν, ὁ διερμηνεύς, ἦλθε μετ' ὀλίγον πλησίον του· εἶχε φορέσει τὰ χρυσοκέντητα φορέματα τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπήγαιναν θαυμάσια καὶ ἔκαμναν ἀκόμη ὡραιότερον τὸ ὡραῖον του πρόσωπον καὶ κομψότερον τὸ ὑψηλόν του ἀνάστημα.

— Πολὺ εὔμορφος εἶσαι ἔτσι, ἀγαπητέ μου Χουσεήν, εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς, μὲ εὐχαρίστησιν. Ἀλήθεια αὐτὴ ἡ ἐνδυμασία σοῦ πάγει λαμπρά! ἂν εἶχες γένεια θὰ ὡμοίαζες μέ τον σεβαστόν μας κύριον τὸν ἀντιβασιλέα, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ποὺ σὲ περνάει καμμιὰ τριανταριὰ χρόνια...

— Οἱ μεγάλοι ἔπαινοί σου μὲ κάμνουν νὰ κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπήν, Ἐξοχώτατε Ἀμπᾶ πασᾶ· ἐγὼ ἕνας ἁπλοῦς αἰγύπτιος νὰ ὁμοιάζω μὲ τὸν ἡγεμόνα μου;... Ἀ! ἰδοὺ τὸ καΐκι τῆς τιμῆς πλησιάζει εἰς τὴν σκάλαν τοῦ πλοίου. Λάβετε τὸν κόπον νὰ κάμετε ἕνα λόγον κ' ἐγὼ τον μεταφράζω.

— Μετάφρασε, μετάφρασε, χωρὶς νὰ κάμω ἐγὼ λόγον, εἶπεν ὁ πρέσβυς, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σκεφθῶ.

Ὁ Οὐζοὺμ πασᾶς, καὶ ὁ Διλβάζ ἐφένδης μόλις ἐφάνησαν εἰς τὴν κλίμακα, ὁ διερμηνεὺς Χουσεὴν ὥρμησε σχεδὸν ταὐτοχρόνως μὲ τὸν Ἀμπᾶ πασᾶν νὰ τους ὑποδεχθῇ, καὶ μετὰ τοὺς συνήθεις χαιρετισμούς,

— Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς, τοῦ ὁποίου διερμηνεύω τὰ αἰσθήματα... ἤρχισε λέγων τουρκιστὶ ὁ Χουσεήν.

— Ὁ Οὐζοὺμ πασᾶς, τοῦ ὁποίου εἶμαι πιστὸς διερμηνεύς... εἶπε συγχρόνως ὁ Διλβάζ ἀραβιστί.

Οἱ δύο διερμηνεῖς ἐσταμάτησαν ἄφωνοι ὁ εἷς ἐνώπιον τοῦ ἄλλου.

— Πῶς! ὁ Οὐζοὺμ ἔχει διερμηνέα! ἐφώναξε μετ' ὀλίγον ἔξω φρενῶν ὁ Χουσεήν.

— Ναί, κύριε, εἶπεν ὁ Διλβάζ μὲ εἰρωνικὴν φωνήν, ὥστε αἱ ὑπηρεσίαι σας εἶνε περιττὰι τοῦ λοιποῦ...

— Θεέ μου! ἐχάθηκα! ἐστέναξεν ὁ Ἀμπᾶς. Ὁ Οὐζοὺμ ξεύρει ἀραβικά, ἢ ἂν δὲν ξεύρῃ αὐτός, ξεύρει ὁ διερμηνεύς του, ὅλο τὸ ἴδιον εἶνε, θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ βγάλω λόγον καὶ αὐτοὶ θὰ τον νοιώθουν!

Ὁ Χουσεήν, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο πολὺ δυσηρεστημένος ἀπὸ τὴν κακὴν αὐτὴν σύμπτωσιν, περισσότερον δυσηρεστημένος καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Ἀμπᾶ, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν τοῦρκον διερμηνέα, καὶ ἐν ᾧ οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Σουλτάνου καὶ ὁ Ἀμπᾶς ἔπινον τὸν ἀπαραίτητον ἀπὸ κάθε ὑποδοχὴν καφέ, αὐτὸς ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν διερμηνέα καί τον ὡδήγησεν εἰς παράμερον μέρος τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου.

— Πόσα παίρνεις, ὦς διερμηνεύς; τῷ εἶπε·

— Μοῦ φαίνεται, κὺρ δραγουμάνε, πὼς εἶσαι πολὺ περίεργος.

— Εἴτε περίεργος εἶμαι εἴτε ὄχι αὐτὸ δὲν εἶνε δική σου δουλειά, ἀποκρίσου με, πόσα κερδίζεις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Οὐζοὺμ πασᾶ;

Ὁ διερμηνεὺς Χουσεὴν εἶχεν ἕνα τρόπον τόσον ἐπιθελητικὸν ὥστε ὁ Διλβάζ ἐταράχθη. Ἡ ὀρθωμένη κεφαλή, τὸ ὑπερήφανον βλέμμα τοῦ Κόπτου ἐφαίνετο συνειθισμένον νὰ προστάζῃ, ὑποπτευθεὶς δὲ ὁ Διλβάζ ὅτι κάτι ἔτρεχεν ἀπήντησε:

— Πενῆντα λίραις τουρκικαῖς κάθε φορὰ ὅπου διερμηνεύω.

— Καλά, ἐγὼ θά σου δώσω ἑκατὸ διὰ νὰ σιωπήσῃς.

— Σύ! καὶ πῶς θά με πληρώσῃς; Σύ, ἕνας πτωχὸς δραγουμάνος, ποῦ θὰ βρῇ; τόσα χρήματα ν' ἀγοράσῃς τὴν σιωπήν μου;

Ὁ Χουσεὴν ἔρριψεν ἓν ταχὺ βλέμμα τριγύρω του. Ἀφοῦ δ' ἐβεβαιώθη ὅτι κανεὶς δέν τον ἔβλεπε, διότι ὅλον τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου ἦτο ἐμπρὸς ὡς καὶ οἱ δύο πρέσβεις, οἱ ὁποῖοι ἔπιναν μὲ εὐχαρίστησιν τὸν καφέ των, ἐξέβαλεν ἀπὸ τὴν κασμιρίνην ζώνην του μίαν σφραγῖδα καὶ ἓν ὡρολόγιον.

— Γνωρίζεις αὐτὴν τὴν σφραγῖδα, σὺ ὁ ὁποῖος ξεύρεις τ' ἀραβικά; εἶπεν ὁ Χουσεὴν δείξας αὐτὴν πρὸς τὸν Διλβάζ.

— Ἀ! αὐτὴ ἡ σφραγὶς ἔχει ἐπάνω τὸ ὄνομα Μωχαμὲτ καί το ἔμβλημα τῶν ἀντιβασιλέων τῆς Αἰγύπτου! εἶπεν ὁ Διλβάζ μὲ ἔκπληξιν καὶ σέβας· μήπως εἶσθε...;

— Σιώπα! θ' ἀνταμείψω τὴν ἀφοσίωσίν σου...

— Θὰ ὑπακούσω εἰς τὴν Ὑψηλότητά σας.

— Τώρα δόσε μου τὸ χέρι σου, καλέ μου Διλβάζ, καὶ ἂς φανῶμεν πὼς εἴμεθα οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον ὅμως πρέπει νὰ πιασθῇ ἡ φωνή σου.

— Ὅ,τι θέλετε, πρίγκιψ μου· μοῦ φαίνεται πὼς ἄρχισε νὰ μου πιάνεται ἀπὸ τώρα.

Καὶ ὁ διερμηνεὺς ἤρχισε νὰ βήχῃ δυνατά, ἀφοῦ ἐπτερνίσθη μὲ τόσην δύναμιν ὥστε ἀπὸ τὰς χεῖρας

τοῦ Οὐζοὺμ ἔπεσε τὸ φλιτζάνι καὶ ἔγεινε κομμάτια.

— Γειά σου, χαρά σου, Διλβάζ ἐφένδη, φταρνίζεσαι σὰν ρούσσικο κανόνι....

— Πασᾶ ἐφένδη, ὁ ἀέρας τῆς θαλάσσης μοῦ φέρει καταρροήν, εἶπεν ὁ Διλβάζ μὲ βραχνιασμένην φωνήν.

— Αὐτὸ μόνον μᾶς ἔλειψε τώρα· τώρα 'μιλᾷς σὰν βραχνιασμένος πετεινός...

— Καλά που εἶνε ἐδῶ ὁ διερμηνεὺς τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ Ἀμπᾶ πασᾶ καὶ εἰμπορεῖ νά με ἀντικαταστήσῃ, ἐψιθύρισεν ὁ Διλβάζ μὲ μισοσβυσμένην φωνήν.

— Καὶ ἔπειτα ἔχε ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν εὐγλωττίαν τοῦ διερμηνέως σου! εἶπε μὲ δυσαρέσκειαν ὁ Οὐζοὺμ πασᾶς· τὴν στιγμὴν ἴσα ἴσα ὅπου τοὺς χρειάζεσαι τοὺς πιάνει καταρροὴ καὶ εἶσαι ἀναγκασμένος νὰ κάμῃς μόνος τὸν λόγον σου!...

— Ὁ τοῦρκος πασᾶς φαίνεται πολὺ στενοχωρημένος γιατὶ πιάσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ διερμηνέως του, εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς εἰς τὸ οὖς τοῦ Χουσεήν, εἰμπορῶ νὰ βάλω στοίχημα ὅτι καὶ αὐτὸς εὑρίσκεται εἰς τὴν ἴδια κατάστασι μ' ἐμέ... χί, χί, χί!

— Καλλίτερα ποὺ ἦλθαν ἔτσι τὰ πράγματα, Ἐξοχώτατε, ἐπανέλαβεν ὁ Χουσεὴν ὑψηλοφώνως, στραφεὶς μὲ σεβασμὸν πρὸς τὸν Οὐζοὺμ πασᾶν. — Ὁ εὐγενὴς κύριός μου, ἐξηκολούθησε, μὲ παρακαλεῖ νά σας εἴπω ὅτι εἶνε κατευχαριστημένος ἀπὸ τὸ μικρὸν δυστύχημα τοῦ διερμηνέως σας, διότι δέν του ἀρέσει διόλου οὔτε νὰ λέγῃ οὔτε ν' ἀκούῃ λόγους.

— Εἶνε δυνατόν; ἐφώναξεν ὁ Οὐζοὺμ. Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον! Ὦ! τί λαμπρὸς πρέσβυς, τί ἔξυπνος!

— Θὰ περιορισθῶμεν λοιπὸν εἰς μερικὰς τυπικὰς ἐρωτήσεις, ἐξηκολούθησεν ὁ Χουσεήν. Ἡ ἡγεμονὶς Φατμᾶ εἶνε τόσον πεπαιδευμένη, τόσον καλὴ καὶ τόσον ὡραῖα, ὅσον λέγουν; ὡς βλέπετε, τὴν ὡραιότητα τὴν θέτω τελευταίαν, διότι εἶνε χάρισμα φθαρτὸν καὶ χωρὶς ἀξίαν ἂν δεν συνοδεύεται ἀπὸ τὴν παιδείαν καί την ἀγαθότητα.

— Τί διάβολο μουρμουρίζεις αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ Ἀμπᾶς τὸν Χουσεήν.

— Τοῦ ἀπαγγέλω τὸν λόγον σας.

— Ἀ! καλά, ἐξακολούθει, καὶ πρὸ πάντων εἰπέ του ὅτι ὁ ἀντιβασιλεὺς δὲν φροντίζει τόσον οὔτε διὰ τὴν παιδείαν, οὔτε διὰ τὴν ἀγαθότητα, οὔτε διὰ τὴν ὡραιότητα, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν προῖκα ποὺ θὰ πάρῃ.

— Μεῖνατε ἥσυχος, εἶπεν ὁ διερμηνεύς, μεταφράζω πιστὰ ὅσα μου λέγετε.

Γ'

— Αἱ ἐρωτήσεις σας μὲ ἐκπλήττουν πολύ, πρέπει νά

«Ποσα περνειε ωε διερμηνευς;» (Σελ. 100).

τὸ ὁμολογήσω, εἶπεν ὁ Οὐζοὺμ, ἀφοῦ ἔστρεψεν ἑπτὰ φορὰς τὴν γλῶσσάν του μέσα εἰς τὸ στόμά του πρὶν ἀπαντήσῃ· δὲν εἶμαι συνειθισμένος ν' ἀκούω τόσον λογικὰς ὁμιλίας, καὶ σκέπτομαι ὅτι ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ μὲ τὸ στόμα σου, εἶνε πολύτιμος πρέσβυς... Ναί, ἡ ἡγεμονὶς Φατμᾶ εἶνε πεπαιδευμένη· εἐξεύρει τουρκικὰ καὶ ἀραβικὰ καὶ παίζει κιθάραν ὡς οὐρί, δηλαδὴ ὡς ἄγγελος τοῦ παραδείσου. Εἶνε καλὴ διότι τὸ βαλάντιόν της καθ' ἡμέραν ἀδειάζει εἰς τὰ χέρια τῶν πτωχῶν, καὶ ὅταν ἔγεινε στοδεία εἰς τὴν Ἄγκυραν καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν οὔτε ψωμὶ νὰ φάγουν, αὐτὴ ἐπώλησε τὸ διαμαντικό της διὰ νά τους προμηθεύσῃ ψωμὶ λέγουσα ὅτι οἱ ἀδάμαντές της τῆς ἐφαίνοντο ὡσὰν νὰ ἦσαν δά-

κρυα τῶν πεινασμένων, μαζευμένα τριγύρω εἰς τοὺς βραχίονάς της καὶ τὸν λαιμόν...

— Ὦ! τί εὐγενὴς καρδία! ἐφώναξεν ὁ Χουσεὴν περισσότερον συγκεκινημένος ἀφ' ὅσον ἤθελε νὰ φανῇ.

— Εἶνε ὡραῖα, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐζοὺμ μὲ περισσοτέραν ζωηρότητα, ἀφοῦ εἶδε πόσον μεγάλην ἐντύπωσιν ἔκαμνεν ἡ εὐγλωττία του εἰς τὸν διερμηνέα· ἡ ψυχή της φαίνεται, θαρρεῖς, μέσα εἰς τὰ γαλανὰ καὶ καθάρια μάτια της. Τὰ μαῦρά της μαλλιὰ φθάνουν ἴσα μὲ τὰ πόδιά της.

— Τί πρόῃκα θὰ πάρῃ; ἠρώτησεν ὁ Ἀμπᾶς, οὔτε λέξιν ἐννοῶν ἀπὸ ὅσα ἔλεγεν ὁ Οὐζοὺμ, ἐρώτησέ τον.

— Ἐξ ἑκατομμύρια τουρκικῶν λιρῶν, ἀπεκρίθη ὁ Χουσεήν.

— Καλά, πολὺ καλά, ἀπεκρίθη ὁ πρέσβυς τρίβων τὰς χεῖράς του· ὁ ἀντιβασιλεὺς θὰ εὐχαριστηθῇ· θὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του

Ὁ διερμηνεὺς ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἄγριον βλέμμα τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς δὲν εἶδε.

— Αἴ, καὶ τί λέγει ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς διὰ τὰς ἀρετὰς τῆς Σουλτάνας μας; ἠρώτησεν ὁ Οὐζοὺμ.

— Βλέπετε πῶς χαίρεται; μὲ μεγάλην χαρὰν θὰ τὴν ὑποδεχθῇ ὁ ἀντιβασιλεύς.

— Τώρα, πές μου καὶ σὺ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ πλούτη τοῦ πρίγκιπος Μωχαμέτ, διαδόχου τοῦ αἰγυπτιακοῦ θρόνου.

— Ὁ Οὐζοὺμ πασᾶς ζητεῖ μερικὰς πληροφορίας εἰλικρινεῖς καὶ ἀληθεῖς περὶ τοῦ πρίγκιπος Μωχαμέτ, εἶπε πρὸς τὸν Ἀμπᾶ ὁ Χουσεήν.

— Ὦ! εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς, εἶνε, λέγουν, νέος πεπαιδευμένος, ἐνάρετος, καλός, καὶ ὡραῖος ὡς ἄγγελος, ἀλλά...

— Ἀλλά; πρέπει νὰ βάλω αὐτὸ τὸ ἀ λ λ ὰ εἰς τὴν μετάφρασίν μου; ἠρώτησεν ὁ διερμηνεύς.

— Ὄχι, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Εἰπὲ ὅ,τι θέλεις, ἐγὼ δὲν τον γνωρίζω.

— Τὸ ξέρω... ἐσκέφθη ὁ διερμηνεύς. Καὶ μετέφρασεν ὡς ἑξῆς ὅσα τῷ εἶπεν ὁ πρέσβυς:

— Ἐξοχώτατε, ὁ πρίγκιψ Μωχαμὲτ δὲν ἀνετράφη ὅπως οἱ ἄλλοι πρίγκιπες τῆς Τουρκίας καὶ Αἰγύπτου, εἰς τοὺς ὁποίους συγχωροῦν ὅλας των τὰς ἰδιοτροπίας καὶ οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀμαθεῖς, ὀκνηροὶ καὶ ἀλαζόνες. Ἐπειδὴ ὅταν ἐγεννήθη ἦτο πολὺ ἀδύνατος, οἱ γονεῖς του τὸν ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὴν τροφόν του, μίαν φελλάχαν, ἡ ὁποία τὸν εἶχεν ὡς υἱόν της. Ἔλαβε λοιπὸν μαθήματα ἀπὸ καθηγητὰς οἱ ὁποῖοι δὲν εἶξευραν ὅτι ἦτο πρίγκιψ καὶ τον μετεχειρίζοντο μὲ αὐστηρότητα καὶ τον ἔμαθαν πολλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα, διὰ νὰ κυβερνήσῃ μὲ φρόνησιν τὴν Αἴγυπτον...

— Εὖγε! τέτοιος σύζυγος ταιριάζει εἰς τὴν ὡραίαν μας Φατμᾶ. Ἐρώτησε τὸν Ἀμπᾶ, ἂν ἐκτὸς τῆς παιδείας του εἶνε καὶ ὡραῖος.

— Ὁ Οὐζοὺμ πασᾶς, Ἐξοχώτατε, σᾶς παρακαλεῖ νὰ του κάμετε τὴν εἰκόνα τοῦ πρίγκιπος Μωχαμέτ, εἶπεν ὁ διερμηνεὺς στραφεὶς πρὸς τὸν αἰγύπτιον πρέσβυν.

— Τὴν εἰκόνα του! Ζωγράφος εἶμαι ἐγώ;

— Δὲν ἐννοεῖ αὐτό· ἐννοεῖ νὰ του εἰπῆτε ἂν εἶνε ὑψηλὸς ἢ κοντός, ξανθὸς ἢ μελαχροινός.

— Δὲν εἰξεύρω, δέν τον εἶδα ποτέ μου. Θαρρῶ ὅμως πὼς εἶνε κοκκινομάλλης, εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς τυχαίως.

— Ὁ πρίγκιψ Μωχαμὲτ ἔχει τὸ ἀνάστημά μου, ἐξηκολούθησεν ὁ διερμηνεὺς ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Οὐζοὺμ, ἔχει τὸ χρῶμά μου, τὰ μαλλιά μου. Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς λέγει ὅτι τοῦ ὁμοιάζω πάρα πολύ...

— Τότε λοιπὸν εἶνε ὡραιότατος νέος. Τόσον τὸ καλλίτερον· ἡ ὡραιότης δὲν βλάπτει ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ τόσα προτερήματα. Δραγουμάνε Χουσεήν, ἔκφρασε τὰ συγχαρητήρια μου εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα καὶ εἰπέ του νὰ με συνοδεύσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σαλὶ-Παζάρ, ὅπου ἠτοιμάσθη δι' αὐτὸν μεγαλοπρεπὴς κατοικία.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ διερμηνεὺς πρὸς τὸν Ἀμπᾶ, ὁ Οὐζοὺμ πασᾶς εἶνε καταμαγευμένος ἀπὸ τὸν λόγον σας... λέγει ὅτι εἶσθε πολύτιμος πρέσβυς.

— Ὁ ἀντιβασιλεύς, εἰξεύρει νὰ ἐκλέγῃ τοὺς ἀντιπροσώπους του, εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς.

Δ'

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφίξεως τοῦ αἰγυπτίου πρέσβεως μέγα γεῦμα ἐπρόκειτο νὰ γείνῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σουλτάνου. Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ λαίμαργος, δὲν ἔφαγε διόλου τὴν ἡμέραν ἐκείνην διὰ νὰ τιμήσῃ καλλίτερα τὰ φαγητὰ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μαγείρου

Ὁ δὲ Χουσεήν, ὁ διερμηνεύς, ἔγεινεν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἄφαντος, μὲ τὴν ἀφορμὴν ὅτι τάχα ἐπήγαινε μὲ τὸν Διλδὰζ ἐφένδην νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ ὀχυρώματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὰ περίφημα ἐκεῖνα τείχη τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν κατώρθωσαν νὰ ὑπερασπίσουν τὸ Βυζάντιον ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Τούρκων.

— Κύττα μὴν τύχῃ δὰ καὶ δὲν ἔλθῃς τὸ βράδυ, ἐφώναξεν ὁ πρέσβυς εἰς τὸν διερμηνέα του, βλέπων αὐτὸν ἕτοιμον νὰ ἀναχωρήσῃ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου.

— Μείνατε ἥσυχος, ἐξοχώτατε, θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰς πέντε καὶ τέταρτον. Καὶ οἱ δύο διερμηνεῖς ἀνεχώρησαν μὲ γοργὸν καλπασμὸν τῶν ἵππων των.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΔΕΗΛΑ ΧΑΝΟΥΜ]

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 88]

Ὁ κύριος Τελόριμος ὅταν ἤκουσε τὴν πρώτην ὁμιλίαν τοῦ διευθυντοῦ ἐφοβήθη, ἀλλὰ ὅταν ἔπειτα εἶπεν ὅτι δὲν εἶνε δεκτὸς χωρὶς νὰ πληρώσῃ, τότε ἔλαβε θάρρος ὁ κύριος Τελόριμος καὶ ηὐχαρίστησε μέσα του τὸν Γεώργιον Μοντανῆν τὸν ἀξιόλογον ἐκεῖνον νέον, ὁ ὁποῖος τὸν εὐκόλυνε νὰ σώσῃ τὸν Μάριον.

— Πραγματικῶς, κύριε διευθυντά, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κρατήσωμεν τὸν μαθητὴν αὐτὸν ὅπως πολὺ ὀρθῶς εἴπατε. Ἀλλὰ εὐτυχῶς δὲν ὑπάρχει τώρα πλέον καμμία δυσκολία.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι ἀναλαμβάνει κάποιος νὰ κάμῃ ὅλα τὰ ἔξοδα.

— Καὶ ποῖος εἶν' αὐτός, ἠρώτησεν ὁ διευθυντὴς μὲ ἀπορίαν.

— Ὁ κηδεμὼν τοῦ Γεωργίου Μοντανῆ.

— Εἶσθε βέβαιος;

— Εἶδα τὸ γράμμα.

— Ἄ! τότε λοιπὸν ἀλλάζει! εἶπεν ὁ διευθυντὴς καταπραϋνόμενος. Ἐὰν ὁ Μάριος Καπάνης εἶνε ταχτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου, δὲν ἀξίζει βέβαια νὰ τον ἀποβάλωμεν διὰ τὴν ἀταξίαν του, θὰ εἶνε πάρα πολὺ αὐστηρὰ ἡ τιμωρία. Ἀλλ' ὅμως ὁ κύριος ὑποδιευθυντής τον ἔστειλεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἔδωκα καὶ ἐγὼ διαταγὴν νὰ τον ἀφήσουν μέσα. Αὐτὸς ὁ πειρασμὸς ἔχει ἀνάγκην διορθώσεως καὶ ἡ μοναξία θὰ του μετριάσῃ ὀλίγον τὴν μεγάλην του ζωηρότητα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τον ὠφελήσῃ ἡ φυλακή.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ κύριος Τελόριμος ἡτοιμάζετο νὰ ἀποσυρθῇ, ὁ διευθυντὴς εἶπε πρὸς αὐτόν·

— Παραγγείλατε νὰ του φορέσουν τὴν στολὴν τοῦ Λυκείου, διότι ἴσα ἴσα ἡ ἐνδυμασία του, καθὼς φαίνεται, ἔγινεν ἀφορμὴ ὅλης τῆς ταραχῆς αὐτῆς.

Ὁ κύριος ἐπιμελητὴς ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ διευθυντοῦ. Ἠσθάνετο ὅτι ἡ καρδία του εἶχεν ἐλαφρωθῇ ἀπὸ μέγα βάρος. Τώρα πλέον ὁ Μάριος Καπάνης ἦτο πλέον τακτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου, καὶ δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε. Τί χαρά!

Ζ'

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΠΑΝΗΣ ΕΝ ΤΗι ΦΥΛΑΚΗι

Ὁ μικρός μας φίλος ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν εἶδε καθόλου εὐχάριστα ὄνειρα μέσα εἰς τὴν φυλακήν. Εἶδε μάλιστα εἰς τὸ ὄνειρόν του τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του καταλυπημένους καὶ τοὺς δύο.

Ὅταν εἶχον μάθῃ ὅτι τοῦ ἔκλεψαν τοῦ Μαρίου τὰ χρήματά του, δὲν εἰξεύρετε πόσον ἐλυπήθησαν. Ἀλλὰ ἔπειτα πάλιν ἐπαρηγορήθησαν ὀλίγον, ὅταν τους ἔγραψεν ὁ κύριος Τελόριμος ὅτι ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ εὑρεθῇ καμμία ὑποτροφία διὰ τὸν υἱόν των. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὅμως ἡ ὑπόθεσις δὲν ἔπαιρνε τέλος, ἤρχισαν πάλιν νὰ ἀνησυχοῦν. Ἐκτὸς τούτου ἔμαθον (τὸ εἶδε δηλαδὴ εἰς τὸν ὕπνον του ὁ Μάριος) ὅτι ὁ υἱός των ἔκαμεν ἀταξίας καὶ ὅτι τώρα ἦτο εἰς τὴν φυλακήν. Τόσον πολὺ ἠσθάνθη ὁ Μάριος τὴν λύπην τῶν γονέων του, ὥστε ἔκλαυσε μέσα εἰς τὸν ὕπνον του καὶ ἐξύπνησε.

Ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἤρχισε νὰ συλλογίζεται τὴν δεινὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο. Μέσα εἰς τὴν φυλακήν! Ξεύρετε τί θὰ εἰπῇ νὰ εἶνε κανεὶς φυλακισμένος!

Καὶ τί φυλακὴ ἦτο! φυλακὴ ἀθλία καὶ σκοτεινή! καὶ εἰς αὐτὴν ἐξημερώθη ὁ κακόμοιρος!

Ἐκύτταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, εἶδε κατὰ γῆς τὸν κοῦκκόν του καὶ κοντὰ εἰς τὸν κοῦκκόν του ἕνα μικρὸν ποντικόν. Παρέκει εἶδεν ἀνοικτὸν τὸ λεξικόν του, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ λεξικόν εἶδεν ἕνα μικρὸν ποντικὸν ὁ ὁποῖος ἐκύτταζε καλὰ καλὰ τὰ γράμματα ὡς νὰ ἤθελε νὰ διαβάσῃ.

— Νὰ καὶ ἕνας ἐπιμελὴς ποντικός! Διαβάζει τὸ μάθημά του! εἶπεν ὁ Μάριος καὶ εἶχεν ἀκόμη ἡμίκλειστα τὰ βλέφαρά του ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Ἔπειτά του ἐφάνη ὅτι ἤρχοντο καὶ ἄλλοι ποντικοί, πλῆθος, καὶ ἔχωνον τὸ προσωπάκι των ἀνάμεσα εἰς τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου σὰν νὰ ἤθελαν νὰ μελετήσουν.

— Ὠόπ! ἐφώναξεν ὁ Μάριος καὶ ἔδωκε μίαν καὶ εὑρέθη ὀρθός.

Ὁ κρότος τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Μάριος, ὅταν ἔδωκε μίαν καὶ ἐσηκώθη ὀρθός, ἐτρόμαξε τὸν μικρὸν ποντικόν, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὸ Λεξικόν· καὶ ἐννοεῖτε δὲν ἐδιάβαζεν, ἀλλὰ ἐρροκάνιζε τὰ φύλλα τὰ ὁποῖά του ἐφαίνοντο πολὺ νόστιμα. Εὐθὺς λοιπὸν τὸ ποντικάκι ἔγινεν ἀστραπὴ καὶ ἐχώθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ δωμάτιόν του ἦτο μία τρῦπα εἰς τὸν τοῖχον.

Ὁ Μάριος ἦτο ἄνω κάτω ἕνεκα τοῦ λυπηροῦ ὀνείρου τὸ ὁποῖον εἶδε.

— Δὲν πρέπει νὰ το μάθουν οἱ γονεῖς μου ὅτι εἶμαι φυλακή!

Ἀλλὰ πῶς νὰ κάμῃ ὥστε νὰ μή το μάθουν;

Ἐσκέφθη νὰ γράψῃ πρὸς τὸν κύριον Τελόριμον καὶ νὰ τον παρακαλέσῃ νὰ μή το μηνύσῃ εἰς τοὺς

γονεῖς του. Ἀλλὰ πῶς νὰ στείλῃ τὸ γράμμα πρὸς τὸν κύριον Τελόριμον;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔτριξε τὸ κλειδίον εἰς τὴν κλειδαριάν, ἡ θύρα τῆς φυλακῆς ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν ὁ Μάρκος φέρων νερὸν διὰ νὰ νιφθῇ ὁ Μάριος.

— Ἄχ! ἄχ! κύριε Μάριε, ἀνεφώνησεν ὁ Μάρκος μὲ λυπηρὰν φωνήν, ἄχ! κύριε Μάριε, φυλακή! Δὲν πάει καλά! Καὶ ἂν το μάθουν ἐκεῖ πέρα πόσον θὰ λυπηθοῦν!

— Ἐκεῖ πέρα; εἶπεν ὁ Μάριος ὁ ὁποῖος δὲν ἐνόησε τί θέλει νὰ εἰπῇ ὁ Μάρκος. Ποῦ ἐκεῖ πέρα;

— Νά, ἐκεῖ πέρα, εἰς τὴν πατρίδα!

Παρευθὺς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μαρίου ἐγέμισαν δάκρυα, διότι ἐνθυμήθη τί λύπην θὰ αἰσθανθοῦν οἱ γονεῖς του ἂν μάθουν ὅτι ὁ υἱός των ἦτο φυλακισμένος!

— Νὰ μή το μάθουν, καϊμένε Μάρκο!

— Μὰ βέβαια, νὰ μή το μάθουν· ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν, εἶπεν ὁ Μάρκος καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλήν του συλλογισμένος.

— Ἄκουσε, Μάρκο, σύ θὰ με σώσῃς!

— Ἐγὼ νὰ σας σώσω, κύριε Μάριε! Καὶ πῶς γίνεται νὰ σας σώσω ἐγώ!

— Νά σου δώσω ἕνα γράμμα νὰ το πᾷς εἰς τὸν κύριον ἐπιμελητήν.

— Ὤ! κύριε Μάριε, μοῦ εἶνε ἀπηγορευμένον. Καλέ, τί λέτε; νὰ μου δώσετε ἕνα γράμμα νὰ το πάγω εἰς τὸν κύριον ἐπιμελητήν! θέλετε νὰ γίνετε αἰτία νὰ χάσω τὴν θέσιν μου; Καὶ πῶς νὰ ζήσω, ἂν με διώξουν ἀπὸ ὧδε μέσα;

Ὁ Μάριος δὲν εἶχε τί νὰ εἴπῃ· διότι ἔβλεπεν ὅτι ὁ Μάρκος εἶχε δίκαιον. Ἔμεινε λοιπὸν συλλογισμένος καὶ καταλυπημένος, τόσον λυπημένος, ὥστε ὁ Μάρκος τὸν ἐλυπήθη καὶ εἶπε:

— Τοὐλάχιστον ἂν ἦτο νὰ το δώσω τὸ γράμμα ὄχι εἰς τὸν κύριον ἐπιμελητήν, ἀλλὰ εἰς κανένα ἄλλον!

— Ἀλήθεια!... Τὸ δίδεις ἂν εἶνε εἰς κανένα ἀπὸ τοὺς φίλους μου... εἰς κανένα μαθητήν;..

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! τὸ δίνω καὶ το παραδίνω. Ἀφ' οὗ μάλιστα σᾶς βλέπω τόσον λυπημένον, κύριε Μάριε. Ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ ἕνα πρᾶγμα, νὰ μου ὑποσχεθῆτε ὅτι ὁ φίλος σας δὲν θὰ με μαρτυρήσῃ...

— Μάλιστα, μάλιστα, Μάρκο μου, σοῦ ὑπόσχομαι. Μή σε μέλῃ, Μάρκο μου, σοῦ ὑπόσχομαι...

Καὶ εὐθὺς ἐκάθισε καὶ ἔγραψε γρήγορα γρήγορα:

« Φίλοι

« Ἕνας ἀπὸ σᾶς νὰ τρέξῃ εὐθὺς εἰς τὸν κύριον Τελόριμον καὶ νὰ τον παρακαλέσῃ νὰ μὴ γράψῃ εἰς τοὺς γονεῖς μου τί μου συνέβη. »

Ἔπειτα ἔγραψε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τοῦ εἶπεν ὁ Μάρκος εἰς τὴν ἀρχήν:

« Ἂν το μάθουν ἐκεῖ πέρα πόσον θὰ λυπηθοῦν! »

Ἐδίπλωσε τὸ χαρτίον καὶ ἔγραψε τὴν ἐπιγραφήν!

« Πρὸς τὸν Μοντανῆν ἢ τὸν Σαιζάνην ἢ τὸν Δουμποδάνον. »

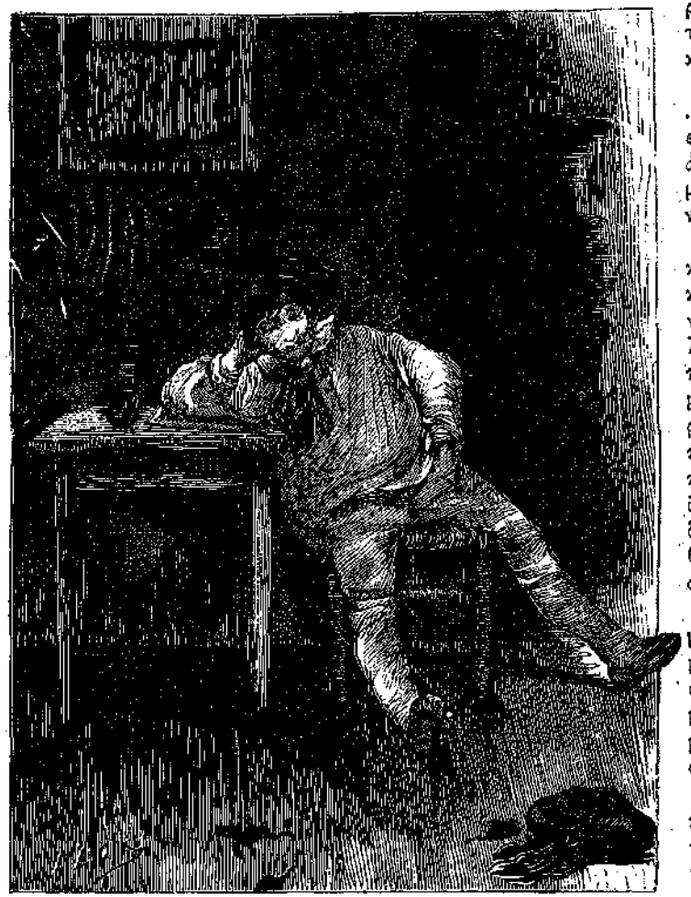

ΕΣΚΕΦΘΗ ΝΑ ΓΡΑΨΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΤΕΛΟΡΙΜΟΝ (Σελ. 103).

— Νά, Μάρκο μου, λάβε το καὶ τρέχα! Καὶ μή σε μέλῃ, ψυχὴ δὲν θὰ το μάθῃ.

Ὁ Μάρκος ἐπῆρε τὸ γράμμα, ἐχαιρέτισε τὸν Μάριον, ἐξῆλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐκλείδωσε τὴν φυλακήν, ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν αὐλὴν ὅπου ἴσα ἴσα οἱ μαθηταὶ εἶχον τὸ πρωϊνὸν διάλειμμα τῶν ὀκτώ.

Ἐτριγύριζεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκύτταζε καλὰ καλὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ἕνα ἐκ τῶν τριῶν φίλων, καὶ ἔλεγε μέσα του ὅτι αὐτὸ ὅπου ἔκαμνε ἦτο παρακοή, διότι ὁ κανονισμὸς τοῦ Λυκείου ἔλεγεν ὅτι οἱ ὑπηρέται δὲν πρέπει νὰ ἔχουν ὁμιλίας μὲ τοὺς μαθητάς· ἀλλὰ ὁ Μάρκος ἦτο νέος ἀξιόλογος καὶ ἐλυπεῖτο πολὺ τὸν μικρὸν συμπολίτην του, τὸν καϊμένον τὸν Μάριον.

— Ἂς εἶνε, ἔλεγε μέσα του, γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ Μαρίου ἂς με τιμωρήσουν, ἀφ' οὗ τὸ κάμνει διὰ νὰ μὴ μάθουν οἱ γονεῖς του πῶς εἶνε φυλακὴ καὶ λυπηθοῦν οἱ καϊμένοι!

Ἐκεῖ που ἐτριγύριζε νὰ σου καὶ βλέπει τὸν μικρὸν Σαιζάνην. Ἐπῆγε λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἐν ᾧ διέβαινε πολὺ πλησίον του, τοῦ ἔδαλε μὲ τρόπον εἰς τὴν χεῖρα τὸ γράμμα.

Ὁ Σαιζάνης ὁ ὁποῖος πάντοτε πρὶν κάμῃ τι ἐσκέπτετο πρῶτα, ἐνόησεν εὐθὺς πόθεν ἤρχετο τὸ γράμμα. Καὶ βέβαια, τὴν ὑπηρεσίαν τῆς φυλακῆς τὴν ἔκαμνεν ὁ Μάρκος, θὰ ἤρχετο λοιπὸν ἀπὸ τὴν φυλακὴν ὁ Μάρκος καὶ τὸ γράμμα ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο τοῦ φυλακισμένου Μαρίου.

Ὁ Σαιζάνης ἐπῆγεν εἰς τόπον παράμερον καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου του. Ἔπειτα εὐθὺς ἔτρεξε νὰ εὕρῃ τοὺς δύο ἄλλους φίλους νὰ τους ἀνακοινώσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ γράμματος. Καὶ τὸν μὲν Δουμποδάνον εὐκόλως εὗρεν, ἀλλὰ ὁ Μοντανῆς δὲν ἐφαίνετο πουθενά· ὡς φαίνεται θὰ εἶχε μάθημα μὲ τὸν προγυμναστήν του.

Ὁ Σαιζάνης καὶ ὁ Δουμποδάνος ὡμίλησαν ὀλίγην ὥραν μυστικά. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον φιλονικίαν καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ συμφωνήσωσιν, ἀλλὰ ἔπειτα ἐσυμφώνησαν καὶ μὲ πολλὴν βίαν ἀνέβησαν καὶ οἱ δύο τὴν κλίμακα ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ.

Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Σαιζάνης ὡμίλησε πρὸς τὸν κύριον Τελόριμον μὲ τόσην χάριν καὶ εὐγλωττίαν, ὥστε ὁ κύριος Τελόριμος ηὐχαριστήθη διότι ἔβλεπε πόσον στερεὰ ἦτο ἡ φιλία τῶν καλῶν ἐκείνων παιδίων. Ἐμειδίασε λοιπὸν καὶ τα ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν θὰ φανερώσῃ τὸ παραμικρὸν εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ Μαρίου.

Τότε ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαιζάνης ἀντήλλαξαν βλέμμα καὶ εὐθὺς ὁ μικρὸς Σαιζάνης ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον, καὶ ἀπὸ μέρους του καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ Δουμποδάνου ἔκαμε τὴν αὐτὴν πρότασιν τὴν ὁποίαν εἶχε κάμῃ χθὲς ἑσπέρας καὶ ὁ Μοντανῆς, ὡς ἐνθυμεῖσθε. Ἐβεβαίωσαν τὸν κύριον Τελόριμον ὅτι αἱ οἰκογένειαί των δὲν θὰ ἀρνηθοῦν νὰ καταβάλουν τὰ ἔξοδα διὰ νὰ σπουδάσῃ ὁ Μάριος Καπάνης.

Ὁ κύριος ἐπιμελητὴς αὐτὴν τὴν φορὰν συνεκινήθη πάρα πολύ, καὶ τους ηὐχαρίστησε διὰ τὴν καλήν των ἀπόφασιν καὶ τους διεβεβαίωσεν ὅτι ὁ μικρὸς φίλος των θὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ τακτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου. Ἀλλὰ δὲν τους εἶπε τὸ μυστικὸν τοῦ Μοντανῆ.

Οἱ δύο φίλοι ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθησαν ὅτι ὁ μικρὸς φίλος των θὰ μείνῃ μαζί των, κατέβησαν εἰς τὴν αὐλήν. Ἀλλὰ ἔπρεπεν ὅμως καὶ νὰ ἀναγγείλωσιν εἰς τὸν φυλακισμένον Μάριον τὴν καλὴν ταύτην εἴδησιν.

Εὑρῆκαν λοιπὸν πάλιν τὸν Μάρκον ὁ ὁποῖος ἐδέχθη νὰ γίνῃ γραμματοκομιστὴς καὶ νὰ φέρῃ εἰς τὸν Μάριον ἓν γραμματάκι τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Δουμποδάνος μὲ τὸ μολυβοκόνδυλόν του.

Τὸ γραμματάκι ἔλεγε:

« Μεῖνε ἥσυχος. Ὅλα καλά! »

Ὀλίγην ὥραν πρὶν σημάνῃ ὁ κώδων τῆς εἰσόδου εἰς τὰς τάξεις, οἱ δύο φίλοι εἶδον τὸν Μοντανῆν ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ μίαν τάξιν ὅπου ἔκαμνε μάθημα μὲ τὸν προγυμναστήν του.

Ἔτρεξαν εὐθὺς πλησίον του καὶ του διηγήθησαν ὅλα τὰ διατρέξαντα.

— Ξεύρεις καὶ ἓν ἄλλο, Μοντανῆ; εἶπε μετὰ χαρᾶς ὁ Δουμποδάνος. Ὁ Καπάνης θὰ μείνῃ μαζί μας. Κάποιος τοῦ κάμνει τὰ ἔξοδα.

— Κάποιος; ἐψιθύρισεν ὁ Σαιζάνης καὶ ποῖος εἶνε ἀρά γε αὐτὸς ὁ κάποιος; Καὶ ἐν ᾧ ἔλεγε τοῦτο ἐκύτταξε καλὰ καλὰ τὸν Μοντανῆν εἰς τὰ

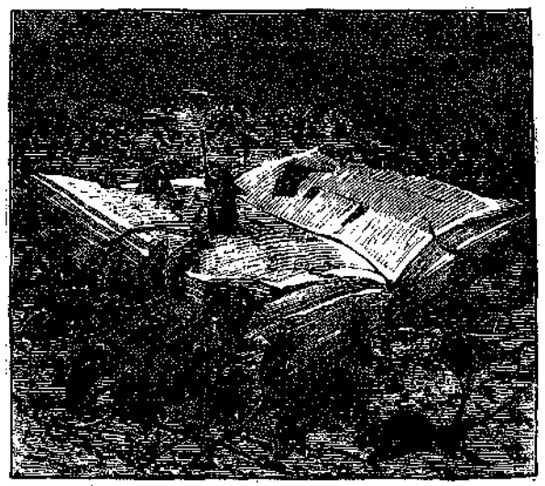

ΗΡΧΟΝΤΟ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΠΛΗΘΟΣ (Σελ. 103).

μάτια, ὡς νὰ ἐμάντευε ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ κάποιος.

Ἀλλὰ ὁ Μοντανῆς ἀτάραχος δὲν εἶπεν ἄλλο τίποτε, παρὰ ὅτι χαίρει πολὺ διότι ἔμαθε τὴν εὐχάριστον ταύτην εἴδησιν.

Ὁ Μάρκος, ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος νέος, ἐπῆγεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἔδωκε τὸ γραμματάκι εἰς τὸν Μάριον Καπάνην. Τὸ ἀνέγνωσεν ὁ Μάριος καὶ εὐθὺς ἐπαρηγορήθη καὶ ἐκάθισε νὰ γράψῃ τὴν τιμωρίαν του. Καὶ δὲν ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του ἕως ὅτου τὴν ἔγραψεν ὅλην, παρὰ μόνον ὅταν του ἔφερεν ὁ Μάρκος νὰ φάγῃ. Ἔφαγε γρήγορα γρήγορα καὶ πάλιν ἐκάθισε καὶ ἔγραψε.

Μετὰ μεσημβρίαν κατὰ τὰς τέσσαρας, τὸ κλειδίον ἔτριζεν εἰς τὴν κλειδαριάν· ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἐμβαίνει ἐκεῖνος ὁ νέος ὁ ὁποῖος χθὲς εἶχε φυλακίσῃ τὸν Μάριον.

— Κύριε Καπάνη, τοῦ εἶπε, εἶσθε ἐλεύθερος· σᾶς περιμένει ὁ κύριος ἐπιμελητής.

Ὁ Μάριος ἐσύναξεν εὐθὺς τὰ πράγματά του· τὰ χαρτιά του καὶ τὰ βιβλία του καὶ ἠκολούθησε τὸν ὁδηγόν του, ὁ ὁποῖος τον ὡδήγησεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ.

Η΄

Πῶς ἐπαίξαν τὸν Μάριον Καπάνην «κορώνα ἢ γράμματα»

Ὁ κύριος ἐπιμελητὴς ἀφ' οὗ ἔκαμε διαφόρους παρατηρήσεις εἰς τὸν Μάριον Καπάνην καὶ του ὑπέδειξε πόσον ἄτοπος ἦτο ἡ διαγωγή του, τὸν συνεβούλευσεν ὡς πατὴρ νὰ προσέχῃ εἰς τὸ μέλλον, καὶ του εἶπεν ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ Λυκείου ἐπείσθη νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ διέταξε νὰ τὸν ἀποφυλακίσωσι.

— Πρέπει δὲ νὰ εἰξεύρῃς ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἶσαι τακτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου.

— Ἀχ! κύριε ἐπιμελητά; πόσον εἶσθε καλός! ἀνεφώνησε μετὰ πολλῆς συγκινήσεως ὁ Μάριος Καπάνης.

— Πρόσεχε, λογιώτατε, νὰ εὐχαριστήσῃς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν τὴν πρόοδόν σου. Καὶ τοῦτο θά το κατορθώσῃς διὰ μόνης τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς.

Του εβαλε με τροπον εις την χειρα το γραμμα

— Ὦ! μάλιστα, κύριε ἐπιμελητά, θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ μείνουν εὐχαριστημένοι, σᾶς το ὑπόσχομαι! ἀνεφώνησεν ὁ Καπάνης μὲ πεποίθησιν.

Ὁ κύριος ἐπιμελητὴς ἐμειδίασε διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν μὲ τὸν ὁποῖον εἶπε τὰς τελευταίας λέξεις ὁ Μάριος.

— Τώρα, λογιώτατε, θά σε ὁδηγήσουν εἰς τὴν ἱματιοθήκην νὰ σου δώσουν τὴν στολήν σου.

Καὶ τῷ ὄντι αὐτὸς ὁ νέος ὁ ὁποῖος ἀπεφυλάκισε τὸν Μάριον, τὸν ὡδήγησεν εἰς ἓν δωμάτιον μεγάλον ὅπου ἦσαν κρεμασμέναι πολλαὶ στολαὶ καὶ ἄλλα ἐνδύματα. Μία γραῖα, ἡ κυρὰ Μαρία, ἡ ὁποία ἦτο πολλὰ ἔτη οἰκονόμος τοῦ Λυκείου, τοῦ ἔδωκεν ἀμπέχονον, περισκελίδα, περιστήθιον καὶ πηλήκιον. Ἀμπέχονον λέγουν Ἑλληνικὰ τὸ σουρτούκον, περισκελίδα τὸ πανταλόνι, περιστήθιον τὸ γελέκον καὶ πηλήκιον τὸ καασκέττον.

Ἀλλὰ διὰ νὰ φορέσῃ τὴν στολήν, ἔπρεπε νὰ κόψῃ πρῶτα τὴν κόμην του, δηλαδὴ τὰ μαλλιά του, τὰ ὁποῖα ἔφθανον ἕως τοὺς ὤμους του καὶ ἦσαν βοστρυχωτά. Ἦλθε λοιπὸν ὁ κουρεὺς καὶ μὲ τὸ ψαλίδιόν του ἐκούρευσε τὸν Μάριον σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸν τοῦ Λυκείου.

Ἀφ' οὗ ἐκουρεύθη ἐφόρεσε τὴν στολήν του, ἔβαλε καὶ τὸ πηλήκιόν του στραβὰ στραβὰ ὅπως εἶχε πρῶτα τὸν κοῦκκόν του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν του καμαρωμένος καὶ μὲ βῆμα στρατιωτικόν.

Οἱ μαθηταὶ εὐθὺς ἐσήκωσαν τὴν κεφαλήν των καὶ εἶπον μέσα των:

— Καινούργιος μαθητής!

Ἀλλὰ εὐθύς τον ἐγνώρισαν ὅτι ἦτο ὁ συμμαθητής των, ὁ Μάριος Καπάνης.

Τὴν ὥραν ὅπου ἤθελε νὰ καθίσῃ εἰς τὴν θέσιν του, ἐγύρισε καὶ ἔρριψε μίαν ματιὰν φιλικὴν εἰς τὸν Σαιζάνην καὶ τὸν Δουμποδάνον, ὄχι ὅμως καὶ εἰς τοὺς ξένους. Ἀλλὰ καὶ αὐτοί, καὶ πρῶτος πρῶτος ὁ Γρηγόρης, εἶχον τιμωρηθῆ αὐστηρότατα ὑπὸ τοῦ

κυρίου διευθυντοῦ, καὶ δὲν εἶχον πλέον ὄρεξιν νὰ φάγουν καὶ ἄλλην τιμωρίαν.

Αἱ συμβουλαὶ τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ δὲν ἐπῆγαν χαμένα· διότι ὁ Μάριος ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔγινεν εὐτακτότερος, ἐπιμελέστερος, καὶ ὅλος του ὁ νοῦς ἦτο πλέον εἰς τὴν μελέτην, πῶς νὰ κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ τοὺς συμμαθητάς του, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀρχίσῃ τὰ μαθήματα πολὺ πρωτήτερα ἀπὸ αὐτόν. Δὲν ἐσήκωνε κεφάλι ἀπὸ τὰ βιβλία του, καὶ νὰ ἰδῆτε εἰς τρεῖς μῆνας ἔγινεν ὁ πρῶτος μαθητὴς τῆς τάξεώς του. Τί δὲν κάμνει ἡ ἐπιμέλεια!

Ἐπλησίαζε τὸ νέον ἔτος. Εἰς ὅλον τὸ σχολεῖον δὲν ἐγίνετο ἄλλη ὁμιλία παρὰ διὰ τὰ ἁγιοβασιλειάτικα. Ὁ Μάριος ἤκουε τοὺς συμμαθητάς του, οἱ ὁποῖοι συνωμίλουν καὶ ἔλεγον τί δῶρα ἤλπιζον νὰ λάβουν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς των, ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς οἰκογενείας των, τοὺς ἤκουε καὶ ἠσθάνετο μεγάλην λύπην. Ὄχι ὅτι ἐζήλευεν ὄχι, διότι δὲν ἦτο παιδίον φθονερὸν ὁ Μάριος, ἀλλὰ ἐνθυμεῖτο τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς γονεῖς του, ἐνθυμεῖτο τὰ ἁγιοβασιλειάτικα τὰ ὁποῖα εἶχε λάβῃ πέρυσι ὅταν ἦτο πλησίον τῶν γονέων του, τοὺς ὁποίους ἠγάπα, ὅπως ἔχει χρέος νὰ ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς του κάθε καλὸν παιδίον.

Καὶ ὡς νὰ μὴ τὸν ἔφθανεν αὐτὴ ἡ λύπη, προσετέθη καὶ ἄλλη, ἡ ἑξῆς.

«Ο Δουμποδανος ανεγνωσε την επιστολην»

Ὁ Μοντανῆς, ὁ Σαιζάνης καὶ ὁ Δομποδάνος εἶχον κρυφὰς ὁμιλίας μεταξύ των καὶ ὅταν ὁ Μάριος ἐπλησίαζε, διέκοπτον τὴν ὁμιλίαν, καὶ ὅταν ἀπεμακρύνετο ἤρχιζον πάλιν. Τοῦτο διήρκεσε πολλὰς ἡμέρας, καὶ ὁ τάλας ὁ Μάριος δὲν εἴξευρε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ διατί οἱ φίλοι του ἐφέροντο πρὸς αὐτὸν μὲ τόσην ψυχρότητα. Τί μυστικὰ εἶχον, καὶ δὲν ἤθελον νὰ τα ἀκούσῃ καὶ ὁ Μάριος;

— Ὡς φαίνεται θὰ σχεδιάζουν πῶς νὰ περάσουν τὴν ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους καὶ τί δῶρα θὰ λάβουν. Ἀλλὰ διατί δέν με θέλουν καὶ ἐμὲ εἰς τὴν συντροφιάν των! ἔλεγε μέσα του ὁ καϊμένος ὁ Μάριος, ἴσως τὸ κάμνουν διὰ νὰ μὴ ἀκούσω τὰ χαροποιὰ σχέδιά των καὶ λυπηθῶ, ἐγὼ ὁ ὁποῖος δὲν ἔχω τὰ μέσα ὅπως αὐτοί, ποὺ ἔχουν γονεῖς πλουσίους!

Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο καὶ ἐλυπεῖτο κατάκαρδα. Ἡ λύπη τον ἔκαμε σκυθρωπόν, καὶ ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς τρεῖς φίλους του, φοβούμενος μήπως τοὺς ἐνοχλῇ ἡ παρουσία του. Τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους συνέβη κάτι τι, τὸ ὁποῖον ηὔξησε τὴν λύπην τοῦ Μαρίου εἰς μέγιστον βαθμόν. Ἔλαβε ἐπιστολὴν τῆς μητρός του ἡ ὁποία προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἀγαπητόν της Μάριον. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ γραφόμενα της ἐφαίνετο ὅτι ἡ ταλαίπωρος μήτηρ εἶχε καὶ αὐτὴ ἀνάγκην παρηγορίας. Πόσα δάκρυα θὰ ἔχυσεν ἡ δυστυχὴς ἐν ᾧ ἔγραφε τὴν ἐπιστολήν! Καὶ τῷ ὄντι ὁ Μάριος παρετήρησεν ἴχνη δακρύων ἐπάνω εἰς τὸ χαρτίον.

Τότε σας ἤθελα νὰ ἐβλέπατε τὸν Μάριον! Ἡ καρδία του ἐσπαράχθη, οἱ ὀφθαλμοί του ἔγιναν κατακόκκινοι καὶ δάκρυα θερμὰ ἔσταξαν ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς μητρός του πρὶν προφθάσῃ νὰ τα κρατήσῃ.

Ἐπειδὴ ἦτο εἰς τὸ σπουδαστήριον, διὰ νὰ μὴ τον ἴδουν οἱ συμμαθηταί του ὅτι κλαίει, ἔκαμε τάχα ὅτι γράφει τὴν ἐξήγησίν του· ἀλλὰ ἡ γραφίς του ἔμενεν ἀκίνητος. Μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρά του ἐστήριξε τὴν κεφαλήν του καὶ ἐσκίαζε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ νὰ μὴ φαίνωνται ὅτι ἦσαν δακρυσμένοι.

Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν ἤθελε νὰ κρυφθῇ, δέν το κατώρθωσεν ὅμως, διότι τον ἔβλεπεν ὁ Σαιζάνης καὶ ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Δουμποδάνον. Σαιζάνης καὶ Δουμποδάνος ἐκύτταξαν ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ συνενοήθησαν. Τίς εἰξεύρει τί νὰ ἐσυλλογίσθησαν; Ἂς ἔχωμεν ὑπομονήν, καὶ θά το μάθωμεν.

[Ἕπεται συνέχεια]

Παναγιωτης Ι. Φερμπος
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Αιμιλιου Δεβο)

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Τὸ ἄσπρο ρόδο ἄρχιζε ν' ἀνθίζῃ·
Μὰ εἶχ' ἕναν καϊμό. Καὶ μιὰ φορὰ
Στὴν μάνα του τὴν Ἄνοιξι γυρίζει
Καὶ ἔτσι τῆς 'μιλεῖ λύπητερά:
« Δὲν μοῦδινες στολίδι τοῦ κορμιοῦ μου
Τὸ κόκκινο τὸ χρῶμα τ' ἀδελφοῦ μου!»

Κι' ἡ Ἄνοιξις τοῦ εἶπ' ἀγάλι—γάλι:
« Μήπως καὶ σὺ δὲν ἔχεις φορεσιά
Ποὺ σου χαρίζει ὠμορφιὰ καὶ κάλλη;
Τί θέλεις τ' ἀδελφοῦ σου τὴν δροσιά;
Ἔχεις τῆς ἀθωότητος τὸ χρῶμα.
Καὶ ἔχεις καὶ παράπονο ἀκόμα;»

Μὰ 'δῶ 'ς τὸν κόσμο ποιὸς νὰ κατορθώσῃ,
Καὶ μὲ λογάκια θεῖα εἰμπορεῖ
Τὸν πόθο ἀπ' τὴν καρδιὰ νὰ ξερριζώσῃ,
Σὰν ἔχῃ ποιὰ τὴν ρίζα του γερή;
Τὸ ἄσπρο ρόδο ἐκρέμασε τὰ χείλια
Καὶ κάτι τι 'μουρμούρισε μὲ ζήλια.

« Τὸ θές; » εἶπεν ἡ Ἄνοιξις;...«Ἐλ στάσου...»
Κι' ἐφύσηξεν ἐπάνω του—«Ἀλλά,
Ἀντὶς αὐτὴ τὴν ἄσπρη φορεσιά σου,
Νὰ μιὰ ποὺ σου ταιριάζει πειὸ καλά.
Ἀφοῦ σ' ἀρέσῃ τόσῳ τὸ καμάρι
Πάρε λοιπὸν τὸ χρῶμα τοῦ ζηλιάρη ».

Καὶ ἔτσι χλωμιασμένο πάντα κι' ἄφιλο
Γεννήθηκε τὸ κίτρινο τριαντάφυλλο.

(Κατὰ τὸν Ἀρατισβῶν). Μιχ. Αργυροπουλος

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

Ὁ Θεόφιλος ἔτρεχε τόσον πολὺ εἰς τὸν δρόμον μίαν ἡμέραν ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὥστε ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν των ἦτο καταϊδρωμένος. Ἡ μητέρα του δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός της· δι' αὐτὸ ὁ Θεόφιλος ἔπιεν ἐλεύθερα ὅσον νερὸν ἤθελε διὰ νὰ δροσισθῇ.

Ἂν ἦτο ἡ μητέρα του ἐκεῖ δὲν θὰ τον ἄφινεν· αἱ μητέρες ἐμποδίζουν τὰ παιδία των νὰ πίνουν νερὸν ὅταν εἶνε ἱδρωμένα· λέγουν ὅτι εἰμποροῦν ν' ἁρπάξουν καμμίαν πλευρίτιδα. Ἀλλ' ὁ Θεόφιλος ἐνῷ ἔπινε νερὸν ἔλεγε μέσα του:

— Μπᾶ, δὲν βαρειέσαι, αὐτὰ εἶνε λόγια, ἔτσι δὰ εὔκολα τὸν ἁρπάζουν τὸν πλευρίτην;

Ἔπειτα ἐκβάλλει τὸ ἐπανοφώριόν του καὶ μένει μὲ τὸ ὑποκάμισον, ἀνοίγει καὶ τὰ παράθυρα καὶ στέκει εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος.

— Ὤχ! τί δροσερὸς ποὺ εἶνε ὁ ἀέρας! λέγει.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἐπιστρέφει ἡ μητέρα του. Τώρα πλέον ὁ Θεόφιλος δὲν εἶνε ἱδρωμένος· τοὐναντίον τὸ βρεγμένον ὑποκάμισόν του κολλᾷ κατάψυχρον εἰς τὴν ῥάχιν του. Κατ' ἀρχὰς αἰσθάνεται κάτι ὡσὰν ἀδιαθεσίαν, ἔπειτα τὸν πιάνει πυρετός. Τὸ δέρμα του εἶνε ξηρὸν καὶ καίει· καὶ ὅμως αἰσθάνεται κρύον ἕως εἰς τὰ κόκκαλά του. Οἱ ὀδόντες του κτυποῦν· ῥίγος δυνατὸν ταράσσει ὅλον τὸ σῶμά του. Ὁ Θεόφιλος ἀφίνει κατὰ μέρος τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ λέγει εἰς τὴν μητέρα του:

— Μητέρα, εἶμαι ἄρωστος!

Καὶ τῇ διηγεῖται τί ἔκαμε.

— Γρήγορα, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του, φόρεσε στεγνὰ ἀσπρόρρουχα καὶ πλάγιασε 'ς τὸ κρεββάτι.

Εἰς τὴν στιγμὴν ὁ Θεόφιλος ἀλλάζει ἀσπρόρρουχα καὶ εὑρίσκεται εἰς τὴν κλίνην καλὰ σκεπασμένος, παραχωμένος ἕως εἰς τὴν μύτην, κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα· ἀμέσως τοῦ βάζουν μίαν φιάλην μὲ ζεστὸν νερὸν ἀνάμεσα εἰς τοὺς πόδας του, ἄλλην μίαν εἰς τὸ δεξιὸν πλευρὸν καὶ μίαν εἰς τὸ ἀριστερόν. Ὁ Θεόφιλος ἐξακολουθεῖ νὰ τρέμῃ καὶ μὲ φωνὴν ἀδύνατον καὶ λυπημένην ἐρωτᾷ:

— Μητέρα μου, ἔχω πλευρίτην; 'πές μου.

— Ὄχι, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του, ἀλλὰ πίε αὐτὸ ποὺ σου δίδω.

Καὶ τῷ δίδει ἓν ζεστὸν εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαλε καὶ ὀλίγον ροῦμι.

Τὸ ἔγχυμα εἶνε θερμότατον, ἀλλ' ὁ Θεόφιλος εἶνε εὐπειθέστατος, διότι φοβεῖται πολὺ μὴν ἀποθάνῃ.

Τέλος ἐπανέρχεται πάλιν ἡ θερμότης. Ὁ Θεόφιλος ἀρχίζει νὰ ἐφιδρώνῃ· ἔπειτα ἱδρώνει πολύ, καὶ κουκουλωμένος μὲ τὰ σκεπάσματα, κατακόκκινος, μούσχεμα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα λέγει μὲ στεναγμὸν πρὸς τὴν μητέρα του: — Μητέρα, ζεσταίνομαι πολύ, οὖφ!

— Τόσον τὸ καλλίτερον, παιδί μου.

Ὁ Θεόφιλος εἶνε ἀνάγκη νὰ πίῃ καὶ ἄλλα ζεστά, καὶ νὰ μείνῃ ἀκίνητος κάτω ἀπὸ τὰ βαρειὰ καλύμματά του. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ. Ἂν εἰμπορῇ ἂς κάμῃ καὶ ἀλλέως. Τέλος πάντων ἐσώθη ἀπὸ τὴν πλευρίτιδα. Νὰ εἶσθε δὲ βέβαιοι ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θα ξανακάμῃ τὴν ἀνοησίαν αὐτὴν ἡ ὁποία τῷ ἐστοίχισε τόσον ἀκριβά.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Λουλουδίζ' ἡ πασχαλιὰ
μοσχομυρωμένη,
κ' ἡ μικρὴ πορτοκαλιὰ
μυριοστολισμένη
μὲ λευκὰ λουλούδια
σὰν νυφούλα 'ντροπαλή·
καὶ στοὺς κλώνους της πουλὶ
ἀρχινᾷ τραγούδια.

Μὲ ῥοδόλευκα παιδιὰ
ἡ τριανταφυλλούλα
χύνει τόση μυρωδιὰ
κι' ἀργυρὴ δροσούλα·
σὲ χλωρὸ βλαστάρι
δίχως γνῶσι καὶ 'ντροπὴ
πεταλούδα χαρωπὴ
τριγυρνᾷ μὲ χάρι.

Σὰν αὐτὴ καὶ σεῖς, παιδιά,
τρέξτε 'στὰ λουλούδια
μ' ἀνοιξιάτικη καρδιὰ
μὲ τρελλὰ τραγούδια
κ' ἡ χαρὰ μαζί σας
μέσ' στοὺς κάμπους θὰ φανῇ,
γιατὶ εἶνε ζωντανὴ
ἀνοιξ' ἡ ζωή σας.

Ιωαννης Πολεμης

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Μία ἀλώπηξ, διωκομένη ἀπὸ κυνηγοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς σκύλους των, ἐπλησίασεν εἰς ἕνα ξυλοκόπον, ὁ ὁποῖος ἐμπρὸς εἰς τὴν καλύβην του ἔσχιζε ξύλα.

— Γιὰ τὸ Θεό! τῷ λέγει, ἄφησέ με νὰ κρυφθῶ μές 'ς τὴν καλύβαν σου ὅσο νὰ περάσουν οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ σκύλοι των· ἔρχονται κατόπιν μου μὰ δὲν θὰ τους περάσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν των νὰ με ζητήσουν αὐτοῦ μέσα· λυπήσου με, ὅσο ἄσημος καὶ ἂν εἶμαι θὰ σου εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν εὐεργεσίαν σου καὶ δὲν θὰ την λησμονήσω ποτέ.

« Μηπως ειδες μιαν αλωπου να περνα; »

Ὁ ξυλοκόπος συγκινηθεὶς πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν τῆς ἀλώπεκος ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὴν νὰ κρυφθῇ μέσα εἰς τὴν καλύβην του, ὑποσχεθεὶς εἰς αὐτὴν ὅτι οὔτε οἱ κυνηγοὶ οὔτε οἱ σκύλοι θὰ τὴν βλάψουν. Ἡ ἀλώπηξ λοιπὸν ἐμβῆκε καὶ ἐζάρωσε εἰς μίαν γωνίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἰμποροῦσε νὰ βλέπῃ τί ἐγίνετο ἔξω.

Οἱ κυνηγοὶ ἐπλησίασαν.

— Μήπως εἴδες μίαν ἀλωποῦ νὰ περνᾷ; ἠρώτησαν τον ξυλοκόπον.

— Ὄχι ἀφεντάδες μου, δὲν εἶδα, εἶπε μὲ δυνατὴν φωνὴν· ἀλλὰ μὲ τὸ ἓν δάκτυλον ἐδείκνυε ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμόν του τὴν καλύβην του. Οἱ κυνηγοὶ εἴτε διότι δὲν εἶδαν τὸ νεῦμα ἐκεῖνο, εἴτε διότι δὲν ἐνόησαν τί ἤθελε νὰ φανερώσῃ, ἀνεχώρησαν διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ κυνήγιόν των. Ἡ ἀλώπηξ, ἅμα εἶδεν ὅτι ἐπέρασεν ὁ κίνδυνος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν καλύβην διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν φωλεάν της, ὅτε ὁ ξυλοκόπος τῇ ἐφώναξε:

— Πῶς, ἀχάριστον ζῷον; θὰ φύγῃς χωρὶς νὰ μοῦ εἰπῆς ἓν εὐχαριστῶ!

Ἡ ἀλώπηξ στραφεῖσα τῷ ἀπεκρίθη.

— Προδότη καὶ ἄπιστε! δὲν σοῦ χρεωστῷ καμμίαν χάριν· δὲν μοῦ ἐγλύτωσες τὴν ζωήν μου· θὰ σε εὐγνωμονοῦσα ἂν αἱ χειρονομίαι σου ἦσαν σύμφωνοι μὲ τοὺς λόγους σου!

Ἐπιμύθιον. Ἡ χάρις ἡ ὁποία γίνεται μὲ δόλον καὶ μὲ κακὸν σκοπὸν δὲν εἶνε χάρις.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ἰωάννη, ἐὰν ἀφαιρέσω τρία ἀπὸ τρία, πόσα θὰ μείνουν;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Δὲν εἰξεύρω.

ΔΙΔΑΣΚ. Πρόσεξε, ἔχεις εἰς τὴν τσέπην σου τρεῖς πεντάραις καὶ σου πέφτουν, τί θὰ σου μείνῃ;

ΙΩΑΝ. *(θριαμβευτικῶς)* Μιὰ τρύπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάμωνος καὶ τοῦ Φιντίου.

* * *

Ἡ μικρὰ Ἑλένη ἐρωτᾷ τὴν μητέρα της:

— Μαμά, γιατὶ δὲν τὰ συχένεται ἡ γάτα τὰ ποντίκια καὶ τὰ τρώγει;

—Ἀμ' ἐσὺ γιατὶ δὲν συχένεσαι τὰ πουλιὰ καὶ τὰ τρῶς;

—Ἐγώ; Ἐγὼ τὰ τρώγω ψημένα καὶ ἐκείνη τὰ τρώγει ὠμά.

Ἐστάλη ὑπὸ Ρόζας Μιρζάν.

* * *

— Ἀπὸ τώρα πλέον, παιδί μου, ἔλεγε προχθὲς ἡ μαμά του εἰς τὸν Τοτόν, πρέπει νὰ εἶσαι εὐγενὴς καὶ περιποιητικὸς εἰς ὅλους.

— Ναί, μὰ σὺ γιατὶ δὲν εἶσαι περιποιητικὴ πρὸς *ὅλους*.

— Πῶς δὲν εἶμαι περιποιητική....

— Δὲν εἶσαι βέβαια, ἀφοῦ ὅταν ἔρχεται κάνεὶς ξένος τὸν παρακαλεῖς νὰ πάρῃ καὶ δεύτερη κουταλιὰ γλυκὸ καὶ ἐμένα δὲν μὲ παρακαλεῖς νὰ φάω οὔτε μία!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐόσμου Ἄνθους.

* * *

Τὸν μικρὸν Παῦλον ἐρωτᾷ ὁ ἀνάδοχός του.

— Τί θέλεις καλλίτερον νὰ σοῦ χαρίσω, ἓν ἄσπρο ἀρνάκι ἢ ἕνα καραγκιόζη;

Καὶ ὁ Παῦλος, μετὰ πονηρίας:

— Θέλω ἕνα καραγκιόζη, διὰ νὰ τὸν βάλω ἐπάνω εἰς τὸ ἄσπρο ἀρνάκι...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίας Δουκίσσης.

* * *

Ὁ μικρὸς Κωστάκης ἀναρρώσας ἐκ σοβαρᾶς ἀσθενείας ζυγίζεται ἵνα ἴδῃ κατὰ πόσον ἠλαττώθη τὸ βάρος τοῦ σώματός του· ἅμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς πλάστιγγος ἐνθυμεῖται ὅτι φορεῖ τὸν πῖλόν του.

— Μπά! λέγει, αὐτὸ εἶνε περιττὸν βάρος.

Καὶ ἐκβάλλει τὸν πῖλον ἀπὸ τὴν κεφαλήν του καὶ τὸν θέττει ὑπὸ τὴν μασχάλην του...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Ἀργιλεωνίδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ πολύ, προσφιλεστάτη *Εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου*, διότι φροντίζεις νὰ μὴ παραπονοῦμαι ὅτι δὲν μοι γράφεις. Τώρα φρόντισε νὰ μή με ἀφήσῃς νὰ παραπονεθῶ καμμιὰ φορὰ ὅτι μοῦ γράφεις πολὺ σύντομα.

Ἡ *Χλωρὶς τοῦ Παγγαίου* θὰ μάθῃ σήμερον ὅτι την συγχαίρεις διὰ τὸ ψευδώνυμόν της, *Ἐαρινὴ Νύξ*, καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά της.

Ὁρίστε δὰ παρακαλῶ, *Ἀθανάσιε Διάκε*, δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ σε περιποιηθῶ, πῶς νὰ σου εἰπῶ τὸ καλῶς ὥρισες, τόσον εἰμαι καταμαγευμένη μὲ τὴν ὡραίαν καὶ ἀφελῆ ἐπιστολήν σου. «Ὅταν ἤμουν μικρός, μοῦ γράφεις, καὶ ἤκουα τὸν Περικλῆ τὸν ἀδελφόν μου, ποὺ ἔλεγε πῶς γράφεις ὡραῖα πράγματα καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ παιγνιδάκια, ἐζήλευα καὶ ἔλεγα: Ἄχ! πότε θὰ περάσῃ ὁ καιρὸς νὰ μάθω νὰ διαβάζω διὰ νὰ βλέπω κ' ἐγὼ αὐτὰ ποὺ γράφει ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ! Αὐτὰ ποὺ ἔλεγα ἐγὼ τότε τὰ λέγει τώρα ὁ μικρότερος ἀδελφός μου Κωστάκης.» Ὁ κακόμοιρος ὁ Κωστάκης! φίλησέ μοῦ τον, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὰ χειλάκια καὶ παρηγόρησέ τον πῶς θὰ μάθῃ γρήγορα ἀνάγνωσιν διὰ νὰ με διαβάζῃ. Ἄρά γε ἔχεις καὶ κανένα ἀκόμη πειὸ μικρὸν ἀδελφάκι ἀπὸ τὸν Κωστάκη διὰ νὰ λαχτάρᾳ καὶ αὐτὸ ὅταν θὰ με διαβάζῃ ὑπερήφανα ὁ Κωστάκης σας; Ἂν ἔχῃς, φίλησέ μου τον, εἰδεμὴ ὄχι.

Μικρὲ Κυνηγέ, ἔλαβον τὴν συνδρομήν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ· ἀλλὰ τὰ δύο γραμματόσημα τῶν 20 λεπτῶν τὰ ὁποῖα μοῦ ἔστειλες δὲν περνοῦν διότι εἶνε κατηργημένα τὰ κυανᾶ εἰκοσάλεπτα ἑλληνικὰ γραμματόσημα, ὥστε στεῖλέ μου σαράντα λεπτὰ ἔστω καὶ εἰς γαλλικὸν γραμματόσημον. Ἐξακολούθει νὰ μου γράφῃς, φαίνεσαι καλὸ παιδάκι.

Πολὺ καλά, *Σπαρτιάτις Ἀργιλεωνίς*, ἔστειλα τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν *Φιλέρημον Τρυγόνα*.

Διόλου δὲν δικαιοῦνται, ἀγαπητέ μου *Ἀραπάκε*, νὰ λαμβάνουν δεκάρας οἱ γραμματοκομισταὶ τῶν Ἀθηνῶν οἱ ὁποῖοι σοῦ φέρουν τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ· εἶνε χρέος των, διὰ τὸ ὁποῖον πληρώνονται ἀπὸ τὸ Δημόσιον. Σὺ ἀπὸ τὴν χαρά σου ὅτι λαμβάνεις τὴν *τριανταφυλλιὰν φίλην σου*, μοῦ γράφεις, ἔχεις ὄρεξιν νὰ δώσῃς καὶ εἴκοσι λεπτά· ἀλλὰ ἡ ἰδική μου γνώμη εἶνε νὰ μὴ δίδῃς εἰς τὸ ἑξῆς τίποτε εἰς τοὺς τοιούτους γραμματοκομιστάς, διότι δὲν πρέπει νὰ ἐνθαρρύνωμεν τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι παραβαίνουν τὸ καθῆκόν των. Ἐν ἑνὶ λόγῳ ὅταν σοῦ φέρουν τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἔχε τὴν χαράν σου...ἀλλὰ καὶ τὴν δεκάραν σου.

Μὲ ποίους λόγους νὰ σου ἐκφράσω τὰς εὐχαριστήσεις μου, ὦ *Δευκὴ Καμέλια*, διότι τὸν ὀλίγον, πολὺ ὀλίγον καιρὸν ὁ ὁποῖος σοῦ ἐπερίσευσε ἀπὸ τὰ μαθήματά σου τὸν ἐχρησιμοποίησες νὰ μου γράψῃς; Κ' ἐγὼ ἔλεγα, πῶς δέν μου γράφει ἡ...(ὀλίγον ἔλειψε νὰ εἰπῶ τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον, διότι μὲ τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον σ' ἐνθυμούμην μὴ γνωρίζουσα ἀκόμη τὸ νέον). Τέλος πάντων ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου καὶ εἶδα ὅτι μ' ἐνθυμεῖσαι. Ἐγώ, πίστευσέ με, θὰ σ' ἀγαπῶ καὶ μὲ τὸ νέον ψευδώνυμον ὅσον καὶ μὲ τὸ παλαιόν, ὅπως σὺ ἀγαπᾷς τ' ἀδέλφιά σου εἴτε νέα φορέματα φοροῦν εἴτε παλαιά.

Ἤθελον ν' ἀναβῶ ὑψηλὰ ὑψηλά, ὅπως λέγει ὁ Ἰωάννης

ὁ Χρυσόστομος, καὶ νὰ φωνάξω μὲ φωνὴν δυνατὴν δυνατήν, ν' ἀκουσθῇ ἕως εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ὅτι δὲν δημοσιεύω ἔργα τῶν συνδρομητῶν μου. Τότε πιστεύω θὰ το ἤκουον καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Ψύλλας καὶ ὁ Μωϋσῆς Βιθυνὸς καὶ κάθε ἄλλος. Ἀλλὰ πόσον καλλίτερα θὰ ἔκαμναν ἂν το ἤκουον καὶ χωρὶς ν' ἀναβῶ ὑψηλὰ ὑψηλὰ καὶ χωρὶς νὰ φωνάξω μὲ φωνὴν δυνατήν, δυνατήν!

Εὐχαρίστως, ἀγαπητέ μου *Δημήτριε Π. Ροῦσσε*, θὰ προσφέρω εἰς τὸν κ. Κουρτίδην, κατὰ τὴν παραγγελίαν σου, τοὺς ἀσπασμούς σου καὶ τὰ συγχαρητήριά σου διὰ τὸ *Σφάλμα τοῦ Λεωνίδα* τὸ ὁποῖον σοῦ ὑπερήρεσε. Κ' ἐγὼ σοῦ στέλλω τοὺς ἀσπασμούς μου καὶ τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν Ἑλληνικὴν καρδίαν ἡ ὁποία κτυπᾷ μέσα εἰς τὰ στήθη σου καὶ ἡ ὁποία ἐνθουσιάζεται ὅταν πρόκειται διὰ τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδος. Εὖγε σου!

Μίαν παρατήρησιν ἔχω νὰ κάμω εἰς μερικοὺς φίλους μου, τοὺς ὁποίους δὲν ἀναφέρω διὰ νὰ μή τους δυσαρεστήσω. Εἰς τὰς ἐπιστολάς των τακτικὰ καὶ πάντοτε περὶ κανενὸς ἄλλου πράγματος δέν μου κάμνουν λόγον παρὰ δι' ἀσπασμοὺς καὶ πάλιν δι' ἀσπασμούς· ὡς νὰ ἤνοιξαν καμμίαν φαμπρικὰν ἀσπασμῶν καὶ κάμνουν ἀποστολὰς τοῦ ἐμπορεύματός των. Ἐδῶ μία κάσσα ἀσπασμούς! Ἐκεῖ ἕνα σακκὶ ἀσπασμούς! Παρέκει ἕνα βαρέλι ἀσπασμούς! Εἶνε θαῦμα πῶς δὲν φουσκώνουν τὰ χείλη των! Μὰ δὲν ἔχουν λοιπὸν καμμίαν ἰδέαν νὰ μου γράψουν; Κρῖμα εἰς τὴν ἰδέαν ποὺ ἔχω δι' αὐτούς, ποὺ τους νομίζω ἔξυπνα παιδιά. Καὶ εἶνε πράγματι, ἀλλὰ ἔτσι τοὺς ἔρχεται. Λοιπὸν εἰς τὸ ἑξῆς, φίλοι μου, νὰ μου γράφετε καὶ τὰς σκέψεις σας, καὶ τὰς ἐντυπώσεις σας. Καὶ τότε θὰ εἶμαι εὐχαριστημένη, διότι ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ συνειθίζετε νὰ ἐκθέτετε τὰς ἰδέας σας. Λοιπὸν νὰ σας ἰδῶ· κυττάξετε νὰ μὴ μ' ἐντροπιάσετε!

Καθόλου δέν μου ἀρέσει νὰ εἶνε οἱ φίλοι μου μαλωμένοι ἀναμεταξύ των. Γρήγορα, γρήγορα λοιπὸν νὰ φιλιωθῆτε, κύριοι *Ἄρη, Παυόβργε Ὀδυσσεῦ*, καὶ *Δ.*

Βαθειὰ βαθειὰ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, φίλτατε *Τηλέμαχε*. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ὅτι μακρυὰ εἰς τὴν ξενητειὰν ἐκεῖ εἰς τὴν Βουδαπέστην σὲ κάμνω νὰ ἐνθυμῆσαι τὴν Ἑλλάδα. Ἀγάπα την, φίλε μου, τὴν Ἑλλάδα, ἀγάπα την!

Ὦ *μικρὲ Φαίαξ*, τί ὠφελεῖ ὁ συλλαβόγριφός σου χωρὶς τὴν λύσιν του; στεῖλε δὰ καὶ τὴν λύσιν του νὰ σοῦ τον δημοσιεύσω, ἂν μου ἀρέσῃ.

Αἱ *Δύο Ἀδελφαὶ* ποὺ εἶνε τόσον καλαὶ καὶ εὐγενεῖς, μοῦ κάμνουν τὴν χάριν νὰ μου γράφουν καὶ τ' ὄνομά των: θὰ το περιμένω.

Ὡραιότατον εἶνε τὸ ἐλλιποσύμφωνόν σου, *Ἑλληνόπουλον τοῦ Ὀλύμπου*, καὶ ἄξιον τοῦ ψευδωνύμου σου, ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἑλληνικόν· στεῖλε μού το μεταφρασμένον καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσω μετὰ χαρᾶς.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησαν τὰ πρὸς ἐμὲ αἰσθήματά σου, *Ἄνθος τῶν Λειμώνων*. Βεβαίως κακὸν πρᾶγμα εἶνε νὰ εἶνε κανεὶς ἀξύθυμος.

Φίλε μου *Βεσπούκιε Ἀμέρικε*, εἶδα κ' ἔπαθα ὅσον ν' ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν σου· καλλίτερα νὰ μὴν ἐπήγαινες εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον καὶ νὰ μὴν ἔβλεπες τὸ παιδίον ἐκεῖνα τὸ ὁποῖον ἔγραφε γρήγορα καὶ *καλὰ* καὶ νὰ μὴν ἐνθουσιάζεσο. Ἐγὼ σοῦ συνιστῶ νὰ γράφῃς καλὰ καὶ ἂς εἶνε καὶ ὀλίγον ἀργά, φίλε μου.

Ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμεν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἀρματωλὲ τοῦ Πίνδου*. «Ὅταν εἶδα, μοῦ γράφεις, εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν σου, ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ὅτι ἀγαπᾷς τόσον τὴν Μακεδονίαν ὅπου ζητοῦν νὰ μᾶς την πάρουν οἱ Βούλγαροι, ὅταν εἶδα πόσον τὴν ἀγαπᾷς τὴν ἀγαπημένην μου Πατρίδα, μοῦ ἦλθαν δάκρυα εἰς τὰ μάτια μου καὶ ἤθελα νὰ εἶσαι κοντά μου διὰ νὰ σε φιλήσω.» Κ' ἐγὼ ἂν σε εἶχα κοντά μου, θὰ σε φιλοῦσα, φιλόπατρι *Ἀρματωλὲ τοῦ Πίνδου*. Μὴ λησμονῆς νὰ λέγῃς καὶ εἰς τἄλλα τὰ παιδιὰ ὅτι ἡ Μακεδονία εἶνε Ἑλληνικὴ καὶ ὅτι αὐτοὶ εἶνε Ἕλληνες!

Εἶμαι περίεργος, *Κάλυξ Ρόδου*, νὰ μάθω ἂν ἐπέτυχε τὸ βάψιμον τῶν αὐγῶν τοῦ *Λευκοῦ Ρόδου* καὶ τοῦ *Ρόδου τοῦ Ἀπριλίου*· καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἐπέτυχε; τὸ ρόδον τοῦ Ἀπριλίου θὰ τἄβαψε μὲ τὸ γλυκὺ χρῶμά του καὶ θὰ τἄκαμε τριανταφυλλιά.

Φίλτατε *Ἀρχιμήδη Μαθηματικέ*, καλὰ κάμνεις καὶ ἀσχολεῖσαι εἰς τὰ μαθηματικὰ ἀφοῦ θέλῃς νὰ γείνῃς ναυτικός, ἀλλὰ στεῖλέ μου ἄλλο πρόβλημα καὶ εἰπέ μου μυστικὰ καὶ τ' ὄνομά σου.

Ἀκόμη δὲν εἰμπορῶ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν συγκίνησίν μου, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἐπιστολή σου, προσφιλής μου *Βυσσινιὰ Παπαρούνα*. «Ἂν ἦσο ἐδῶ (εἰς τὰς Καλάμας) ἀγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, μοῦ γράφεις, θὰ ἐτρόμαζες. Θὰ ἐνόμιζες, ὅπως καὶ ἐγώ, ὅτι ἦλθεν ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Ὅλα τὰ σπίτια ἐρραγίσθησαν καὶ πολλὰ ἔπεσαν. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Θεὸς ἐφύλαξε καὶ δὲν ἔπαθε κανένας ἄνθρωπος. Τὰ δώδεκα Εὐαγγέλια, τὸν Ἐπιτάφιον, καὶ την Ἀνάστασιν τὰ ἐδιάβασαν ἔξω ἀπὸ τὰς ἐκκλησίας, διότι καὶ αἱ τρεῖς μεγάλαι ἐκκλησίαι μας ἐρραγίσθησαν εἰς πολλὰ μέρη.» Ἄχ, καλή μου *Βυσσινιὰ Παπαρούνα*, εἴθε ποτὲ πλέον νὰ μὴ γείνῃ σεισμὸς οὔτε νὰ αἰσθανθῇς τέτοιον τρόμον. Ποτέ! ποτέ!

Πάντοτε νὰ μου γράφῃς, καλὲ μου *Φωστήρ*.

Ποία εἶνε πάλιν αὐτὴ ἡ *Μικρὰ Καρδία*, ποὺ γράφει τόσον χαριτωμένα καὶ εἶνε καὶ τόσον ἐντροπαλὴ ποὺ ἀπὸ τὴν ἐντροπήν της δέν μου ἔγραφε τόσον καιρόν; Τὸ ψευδώνυμόν σου, μικρά μου φίλη, φανερόνει ὅτι ἔχεις καρδιὰ δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σοῦ ἤνοιξα τὴν καρδιά μου ἀμέσως καὶ σε θεωρῶ μίαν ἀπὸ τὰς καλὰς φίλας μου. Ἀλλὰ νἄχωμεν καὶ καλὸ ρώτημα, δέν μας λὲς καὶ τὄνομά σου; Μοῦ λέγεις νὰ σε συστήσω εἰς τὰς φίλας μου· πολὺ καλά νὰ σε συστήσω καὶ μετὰ χαρᾶς μάλιστα· ἀλλ' ἠκούσθη ποτὲ νὰ συσταίνουν κανένα ποὺ δὲν εἰξεύρουν οὔτε τ' ὄνομά του; Λοιπὸν τ' ὄνομά σου κ' ἔπειτα ἡ σύστασις· χέρι μὲ χέρι. Τ' ἀκοῦς, *Μικρὰ Καρδία*;

Πληροφορεῖται, Ἀσπασμοί, Προσρήσεις. Τὸ *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου* προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὴν *Πρωτόπειρον Μέλισσαν*, τὴν *Ἐλαφρὰν Ἄκατον* τὸν *Τοῖχον τοῦ Πελάγους*, τὸν *Κάλυκα τοῦ Ρόδου* καὶ τὸ *Ἐρυθρὸν Ρόδον*. Ἡ *Βυσσινιὰ Παπαρούνα* μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸν *Μέλανα Ἀετὸν* ὅτι τ' ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ψευδωνύμου της εἶνε τὰ ἴδια μὲ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός της καὶ ὅτι πρότερον ὠνομάζετο *Βαττοπελαδοῦσα Περιστερά*. Ἡ *Ἀγράμπελη* ἀντιχαιρετᾷ τὴν *Φιλέρημον Τρυγόνα* καὶ ζητεῖ νὰ της εἰπῇ τὸ ἀληθὲς ὄνομά της καὶ τότε ὑπόσχεται νὰ της εἰπῇ καὶ αὐτὴ τὸ ἰδικόν της. Τὸ *Ἄνθος τῶν Λειμώνων* ἀσπάζεται τὴν *Πρωτόπειρον Μέλισσαν* τῆς ὁποίας ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα, τὸν *Ἀετιδέα τῶν Μελανῶν Λίθων*, τὴν *Φιλέρημον Τρυγόνα*, καὶ τὴν *Χλωρίδα τοῦ Παγγαίου*. Ὁ *Ἄρης* ἀσπάζεται τὸν *Ἀετιδέα τῶν Μελανῶν Λίθων*, τὸν *Αἴθριον Οὐρανόν*, τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ τὸν *Ἐνδοξον Μαραθῶνα*, ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς *Μικρούλας Τραλαλᾶ* καὶ τοῦ *Ἀραπάκου*. Ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* ἀσπάζεται τὴν *Φιλέρημον Τρυγόνα*, τὴν *Ἀηδόνα τοῦ Δάσους*, τὴν *Ἀγράμπελην*, τὸν *Μέλανα Ἀετὸν* καὶ τὸν *Ἄξιον Ἀγωνιστήν*. Ὁ *Πές μου το νά σου το 'πῶ* παρακαλεῖ τὸ *Ἑλληνόπουλο τοῦ Ὀλύμπου*, τὴν *Χλωρίδα τοῦ Παγγαίου*, τὸν *Διάβολον Κύπριον* καὶ τὸν *Σχοινοβάτην* νὰ του εἰποῦν τὰ ὀνόματά των, ὁ δὲ *Τηλέμαχος* τὸν *Μέλανα Ἀετὸν* καὶ τὴν *Φιλέρημον Τρυγόνα* νὰ του εἰποῦν τὰ ἰδικά των. Ὁ Περικλῆς Γ. Σούτσος ὅσους παραιτεῖ τὰ ψευδώνυμόν του *Μικρὸς Διαβολάκος* στέλλει χαιρετίσματα εἰς τὴν Ε. Μ. Ράλλη.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

90. Ἐλλειποσύμφωνον.

Ἄ—ἀ α ᾶ—ὀ—α α ὀ—ἀέ α—ἔ ι ὁ ω,
αἰ—ἄ—ὁ ὲ—ὁ—ἤ ιο—ᾳ—ἠ—ι η ε ε η—ᾳ—ιῶ—υ ι η,
ἰο—α ὀ—υ—ὑ ὁ ο αι—αἰ—ὑ ιᾶ—υ ὀ ω.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Θηρεσίας τῆς Ἰσκανίδου.

91. Φωνηεντόλιπον. Σμβλν—τν—νντρν—σν—κν—τν—κττρν—σν.—πτν—δν—κρνν—κν—πψσζν—ν—δν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανούργου Ὀδυσσέως.

92. Συλλαβόγριφος.

Μὲ δύο μαῦρα, (ἓν τουρκικόν,
Ἄλλο δὲ πάλιν ἑλληνικόν,)
Ἂν τα ἑνώσῃς, ἕνα γλυκὸν
Κατασκευάζεις μαλακτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

93. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἀντωνυμία, τὸ δεύτερόν μου ὄνομα υἱοῦ τινος τοῦ Ἰακώβ, τὸ σύνολόν μου εἶνε χῶρα ἥτις ποτίζεται μὲ πολὺ αἷμα εὐρωπαϊκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπαμπούλα.

94. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἐπίρρημα, τὸ δεύτερόν μου ἄρθρον, τὸ τρίτον μου γράμμα, τὸ τελευταῖόν μου ἀντωνυμία, τὸ δὲ σύνολόν μου ὄνομα κύριον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Τσάχ.

95. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου πίνει, τὸ δεύτερόν μου εἶνε ἀντωνυμία, τὸ σύνολόν μου εἶνε ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σχοινοβάτου.

96. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερόν μου μέρος τοῦ προσώπου, τὸ σύνολόν μου θεὸς τῆς μυθολογίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως.

97. Λεξίγριφος.

Ἐὰν δὲν εἶσαι ἄθεος, σκύψε προσκύνησέ με·
Χωρὶς λαιμὸν καὶ κεφαλὴν στὰ πλοῖα ζήτησέ με.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσώπου τοῦ Φρυγός.

98. Λεξίγριφος.

Εἶμαι πτηνὸν ἀθῶον καὶ μάχην δὲν βαστῶ.
Πλὴν 'πίσ' ἀπ' τὸ κεφάλι τὴν ἔριδα κρατῶ.
Τὴν ἔριδα δὲ ταύτην ἂν θέλῃς νὰ ἐκβάλῃς
Εἰς μέρος σώματός μου εὐθὺς με μεταβάλλεις

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βυσσινιᾶς Παπαρούνας.

99. Λεξίγριφος.

Ὅταν μὲ τὸ κάππα μ' εὕρῃς,
Εἶμαι ἄνθος καὶ με ἐξεύρεις.
Χωρὶς κάππα ἂν μὲ δῇς,
Νὰ με πλεύσῃς εἰμπορεῖς.

Ἐστλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.

100. Λεξίγριφος.

Μ' ἀγαπᾷς μὲ τὴν καρδιά σου ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς,
ἀλλ' ἂν ἐξαφνα ν' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι μου θελήσῃς
κάτι εἶμαι ποὺ φορεῖς.
Εὕρε το ἂν εἰμπορῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εἰκοστῆς πέμπτης Μαρτίου.

101. Ἐρώτησις. Τίνος λέξεως ἡ ὀνοματικὴ πληθυντικὴ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν δύο ἄκρων τοῦ ἀλφαβήτου;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Ἀργιλεωνίδος.

102. Πρόβλημα. Ἐὰν σοι δώσω ἓν ἐκ τῶν μήλων μου, θὰ ἔχωμεν ἴσα· ἐὰν μοι δώσῃς ἓν ἐκ τῶν ἰδικῶν σου, θὰ ἔχω 4 πλείονα σοῦ.—Πόσα ἔχομεν ἕκαστος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μίλανος Ἀετοῦ.

103. Ἀπροσδόκητον: Ποῦ εὑρέθη ὁ μέγας βασιλεὺς τῶν Περσῶν ὅταν τὴν νύκτα πρὸ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης ἀπεσύρθη νὰ κοιμηθῇ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Δύο Ἀδελφῶν.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικήν.

104. Logogriphe.

Avec cinq pieds, je sais t'instruire
Et sans mon chef tu ne sais te conduire.

ΛΥΣΕΙΣ

76. Τῆς μαθήσεως ὁ δρόμος μακρὸς εἶνε καὶ τραχὺς
Εἰς λειμῶνας φέρει ὅμως ἄνθηροὺς καὶ εὐτυχεῖς.
77. Ἀρτεμίσιον (Ἄρτεμις, ἴον).— **78.** Τατόϊον (τά, τό, ἴον). — **79.** Ἀλκιβιάδης (Ἀλκή, ἡ, ἄδης) — **80.** Γραφίς, ραφίς. — **81.** Τάφρος, τάφος. — **82.** Τὸ πῦρ.— **83.** Αἱ δύο χεῖρες. — **84.** Ἡ λέξις στράγξ.— **85.** ΟΔΗΣΣΟΣ. (1. Ὄλυμπος. 2. Δελφοί. 3. Ἥρα. 4. Συκῆ. 5. Σαῦρα. 6. Ὄνος. 7. Σωκράτης). — **86.** ΣΥΡΟΣ. (1. Σιαγών. 2. Ὕδρα. 3. Ροδανός. 4. Ὅμηρος. 5. Σολωμός). — **87.** Διότι πίνεται.—**88.** Bonbon καὶ joujou.— **89.** Etable-Table.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, 15 καὶ 9. Ἀθανάσιος Διάκος, 13. Αἴσωπος ὁ Φρύξ, 6. Ἀνατέλλων Ἀστήρ, 9. Ἄνθος τῶν Λειμώνων, 14. Ἄξιος Ἀγωνιστής, 5. Ἀραπάκος, 14. Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, 11. Ἀντώνιος Βαλδράσκας, 11. Βεσπούκιος Ἀμέρικος, 1. Μανουὴλ Βολανάκης, 10. Βυσσινιὰ Παπαρούνα, 15. Β. Ν. Γιαννούλης, 6. Ἐαρινὴ Νύξ, 9. Εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου, 11. Ἑλληνικὴ Σημαία, 8. Ἑλληνόπουλον τοῦ Ὀλύμπου, 3. Ἐρυθρὸν Ῥόδον, 14. Σπυρίδων Μ. Θεοτάκης, 9. Κάλυξ Ῥόδου, 3. Καρδηνάλιος Ρισελιέ, 12 καὶ 7. Σ. Δ. Κριεζώτης, 1. Κορκοράν, 15. Κωδωνοκρούστης, 10. Λευκὴ Καμέλια, 9. Ἀναστάσιος Διόν. Λιδιεράτος, 6. Μαρία Θηρεσία ἡ Ἰσπανίς, 5. Ἀλέξανδρος Μαυρουδίνης, 7. Μικρὰ Δούκισσα, 3. Μικρὰ Καρδία, 9. Μικρὸς Φαίαξ, 4. Μικρούλα Τραλαλά, 14. Μπαμπούλας, 2. Παῖς μαχόμενος ὑπὲρ Πατρίδος. 5. Πανοῦργος Ὀδυσσεύς, 6. Ἑλένη Παπαλεξάνδρου, 14. Ἰωάννης Ν. Πατσιάθης, 3. Πειπερδσπυρον, 11. Πέλεκυς Τενέδιος, 10. Πές μού το νά σού το 'πῶ, 12 καὶ 9. Πιπίγκα, 9. Σάλπιγξ τῆς Βραΐλας, 14. Ζωὴ Μ. Σάρωρωτ, 7. Περικλῆς Γ. Σοῦτσος, 12. Σπαρτιᾶτις Ἀργιλεωνίς, 7. Σπινθήρ, 12. Σωκράτης, 15. Τηλέμαχος, 8. Τίγρις τῆς Βεγγάλης, 8. Τσάτσα Γελαστή, 9. Φωστήρ, 9. Ἰωάννης Γ. Χαραλαμπίδης, 4.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ὧν αἱ λύσεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 10 Ἀπριλίου, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον].

ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΙΠΠΑΣΙΑ

Ἦτο Κυριακή, καὶ οἱ γονεῖς τοῦ Κώστα τῷ εἶχον ὑποσχεθῆ νὰ τὸν ὑπάγουν περίπατον. Ὁ Κώστας ἔχει μὲν πολλὰ προτερήματα, ἀλλ' ἔχει καὶ τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶνε ἀνυπόμονος καὶ δι' αὐτὸ πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου ἐκρέμασεν εἰς τὸ ἀναρτήριον τοῦ ἀντιθαλάμου τὸ ἐπανωφόρι του, τὸν ναυτικόν του πῖλον, ἔφερε δὲ καὶ το μικρόν του πτυάριον καὶ τὴν ὀμβρέλλαν του.

Δυστυχῶς ὅμως μετὰ τὸ μεσημέρι ὁ καιρὸς ἐχάλασε διὰ μιᾶς· ἤρχισε νὰ ψιχαλίζῃ, ἔπειτα νὰ βρέχῃ σιγά, καὶ ἐπὶ τέλους ἔπιασε ραγδαιοτάτη βροχή.

Ὁ Κώστας ἐθύμωσε ἐναντίον τοῦ καιροῦ, ἀντὶ δὲ νὰ περιμένῃ μὲ καλὴν καρδίαν νὰ παύσῃ ἡ βροχή, ἀπὸ τὸ πεζοῦμά του ἐπῆγε κ' ἐκάθησεν ἐμπρὸς εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ἀντιθαλάμου, βλέπων ἄλλοτε μὲν τὸ ἀναρτήριον τῶν ἐνδυμάτων, ἄλλοτε δὲ τὰς χελιδόνας, αἱ ὁποῖαι ἔφευγον, μισοθρεγμέναι καὶ περίτρομοι.

— Πῶς τὰ ζηλεύω τὰ χελιδόνια!... ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του ὁ Κώστας· πετοῦν μὲ τὰ πτερά των μακρυά... μακρυά... καὶ πᾶνε ὅπου θέλουν.

Μέρικαὶ στιγμαὶ ἐπέρασαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· ἔπειτα ἔξαφνα εἶδεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἀναρτήριον ἓν μεγάλον πτηνὸν μὲ πελωρίας πτέρυγας καὶ θεόρατα πόδια... Τὸ πτηνὸν ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν, καὶ ὁ Κώστας ἠσθάνθη ὅτι τὸν ἔθαλαν ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν τοῦ πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπέτεξε τότε μετὰ μεγάλης ταχύτητος.

Τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο ἐπέτα ὡς ἀστραπή· αἱ μεγάλαι του πτέρυγες ἔκαμνον φρρρ!... φρρρ! καὶ τόσον ὑψηλὰ ἐπήγαινε καὶ τόσον ἐπλησίαζεν εἰς τὸν ἥλιον ὥστε ὁ Κώστας ἐφοβήθη μὴ ψηθῇ καὶ καρβουνισθῇ ...ἀλλὰ πάλιν ἤκουσε φρρρ!... φρρρ! καὶ τὸ πτηνὸν κατέβη εἰς τὴν θάλασσαν... Τότε πλέον τί ἐχρειάσθη μὲ τί σωστά του ὁ Κώστας... Ἀ! ἐμετανόει διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπου εἶχε νὰ πετάξῃ, ἐμετανόει διὰ τὴν ἀνυπομονησίαν του· ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος, ἦτο ἀργὰ πλέον, καὶ τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἦτο νὰ κρατηθῇ καλὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα πτερὰ τοῦ πτηνοῦ ἐκείνου διὰ νὰ μὴ πέσῃ. Ἔξαφνα πάλιν ἐφάνη εἰς τὸν Κώσταν ὅτι τὸ πτηνὸν ἐπλησίαζε βιαστικὰ εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ ὁ ταλαίπωρος Κώστας, ἀπλώσας ἀπὸ τὴν χαράν του τὰς χεῖράς του, ἀφῆκε τὰ πτερὰ τοῦ πτηνοῦ τὰ ὁποῖα ἐκράτει, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο...

Ἐξύπνησεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς ὅπου ἐγλίστρησε κ' ἔπεσεν ἀφοῦ ἀπεκοιμήθη! Ὅλη αὐτὴ ἡ παράδοξος ἱππασία ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ ἦτο ἁπλοῦν ὄνειρον.

Εὐτυχῶς ὁ καιρὸς διωρθώθη, καὶ ὁ Κώστας ἐτιμωρήθη μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ· διότι ἐξῆλθεν εἰς περίπατον καὶ ἐχάρη τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον, ὄχι πλέον ἐπὶ τοῦ τερατώδους καὶ φοβεροῦ ἐκείνου πτηνοῦ, ἀλλὰ περιπατῶν μὲ τοὺς ἰδικούς του πόδας.

(Μίμησις) ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Δ'. Απρίλιος

Μικρέ μου φίλε,

Μόλις καὶ μετὰ βίας εἰμπορῶ νὰ συνέλθω ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν τῶν ἐκλογῶν· τί κίνησις! τί θόρυβος, τί διαδηλώσεις! Ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν τῆς Ἑλλάδος ἕως εἰς τὴν ἄλλην, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἕως τὸ μικρότερον χωρίον τὸ ὁποῖον εἶνε στρυμωγμένον εἰς τὸ βάθος καμμιᾶς κοιλάδος, ἄλλος λόγος δὲν ἐγίνετο παρὰ διὰ τὰς ἐκλογάς.

Τέλος πάντων ἔφθασεν ἡ ἑβδόμη Ἀπριλίου· ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἤρχισεν ἡ ἐκλογή· εἰξεύρεις βέβαια ὅτι γίνεται διὰ σφαιριδίων· στήνουν τὰς κάλπας μέσα εἰς τὰς ἐκκλησίας ἢ τὰ σχολεῖα κατὰ σειράν, ἀναλόγως τῆς ἀλφαβητικῆς τάξεως τοῦ ἐπωνύμου τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ ὑποψήφιος· πρώτη ἔρχεται ἡ κάλπη ἃς εἰποῦμεν τοῦ Ἀναγνωστοπούλου, ἔπειτα τοῦ Βασιλειάδου, ἔπειτα τοῦ Γεωργιάδου, κατόπιν τοῦ Δημητριάδου καὶ οὕτω καθεξῆς· ὅταν ἐμβῇ ὁ ἐκλογεὺς διὰ νὰ ψηφίσῃ, ὁ πρόεδρος τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς παρατηρεῖ ἂν εἶνε τὸ ὄνομά του σημειωμένον εἰς τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον· καὶ ἂν εἶνε τότε φωνάζει δυνατὰ ὁ κῆρυξ ὅτι ὁ τάδε θὰ ψηφοφορήσῃ καὶ ὁ γραμματεὺς τῆς ἐπιτροπῆς σημειόνει ὅτι ὁ δεῖνα ἐπῆγε κ' ἐψήφισε· ὁ ἐκλογεὺς τότε παίρνει μὲ τὴν σειρὰν τὰς κάλπας ὅλων τῶν ὑποψηφίων· εἰς κάθε κάλπην εἶνε ἕνας σφαιριδοδότης καὶ του δίδει ἓν σφαιρίδιον· ὁ ψηφοφόρος βλέπει τὸ ὄνομα τοῦ ὑποψηφίου σημειωμένον ἐπάνω εἰς τὴν κάλπην, βάζει τὸ χέρι του μέσα εἰς τὸν σωλῆνα τῆς κάλπης· ἡ κάλπη ἔχει δύο χωρίσματα, εἰς τὸ ἓν τὸ δεξιὸν εἶνε σημειωμένον Ναί, εἰς τὸ ἄλλο τὸ ἀριστερὸν Ὄχι· ἂν λοιπὸν ὁ ψηφοφόρος θέλῃ διὰ βουλευτὴν τὸν δεῖνα ὑποψήφιον, ῥίπτει τὸ σφαιρίδιόν του εἰς τὸ Ναί, ἂν ὅμως δέν τον θέλῃ, τὸ ῥίπτει εἰς τὸ Ὄχι, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὸν σωλῆνα, διὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ χέρι του, διότι ἡ ψηφοφορία γίνεται μυστική.

Αἱ ἐκλογαὶ διαρκοῦν ἕως τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· τότε σφραγίζουν τὰς κάλπας, καὶ ἔπειτα ἀρχίζει ἡ διαλογὴ τῶν ψήφων· δηλαδὴ μετροῦν πόσας ἐπῆρεν ὁ ἕνας καὶ πόσας ἐπῆρεν ὁ ἄλλος· τί συγκίνησις κατέχει τότε τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον εἶνε συνηθροισμένον ἔξω ἀπὸ τὸν τόπον τῆς ἐκλογῆς· ἀλλὰ τὴν μεγαλειτέραν ἀπ' ὅλους συγκίνησιν ἔχουν αὐτοὶ οἱ ὑποψήφιοι· ἆρά γέ τους ἐξέλεξαν ἢ δέν τους ἐξέλεξαν; εἶνε βουλευταί, ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους ἢ δὲν εἶνε; δέν το εἰξεύρουν· ἡ κάλπη το εἰξεύρει καὶ τῶ κρατεῖ μυστικόν· ἐπὶ τέλους ἀνοίγει ἡ θύρα τῆς ἐκκλησίας ἢ τοῦ σχολείου ὅπου ἔγειναν αἱ ἐκλογαί· σούς· σιωπή! φωνὴ δὲν ἀκούεται ἀπὸ τὸ πλῆθος· ἐξέρχεται εἰς καὶ φωνάζει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς διὰ τὸν πρῶτον ὑποψήφιον: Ἂς εἰποῦμεν: 500 ναὶ καὶ 400 ὄχι! κ' ἔπειτα περιμένουν νὰ ἔδγουν καὶ τ' ἀποτελέσματα τῶν ἄλλων· εἰς τὰς οἰκίας τῶν ὑποψηφίων πολλοὶ σκυμμένοι ἐπάνω εἰς τραπέζια γράφουν τ' ἀποτελέσματα τῶν διαφόρων τμημάτων, τῶν διαφόρων δήμων. Τί καρδιοκτύπι εἶν' ἐκεῖνο! Αὐτὸς ὁ ὑποψήφιος πάγει ἐμπρός, παίρνει πολλὰς ψῆφους, εἶνε ὅλο χαρά, ὁ ἄλλος πίπτει κάτω, ἀρχίζει νὰ χάνῃ τὸ θάρρος του· ἐλπίζει ὅμως εἰς τὸν τάδε δῆμον· ἔρχονται τὰ μεσάνυκτα· εἰς τὰς οἰκίας τῶν ὑποψηφίων ἀγρυπνοῦν· ἐπὶ τέλους φθάνουν ὅλα τὰ ἀποτελέσματα· αὐτὸς καὶ αὐτὸς ἐπέτυχε· ὁ ἄλλος ἀπέτυχε· χαρά, καὶ φῶτα καὶ ζήτω τῶν ψηφοφόρων καὶ βεγγαλικὰ καὶ πύραυλοι (ῥοκέταις) εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπιτυχόντος· λύπη καὶ σκοτάδι, σιωπὴ καὶ νέκρα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποτυχόντος· αὐτοὺς ἠθέλησεν ὁ λαός, τοὺς ἄλλους δέν τους ἠθέλησε.

— Ὥστε ὁ κύριος τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶνε ὁ λαός; θά μ' ἐρωτήσῃς.

— Βέβαια· ὁ λαὸς εἶνε ὁ κύριος· ἡ θέλησίς του θὰ γείνῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν θέλησίν του τὴν ἐκφράζει μὲ τὸ σφαιρίδιόν του· ἀλλὰ διότι εἶνε κύριος πρέπει ἴσα ἴσα νὰ δείξῃ, φρόνησιν καὶ γνῶσιν. Αὐτὸς ἔχει εἰς τὰς χεῖράς του, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὴν δόξαν, τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος, διότι οἱ βουλευταὶ τοὺς ὁποίους θὰ ἐκλέξῃ θὰ ἐκλέξουν τὴν κυβέρνησιν τοῦ Κράτους, καὶ ἂν ἡ κυβέρνησις εἶνε καλὴ προοδεύει ἡ Ἑλλάς, ἂν δὲν εἶνε καταστρέφεται. Ἀλλὰ ἐννοοῦν ὅλοι αὐτὰ τὰ πράγματα; ἐννοοῦν ὅτι κάμνουν μεγάλην ἁμαρτίαν ἂν ἐκλέξουν βουλευτὴν κάποιον μόνον καὶ μόνον διότι τοὺς ἐπροσφέρε ἕνα κρασὶ εἰς τὸ καπηλεῖον ἢ διότι τοὺς ἔκαμε μίαν ἐργασίαν των ἐν ᾧ εἰξεύρουν ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀνίκανος ἄνθρωπος; Τὸ ἐννοοῦν ὅτι προδίδουν τὴν Πατρίδα;

Δυστυχῶς ἀκόμη δέν το ἐννοοῦν ὅλοι.

Μικρέ μου φίλε, σοῦ ὁμιλῶ διὰ τὰς ἐκλογὰς ὄχι διότι θέλω ν' ἀνακατωθῇς εἰς τὰ πολιτικά, ἄπαγε, κάθε ἄλλο! ἀλλὰ διότι ἀπὸ τώρα ποὺ εἶσαι μικρὸς πρέπει νὰ καταλάβῃς τί ἱερὸν πρᾶγμα εἶνε ἡ ψῆφος καὶ πόσον μεγάλην σημασίαν ἔχουν αἱ ἐκλογαὶ διὰ τὴν Πατρίδα· αὐτὰ ποὺ σου λέγω τώρα κρύψε τα βαθειὰ εἰς τὴν καρδιά σου καὶ ὅταν γίνῃς εἴκοσι ἐνὸς ἔτους, ὅταν λάβῃς τὸ πολύτιμον δικαίωμα νὰ ἐκφράζῃς μὲ τὴν ψῆφον τὴν γνώμην σου περὶ τῆς Πατρίδος μας, τότε ἃς σου εἰπῇ ἡ καρδία σου τί πρέπει νὰ κάμῃς...

* * *

Οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν ἤρχισαν ν' ἀσπρίζουν πάλιν ἀπὸ τὴν σκόνιν, καὶ τὰ μαρμάρινα κτίρια νὰ θαμβώνουν τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸ ζωηρὸν φῶς τοῦ ἡλίου.

Διὰ τοῦτο προχθὲς τὴν αὐγήν, πρὶν ἀνατείλῃ ἀκόμη ὁ ἥλιος ἔκαμα μίαν μακρὰν ἐκδρομήν· ὤ! τί ὡραία πρωΐα ἦτον ἐκείνη!

Ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρότατος· γλυκεῖα αὔρα ἐθώπευε μὲ τὴν πνοήν της τὴν πρασίνην χλόην καὶ τοὺς ἀνθισμένους κλώνους τῶν μηλεῶν· ὅταν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τί ζωὴ διεχύθη ἀμέσως εἰς τὴν ἐξοχήν! αἱ πεταλοῦδαι μὲ τὰ χρωματιστά των πτερὰ ἐπέτων τρελλὰ ἐπάνω κάτω, ἔπαιζαν μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ ἔπειτα ἐπήγαιναν κ' ἐξεκουράζοντο ἐπάνω εἰς τὰς ἀνεμώνας· Μέσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ἠκούετο τὸ γλυκὺ κελάδημα τῆς ἀηδόνος, τῆς καρδερίνας, τοῦ σπίνου. Ἐκάθησα πλησίον ἑνὸς ῥυακίου ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς πλατάνου, καὶ ἐν ᾧ ἤκουον τὸν μόρμυρον τοῦ νεροῦ τὸ ὁποῖον ἔτρεχεν καθαρὸν ὡς κρύσταλλον, ὁ ἄνεμος ἔφερεν ἕως εἰς ἐμὲ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων τῶν τριγύρω κήπων καὶ τὸ φαιδρὸν τραγοῦδι τῶν γεωργῶν οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο εἰς τοὺς ἀγρούς!

Καὶ ἐλεεινολόγησα ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κάθηνται κατάκλειστοι μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ δωματίου των!

* * *

Αἱ Ἀθῆναι ἔλαβον πλέον ἐντελῶς τὴν καλοκαιρινήν των ὄψιν.

Οἱ ψάθινοι πίλοι, τὰ καλοκαιρινὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα ἕως τώρα ἦσαν συμμαζευμένα εἰς τὰ ἐρμάρια ἢ καὶ τὰ καταστήματα τῶν πιλοποιῶν καὶ ἐμπόρων καὶ περιέμενον ἀνυπομόνως νὰ περάσῃ ὁ χειμών, ἐφάνησαν πάλιν. Ἡ χιὼν δὲν σκεπάζει πλέον τὰ βουνὰ δὲν παγόνει τὰ προβατάκια καὶ τὰ κατσικάκια, ἀλλὰ μένει εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν παγοπωλῶν καὶ χρησιμεύει διὰ τὰ δροσιστικὰ παγωτὰ τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν πρὸ τριῶν περίπου ἑβδομάδων.

Τὰ ἐξοχικὰ ξενοδοχεῖα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὡς μουδιασμένα ἀπὸ τὸν χειμῶνα, ἤνοιξαν πλέον τὰ βλέφαρά των, δηλαδὴ τὰ παράθυρά των· ἐπίσης καὶ τὰ θερινὰ θέατρα τὰ ὁποῖα εἶναι πλησίον τοῦ Ἰλισσοῦ ἤρχισαν κατ' αὐτὰς τὰς παραστάσεις των.

Ἡ θάλασσα τοῦ Φαλήρου προσμένει νὰ λούσῃ καὶ νὰ δροσίσῃ τὰ σώματα τῶν Ἀθηναίων μικρῶν καὶ μεγάλων.

Ἀλλ' ἀκόμη ἔχει καιρὸν νὰ περιμένῃ· εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ σύ, μικρέ μου φίλε, μελέτα τὰ μαθήματά σου, διότι ἤρχισαν αἱ ἐπαναλήψεις, καὶ κύτταξε νὰ ἀριστεύσῃς εἰς τὰς ἐξετάσεις σου διὰ νὰ χαρῇ ὁ πατήρ σου καὶ ἡ μήτηρ σου, καὶ σὺ μὲ τὴν εὐχαρίστησιν ὅτι ἔκαμες τὸ καθῆκόν σου νὰ περάσῃς ὡραιότερα τὰς διακοπάς.

Σὲ φιλῶ ὁ φίλος σου

Ἀπρίλιος

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 103]

Τὰς ἡμέρας ἐκείνας τὰς ὁποίας οἱ τρεῖς φίλοι Μοντανῆς, Σαιζάνης καὶ Δουμποδάνος εἶχον τὰς κρυφὰς ὁμιλίας των καὶ ἀπέφευγον τὸν Μάριον, ὡς ἐνθυμεῖσθε, καὶ ὁ Μάριος ἐλυπεῖτο κατάκαρδα διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν καλῶν φίλων του, καὶ εὑρίσκετο εἰς μεγάλην ἀπορίαν, οἱ τρεῖς καλοὶ ἐκεῖνοι νέοι διὰ τὸν Μάριον ἴσα ἴσα ἐρρόντιζον. Ἐσυλλογίζοντο καὶ αὐτοὶ τὴν ἐρημίαν τοῦ Μαρίου, καὶ ἐσκέπτοντο ὡς καλοὶ φίλοι πῶς νά τον διασκεδάσουν ὀλίγον, καὶ νά τον κάμουν νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐρημίαν του καὶ τὴν στέρησιν τῆς πατρίδος του καὶ τῶν ἀγαπητῶν του γονέων.

Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ πάρουν τὸν Μάριον εἰς τὰς οἰκογενείας των ὥστε νὰ διέλθῃ τὰς ἑορτὰς μὲ εὐθυμίαν. Ἀλλὰ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εὑρέθησαν διῃρημένοι, διότι καὶ ὁ Μοντανῆς ἤθελε νά τον πάρῃ καὶ ὁ Σαιζάνης καὶ ὁ Δουμποδάνος, δὲν ἦτο δὲ δυνατὸν νά τον πάρουν καὶ οἱ τρεῖς των διὰ μιᾶς. Τοῦτο λοιπὸν ἦτο ὅλη ὅλη ἡ ἀφορμὴ τῆς φιλονικίας τῶν τριῶν καλῶν φίλων, καὶ διὰ τοῦτο ἐσιώπων ὁσάκις ἤρχετο πλησίον των ὁ Μάριος.

Τόσον δὲ πολλὴ ἦτο ἡ φιλονικία τῶν τριῶν συμμαθητῶν, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ δυσαρεστηθοῦν μεταξύ των καὶ νά τα χαλάσουν, διότι οὔτε ὁ Μοντανῆς, οὔτε ὁ Σαιζάνης, οὔτε ὁ Δουμποδάνος ἤθελε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Καὶ ὁ Σαιζάνης καὶ ὁ Δουμποδάνος ἀνεγνώριζον βέβαια καὶ αὐτοὶ ὅτι ὁ Μοντανῆς καὶ ἕνεκα τῆς ἡλικίας του, καὶ ἕνεκα τῆς ὑπεροχῆς του ἐδικαιοῦτο νὰ παραλάβῃ αὐτὸς τὸν Μάριον, ἀλλὰ δὲν ἤθελον νά το ὁμολογήσωσι.

Ἐν τούτοις, ἀφ' οὗ παρετήρησαν τὴν λύπην τοῦ Μαρίου ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ, ἐσκέφθησαν ὅτι ἔπρεπε τέλος πάντων νὰ ἀποφασίσουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην

καὶ νὰ συμβιβασθοῦν. Εὐθὺς λοιπὸν καθὼς ἔγινε διάλειμμα, ἔτρεξαν νὰ εὕρουν τὸν Μοντανῆν νὰ ἀποφασίσουν πλέον ὁριστικῶς καὶ νὰ λυθῇ τὸ πολύκροτον ζήτημα.

Ὁ Σαιζάνης μὲ ὀλίγας λέξεις παρέστησεν εἰς τὸν Μοντανῆν τὴν κατάστασιν τοῦ Μαρίου, καὶ ἐπρότεινε τὴν ἑξῆς πρότασιν:

— Ἄκουσε, Μοντανῆ, ἀφ' οὗ κανεὶς μας δὲν ἀποφασίζει νὰ ὑποχωρήσῃ, σοῦ προτείνω ἀπὸ μέρους μου καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ Δουμποδάνου, νὰ ἀφήσωμεν τὴν τύχην νὰ ἀποφασίσῃ τίς θὰ πάρῃ τὸν Μάριον εἰς τὴν οἰκογένειάν του.

— Τί θὰ εἰπῇ αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Μοντανῆς, τί ἐννοεῖς;

— Στάσου νὰ ἰδῇς. Θὰ ῥίψω ὑψηλὰ αὐτὴν τὴν δεκάραν καὶ ἂν πέσῃ κορώνα θὰ τὸν πάρῃς σὺ τὸν Μάριον, καὶ ἂν πέσῃ γράμματα θὰ τὸν πάρω ἐγώ. Ἐκατάλαβες;

— Αἴ, αἴ! νἄχωμε καὶ τὸν νοῦν μας! καὶ ἐμένα μ' ἐλησμονήσατε! ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνος.

— Ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Μοντανῆς. Ὁποιος ἀπὸ τοὺς δύο μας κερδήσῃ, θὰ παίξῃ ἔπειτα μὲ τὸν Δουμποδάνον, καὶ ὁποιος κερδήσῃ τελευταῖος, θὰ τὸν πάρῃ τὸν Μάριον. Εἴμεθα σύμφωνοι;

— Ἐμπρὸς λοιπόν, εἶπεν ὁ Σαιζάνης καὶ ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μίαν δεκάραν καὶ την ἔρριψεν ὑψηλὰ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν.

Ἡ δεκάρα ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἔκυψαν εὐθὺς μὲ προθυμίαν νὰ ἴδουν τί ἦτο, κορώνα ἢ γράμματα;

— Ἔχασα! εἶπεν ὁ Μοντανῆς μετὰ πολλῆς λύπης. Ἦτο γράμματα.

— Τώρα οἱ δύο μας, εἶπεν ὁ Σαιζάνης πρὸς τὸν Δουμποδάνον.

— Στάσου, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος. Ἂν πέσῃ κορώνα, ὁ Μάριος εἶνε ἰδικός μου.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Σαιζάνης, καὶ ἔρριψε πάλιν τὴν δεκάραν.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔπεσε γράμματα.

— Ἐκέρδησα! ἀνεφώνησε μετὰ χαρᾶς ὁ μικρὸς Σαιζάνης.

Καὶ ἔβαλε τὰς χεῖράς του εἰς τὸ στόμα του ὡς σάλπιγγα καὶ ἐφώναξε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν: «Καπάνη! Καπάνη!»

Ὁ φίλος μας ὁ ὁποῖος ἐκάθητο παράμερα συλλογισμένος ἔτρεξεν εὐθὺς πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠκούσθη ἡ φωνή.

Ἀλλὰ πρὶν αὐτὸς φθάσῃ πλησίον τῶν τριῶν φίλων, αὐτοὶ εἶχον συμφωνήσῃ ὅτι τὰς διακοπὰς τοῦ Πάσχα θὰ τὸν πάρῃ τὸν Μάριον ὁ Δουμποδάνος καὶ τὰς μεγάλας διακοπὰς θὰ τὸν πάρῃ ὁ Μοντανῆς, ἀνίσως καὶ δὲν στείλουν νὰ τὸν πάρουν οἱ γονεῖς του εἰς τὴν πατρίδα.

Ἐν τούτοις ὁ Καπάνης ἐπλησίασε καὶ τους ἠρώτησε μὲ ἀπορίαν καὶ ἀνησυχίαν.

— Σεῖς μὲ ἐφωνάξατε;

— Ναί, ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Σαιζάνης, ἢ μᾶλλον ἐγώ, διότι ἔχω κάτι νὰ σ' ἐρωτήσω. Θέλεις, Μάριε, νὰ μου κάμῃς μίαν χάριν;

— Τί χάριν; ἠρώτησεν ὁ Καπάνης. Δὲν καταλαμβάνω τί θέλεις νὰ εἰπῇς.

— Νὰ ἔλθῃς μαζί μου νὰ περάσωμεν τὸ νέον ἔτος εἰς τὴν οἰκογένειάν μου.

Ὅταν ἤκουσε τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ Σαιζάνη ὁ Μάριος τόσον συνεκινήθη, ὥστε ἐδέθη ἡ γλῶσσά του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ· διότι κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι τὸν περιπαίζει ὁ Σαιζάνης. Ἀλλ' ὅμως ὁ Σαιζάνης τοῦ ἔδωκε τὴν δεξιάν του καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Δουμποδάνος ἔνευον εἰς αὐτὸν νὰ δεχθῇ τὴν πρότασιν τοῦ Σαιζάνη.

— Ἀλήθεια; ἐψιθύρισεν ὁ Μάριος. Ἀλήθεια; Δὲν εἴσθε λοιπὸν δυσηρεστημένοι ἐναντίον μου; Ἐμὲ εἴχετε εἰς τὸν νοῦν σας καὶ δι' ἐμὲ ἐφροντίζατε, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἐν ᾧ ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι συμβαίνει τὸ ἐναντίον;...

Καὶ τόσον πολλὴ ἦτο ἡ συγκίνησίς του, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ.

— Ναί, Καπάνη, διὰ σὲ ἐφροντίζαμεν, εἶπεν ὁ Μοντανῆς μὲ σοβαρότητα, καὶ ἐμαλώναμεν τόσας ἡμέρας ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας νὰ σε πρωτοπάρῃ. Ἀφήσαμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ το ἀποφασίσῃ ἡ τύχη.

Τότε ὁ Δουμποδάνος διηγήθη μὲ πολλὴν εὐστροφίαν καὶ ταχύτητα τὰ διατρέξαντα, ὥστε ὁ Μάριος Καπάνης δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὴν χαράν του καὶ ἀνεφώνησεν:

— Ἄχ! ἀγαπητοί μου καὶ καλοί μου φίλοι, πῶς θὰ εἰμπορέσω νὰ σας εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἀγάπην σας;

Καὶ ὁ Μοντανῆς ἀπεκρίθη:

— Ἡ μόνη μας εὐχαρίστησις εἶνε ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν τώρα αἰσθάνεσαι. Μὴ σε μέλλει, καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐνοήσαμεν ὅτι σὺ θὰ εἶσαι καλὸς φίλος. Ὥστε δὲν μας χρεωστεῖς τίποτε, φίλτατε Καπάνη.

«ΚΑΙ ΕΡΡΙΨΕ ΠΑΛΙΝ ΤΗΝ ΔΕΚΑΡΑΝ»

Θ'

Ὁ Μάριος Καπάνης ἔγραψε πρὸς τὴν μητέρα του τὴν καλὴν εἴδησιν, καὶ τὴν ἐπαύριον ὁ Παῦλος Σαιζάνης μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ διευθυντοῦ ἐπῆρε μαζί του τὸν φίλον του Μάριον.

Οἱ γονεῖς τοῦ Σαιζάνη τόσον ηὐχαριστήθησαν ὅτε εἶδον τὸ ἔξυπνον πρόσωπον καὶ τὸν καλὸν τρόπον τοῦ Μαρίου Καπάνη, ὥστε τον «ἐπῆραν ἀπὸ καλὸ μάτι» καὶ τὸν ὑπεδέχθησαν μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ προθυμίας.

Τὴν πρώτην Ἰανουαρίου ἐστάλησαν πρὸς τὸν Παῦλον ἄπειρα δῶρα ἁγιοβασιλειάτικα, βιβλία μὲ εἰκόνας, παιγνίδια διάφορα, καὶ πλῆθος ἄλλα εὔμορφα πράγματα, δῶρα τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων τῆς οἰκογενείας.

Ὁ Παῦλος ἔφερεν εἰς τὸν φίλον του καὶ του ἐδείκνυε τὰ εὔμορφα δῶρα, ἀλλὰ ὁ Μάριος δὲν ἤθελε νὰ ἁπλώσῃ τὴν χεῖρά του νὰ τα ἐγγίσῃ καὶ ἐκάθητο συλλογισμένος. Ποῦ ἐκείνη ἡ ζωηρότης του καὶ ἡ μεγάλη του εὐθυμία! Ἂν τον ἔβλέπετε θὰ ἐλέγετε, Καλὲ αὐτὸς εἶνε ὁ Μάριος! τόσον εἶχε μεταβληθῆ.

Ὁ Παῦλος διὰ νὰ τον διασκεδάσῃ, τὸν ἐπῆρε μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἦσαν τὰ ἁγιοβασιλειάτικά του καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Μάριε, θὰ μου κάμῃς ἄλλην μίαν χάριν;

— Τί χάριν;

— Νὰ ἐκλέξῃς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἐδῶ τὰ δῶρα ὅ τι σ' ἀρέσῃ.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Καπάνης μὲ χαράν.

— Ναί.

Τότε ὁ Μάριος ἐκύτταξε μὲ πολλὴν προσοχὴν ὅλα τὰ δῶρα τοῦ Παύλου κατὰ σειράν. Τὰ χρυσόδετα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἦσαν σωρὸς ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἦσαν ὀλόχρυσα καὶ ἐκοκκίνιζαν μία χαρά, δὲν τα ἐτίμησε οὐδὲ μὲ ἓν βλέμμα του, τὰ βλέμματά του ἔπεσαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν τὰ παιγνίδια κατὰ γραμμήν, μάλιστα ἓν κανονάκι τόσον πολύ του ἤρεσεν, ὥστε δὲν εἰμπόρει νὰ ξεκολλήσῃ ἀπ' ἐπάνω του τὰ βλέμματά του. Τὸ κανονάκι ἐκεῖνο ἦτο ὀρειχάλκινον καὶ ἐγέμιζε μὲ πυρίτιδα καὶ σφαίρας καὶ ἔκαμε κρότον φοβερόν, ἤτο, βλέπετε, ἀληθινὸν κανονάκι.

Ὁ Παῦλος ἔβλεπε καλὰ καλὰ τὸν Μάριον καὶ ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του: «Νὰ ἰδοῦμεν τί θὰ ἐκλέξῃ ὁ Μάριος».

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἁπλώνει ὁ Μάριος τὴν χεῖρά του πρὸς τὸ κανονάκι. Ὁ Παῦλός τον βλέπει μὲ ἀπορίαν καὶ του λέγει:

— Τὸ κανονάκι θέλεις, Μάριε;

— Ξεύρω κ' ἐγώ; εἶπεν ὁ Μάριος. Μήπως καὶ το θέλῃς σύ; Ἐγὼ τὸ ἐδιάλεξα αὐτό, διότι πολλάκις μου ἔχεις εἰπῇ, ὅτι δὲν σου ἀρέσουν τὰ στρατιωτικά, ὥστε....

«ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΑΙΟΝ, ΕΙΠΕΝ Ο ΜΟΝΤΑΝΗΣ» (Σελ. 116)

— Ἔχεις μέγα δίκαιον, Μάριε, εἶπεν ὁ Παῦλος. Ἐγὼ μόνον τὰ βιβλία ἀγαπῶ, καὶ καθὼς βλέπεις ἔχω ἕνα σωρὸ βιβλία. Τὸ κανονάκι λοιπὸν χάρισμά σου.

Καὶ ἔκυψεν ὁ Παῦλος καὶ ἐσήκωσε τὸ κανονάκι, τὸ ἔστησεν ἐπάνω εἰς τὸ παράθυρον καὶ το ἐκύτταξε καλὰ καλὰ 'σὰν νὰ το ἐλυπήθη. Ἀλλὰ εὐθὺς ἐγέλασε τὸ πρόσωπόν του καὶ του ἐπέρασεν ἡ λύπη 'σὰν ἀστραπή.

Ὁ Μάριος παρετήρησε τὴν λύπην τοῦ Παύλου, ἀλλὰ ἔκαμεν ὅτι δὲν το ἐκατάλαβε.

— Τώρα δὲν εἰμποροῦμεν νὰ το ῥίψωμεν τὸ κανονάκι; εἶπεν ὁ Μάριος πρὸς τὸν Παῦλον.

— Ἄ! πρέπει πρῶτα νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν πατέρα, εἶπεν ὁ Παῦλος. Χωρὶς τὴν ἄδειάν του δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε.

— Πάει καλά, εἶπεν ὁ Μάριος χωρὶς νὰ ταραχθῇ· πήγαινε λοιπὸν νά του πάρῃς τὴν ἄδειαν.

Ὁ Παῦλος τί νὰ κάμῃ, ἤθελε καὶ δὲν ἤθελε ἐπῆγε, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐπανῆλθε μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του.

Ὁ Κύριος Σαιζάνης ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε φόβος, ἐδοκίμασεν αὐτὸς πρῶτος τὸ κανονάκι καὶ ἔπειτα ἔδωκεν ὀλίγην πυρίτιδα εἰς τὸν μικρὸν πυροβολητήν.

Καὶ διὰ νὰ μὴ συμβῇ κανὲν δυστύχημα, ὁ Κύριος Σαιζάνης εἶπεν εἰς τὸν συμμαθητὴν τοῦ υἱοῦ του ὅτι δέν του δίδει πολλὴν πυρίτιδα διὰ μιᾶς, ἀλλὰ θά του δίδῃ ἀπὸ ὀλίγην ὀλίγην, καὶ ὅταν τελειώνῃ θά του δίδῃ πάλιν ἄλλην.

Ὁ Μάριος μετὰ χαρᾶς μεγάλης ἤρχισε νὰ γεμίζῃ τὸ κανονάκι του, νὰ πυροβολῇ καὶ πάλιν νά το γεμίζῃ, καὶ πάλιν νὰ πυροβολῇ, ὥστε διεσκέδαζε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀξιόλογα.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ Μάριος διεσκέδαζε μὲ τὸ κανονάκι του, ἔρριπτε κάπου κάπου καὶ μίαν ματιὰν πρὸς τὸν Παῦλον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνοικτὸν μέγα χρυσόδετον βιβλίον μὲ διαφόρους ὡραίας εἰκόνας, καὶ ἔκαμνε τάχα ὅτι παρατηρεῖ τὰς εἰκόνας. Ἀλλὰ ὁ νοῦς του ἐγύριζεν ἀλλοῦ· εἶχε μετανοήσῃ ὄχι διότι ἐχάρισεν εἰς τὸν Μάριον τὸ κανονάκι, ἀλλὰ διότι ἔδειξε τόσην περιφρόνησιν εἰς τὰ παιγνίδιά του. Ἡ καρδία τού του ἔλεγε νὰ ἀφήσῃ τὸ βιβλίον καὶ νὰ τρέξῃ νὰ παίξῃ μὲ τὸν συμμαθητήν του, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ψεύστης, διότι, ὡς ἐνθυμεῖσθε, εἶχεν εἰπῇ ὅτι τὰ βιβλία εἶνε ἡ μόνη του διασκέδασις.

Ὁ Μάριος ὁ ὁποῖος ἦτο παιδίον πολὺ ἔξυπνον, ἐνόησε τί τρέχει, ἐνόησε τί ἐσκέπτετο ὁ Παῦλος, ἐνόησεν ὅτι ἀφορμὴν μόνον ἤθελεν ὁ Παῦλος νὰ πετάξῃ τὸ βιβλίον καὶ νὰ τρέξῃ πλησίον τοῦ φίλου του. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐπυροβόλησε τρεῖς φοράς, εἶπεν ἔπειτα πρὸς τὸν συμμαθητήν του:

— Παῦλε!

— Τί θέλεις, Μάριε; εἶπεν ὁ Παῦλος ἕτοιμος νὰ τρέξῃ.

— Γιὰ ἔλα νὰ βάλῃς τό χέρι σου, νὰ ἰδῇς πόσον εἶνε ζεστὸ τὸ κανόνι.

Αὐτὸ ἤθελε καὶ ὁ Παῦλος. Ἀφίνει λοιπὸν τὸ βιβλίον καὶ τρέχει.

— Ἀλήθεια τί ζεστό που εἶνε! εἶπεν ἀφ' οὗ ἔψαυσε τὸ κανόνι. Πρέπει νά το ἀφήσῃς ὀλίγον νὰ ξεκουρασθῇ. Ἔπειτα θέλει καὶ καθάρισμα.

— Καθάρισμα! Καὶ πῶς το καθαρίζουν; Δέν μου κάμνεις τὴν χάριν νά μου δείξῃς;

Τότε ὁ Παῦλος ἐπῆρεν εὐθὺς τὸ κανονάκι καὶ με πολλὴν ἐπιδεξιότητα τὸ διέλυσε, καὶ ἀφ' οὗ το ἐκαθάρισε καλὰ καλά, τὸ ἐστερέωσε πάλιν ἐπάνω εἰς τὸν διευθέτην.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Καπάνης ὑποκρινόμενος ὅτι τάχα ἠπόρησε. Εἴξεύρεις λοιπὸν καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα;

— Λιγάκι! εἶπεν ὁ Παῦλος, καὶ ἔγινε κατακόκκινος, φωτιά.

— Κύτταξ' ἐκεῖ!... καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι... Μά, γέμισέ το μιὰ στιγμή, σὺ βέβαια θά το καταφέρῃς καλλίτερά μου.

Αὐτὸ ἤθελε καὶ ὁ Σαιζάνης. Τὸ ἐγέμισε λοιπόν, ἐπυροβόλησε, καὶ πάλιν τὸ ἐγέμισε καὶ πάλιν ἐπυροβόλησε, καὶ δέν του ἔκαμνε καρδιὰ νά το ἀφήσῃ. Καὶ νὰ ἰδῆτε, κατήντησε νὰ βαρεθῇ πρῶτος ὁ Μάριος τὸ κανονάκι, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Παύλου, καὶ ἤνοιξε τὸ βιβλίον καὶ διεσκέδαζε βλέπων τὰς εἰκόνας, ἐν ᾧ ὁ Παῦλος διεσκέδαζε μὲ τὸ κανονάκι. Βλέπετε πῶς ἀλλάζουν τὰ πράγματα;

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Παῦλος ἐζήτησε παρὰ τῶν γονέων του τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέλθῃ μὲ τὸν Μάριον νά του δείξῃ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, τὰ ὁποῖα εἶχον μεγάλην ἔκθεσιν διαφόρων παιγνιδίων, δώρων τοῦ νέου ἔτους.

Τοὺς δύο συμμαθητὰς συνώδευσε καὶ ὁ ὑπηρέτης, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπεν ἡ Κυρία Σαιζάνη ἡ μήτηρ τοῦ Παύλου, νά τα προσέχῃ τὰ παιδία, καὶ νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν του νὰ μή τα χάσῃ μέσα εἰς τὸ πλῆθος, καὶ νὰ μὴ νυκτωθοῦν, ἀλλὰ νὰ ἐπανέλθουν ἐνωρὶς εἰς τὴν οἰκίαν.

Μετὰ μεσημβρίαν λοιπὸν ὀλίγον μετὰ τὸ γεῦμα ἐξῆλθον ὁ Παῦλος καὶ ὁ Μάριος μαζὶ μὲ τὸν ὑπηρέτην.

Παρῆλθον ἀρκεταὶ ὧραι, ἐνύκτωσε, ἤναψαν τὰ φῶτα, ἀλλὰ οἱ φίλοι μας δὲν εἶχον ἐπανέλθῃ ἀκόμη.

Ἡ Κυρία Σαιζάνη ἦτο ἄνω κάτω. Ἔτρεξε λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κυρίου Σαιζάνη καί του εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν:

— Τὰ παιδιὰ ἀκόμη δὲν ἐφάνησαν. Μήπως ἔπαθαν τίποτε;

— Δὲν εἶνε τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Κύριος Σαιζάνης, προσπαθῶν νὰ καθησυχάσῃ τὴν Κυρίαν Σαιζάνη. Ὑποθέτω ὅτι ὁ Παῦλος ἠθέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν μικρόν του φίλον, καὶ νά του δείξῃ ὅλα τὰ περίεργα πράγματα. Ὡς φαίνεται λοιπὸν ἐγύριζαν ἐπάνω κάτω καὶ ἐπέρασεν ἡ ὥρα χωρὶς νὰ καταλάβουν.

Ἐσήμανεν ἡ 6 μ. μ. καὶ οὔτε τὰ παιδιὰ ἐφάνησαν, οὔτε ὁ ὑπηρέτης.

Τί συνέβη λοιπόν;

Ἡ ὥρα παρῆρχετο. Καὶ ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ καὶ ὁ Κύριος Σαιζάνης καὶ δὲν εἴξευρε τί νὰ κάμῃ!

Καὶ ποῦ νὰ ὑπάγῃ νά τα εὕρῃ; Καὶ ἔπειτα ἂν

αἴφνης ἐπιστρέψουν ἐν ᾧ αὐτὸς θὰ τρέχῃ νά τα γυρεύῃ;

Καὶ οἱ ὑπηρέται ἤρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν καὶ αὐτοί.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Παύλου ἐκάθηντο εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ ἐσκέπτοντο τί νὰ κάμνουν. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμβαίνει ἡ ὑπηρέτρια καὶ λέγει:

— Κυρία ἔρχεται ὁ Κώστας μαζὶ μὲ τὸν Παῦλον.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ νά σου καὶ ἐμβαίνει ὁ Κώστας καὶ κατόπιν του ὁ Παῦλος.

Ἡ Κυρία Σαιζάνη ἔσυρε τὸν Παῦλον εἰς τὰς ἀγκάλας της μὲ χαρὰν καὶ μὲ πολλὴν συγκίνησιν.

— Ἄχ! παιδί μου, τί ἐγίνατε; Ἐπήγαμε νὰ χάσωμεν τὸν νοῦν μας. Μήπως ἔπαθες τίποτε; τί συνέβη, 'πέ μου, παιδί μου, 'πέ μου!

— Καὶ ὁ Μάριος ποῦ εἶνε, Παῦλε; Ποῦ εἶνε ὁ Μάριος;

Τότε ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν ταραχήν:

— Ὁ Μάριος εἶνε εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Τί εἶπες; εἰς τὴν ἀστυνομίαν!

— Μάλιστα, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε τίποτα.

— Πῶς λοιπὸν τὸν ἐπῆραν εἰς τὴν ἀστυνομίαν;

— Δὲν πταίει αὐτός, πατέρα μου, εἶπεν ὁ Παῦλος ὑπερασπίζων τὸν φίλον του. Ἔγινε μία ἱστορία εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπλέξαμεν καὶ ἡμεῖς. Δὲν εἶν' ἀλήθεια, μπάρμπα Κώστα;

Ὁ γέρων ὑπηρέτης ἔκαμε νεῦμα μὲ τὴν κεφαλὴν μὲ πολὺ σέβας.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΔΙΜΙΔΙΟΥ ΔΕΒΩ)

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΒΙΟΝ

Ὅταν εὑρίσκεσθε εἰς συναναστροφὴν μὴν ὁμιλῆτε περὶ ἀσθενῶν ὅταν συνδιαλέγεσθε μὲ ἰατρόν, οὔτε περὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων ὅταν συνδιαλέγεσθε μὲ τραπεζίτην, οὔτε περὶ δικῶν μὲ δικηγόρον, οὔτε περὶ ἐμπορευμάτων μὲ ἔμπορον, οὔτε περὶ πολιτικῶν ζητημάτων μὲ πολιτικὸν ὑπάλληλον. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκην νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τὸ ἔργον των καὶ νὰ διασκεδάσουν ὀλίγον καὶ δι' αὐτὸ τοῖς εἶνε ὀχληρὸν νὰ συνομιλοῦν διὰ τὰς καθημερινάς των ἀσχολίας καὶ εἰς τὰς συναναστροφὰς ἀκόμη.

Ὅταν βαδίζουν δύο εἰς τὸν δρόμον ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ θέσις εἶνε ἡ θέσις τῆς τιμῆς, ὅταν βαδίζουν τρεῖς ἡ θέσις τῆς τιμῆς εἶνε εἰς τὸ μέσον.

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τρώγετε τίποτε ὅταν περιπατῆτε εἰς τόπον ὅπου εὑρίσκονται καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, οὔτε νὰ δεικνύετε μὲ τὸν δάκτυλόν σας ὁποιονδήποτε, οὔτε νὰ στρέφεσθε καὶ νὰ βλέπετε τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους συνηντήσατε.

Τὴν φωτογραφίαν σας μόνον εἰς ὅσους τὴν ζητοῦν ἐπιμόνως νά την δίδετε. Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι τὰ κοράσια μόνον εἰς τοὺς συγγενεῖς των καὶ εἰς τὰς στενὰς φίλας των πρέπει νὰ δίδουν τὰς φωτογραφίας των.

Ὅταν εἰς μίαν συναναστροφὴν παρακαλέσουν μίαν κόρην νὰ παίξῃ κλειδοκύμβαλον, νὰ τραγῳδήσῃ, ἢ ν' ἀπαγγείλῃ στίχους, πρέπει νὰ δέχεται μὲ ἁπλότητα· εἶνε πολὺ κακὸν νὰ δέχεται κατόπιν ἀπὸ μεγάλην ἀντίστασιν.

Δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεσθε οὔτε διὰ τὴν καταγωγήν σας, οὔτε διὰ τὰ πλούτη σας, οὔτε διὰ τὰς σχέσεις σας, διότι αὐτὴ ἡ ὑπερηφάνεια εἶνε ἀνόητος.

Πρέπει νὰ δίδετε μεγάλην προσοχὴν εἰς τὰς ἐπιστολάς σας καὶ νὰ τας γράφετε κατόπιν ἀπὸ σκέψιν. Ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν τεσσάρων γραμμῶν εἰμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς τί γράμματα εἰξεύρετε καὶ ἀπὸ μερικὰς λέξεις γραμμένας μὲ ἀπερισκεψίαν νὰ σχηματίσῃ κακὴν ἰδέαν διὰ σάς. Οἱ λόγοι λησμονοῦνται ἀλλὰ τὰ γραμμένα μένουν.

Δὲν ἐπιτρέπεται κατ' οὐδένα λόγον ν' ἀποσφραγίζετε ἐπιστολὰς αἱ ὁποῖαι δὲν ἀπευθύνονται εἰς σᾶς, ἢ νὰ γράφετε ἐπιστολὰς ἀνωνύμους δηλαδὴ χωρὶς τὴν ὑπογραφήν σας. Οἱ τίμιοι ἄνθρωποι δὲν γράφουν ἀποκρύφως ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπογραφήν των.

Ἡ μήτηρ ἔχει καθῆκον ν' ἀναγινώσκῃ ὅλας τὰς ἐπιστολὰς αἱ ὁποῖαι ἀπευθύνονται εἰς τὴν θυγατέρα της. Ἐὰν σας ἐγχειρίσουν ἐπιστολὴν ἐνώπιον ἄλλων ἀνθρώπων μὴ την ἀνοίγετε, ἐκτὸς ἂν ζητοῦν βιαστικὴν ἀπάντησιν· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ζητήσατε ἄδειαν ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἀναγνώσητε τὴν ἐπιστολήν.

Ὅταν φιλοξενῆτε τινα εἰς τὴν οἰκίαν σας περιποιεῖσθε αὐτὸν ὅσον εἰμπορεῖτε, προσέχετε νὰ μὴ τοῦ λείψῃ τίποτε καὶ διασκεδάζετέ τον. Ὅταν δὲ σεῖς φιλοξενῆσθε ἀπὸ φίλους σας πρέπει νὰ συμμορφώνεσθε μὲ τὰς συνηθείας τῆς οἰκίας, δηλαδὴ νὰ εἴσθε ἀκριβῆς εἰς τὰς ὥρας τῆς τραπέζης, τοῦ κοινοῦ περιπάτου, τοῦ ὕπνου κτλ.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Παιδιά, σᾶς ἀρέσει νὰ κινῆσθε 'πάνω εἰς τὴν θύραν ἑνὸς κήπου ποὺ ἀνοιγοκλείει;

Αὐτὸ τὸ παιγνίδι ἀγαποῦν πολὺ τὰ ἑπτὰ ἐξαδέλφια ὁ Γιάννης, ὁ Γιάνναρος, ὁ Γιαννάκης, ὁ Γιαννιός, ὁ Γιάννος, ὁ Γιαννακὸς καὶ ὁ Γιάννακας. Καὶ ξεύρετε πῶς το λέγουν; Σιδηρόδρομον. Ὁ Γιάννακας εἶνε ὁ μηχανικὸς τοῦ σιδηροδρόμου καὶ φωνάζει:

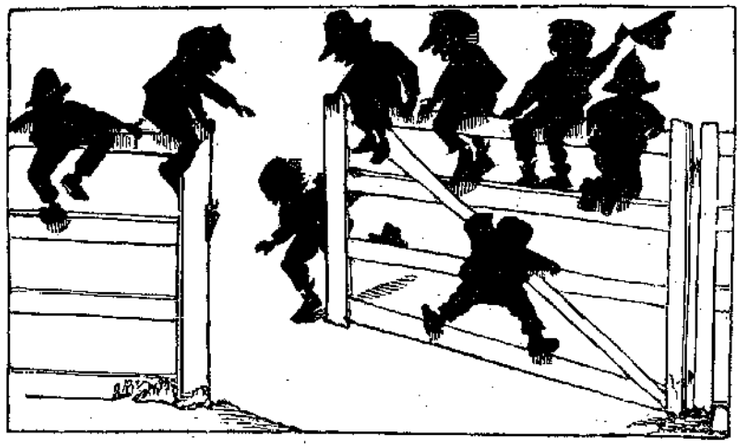

— Κι' ἄλλος γιὰ τὴν Κόρινθο! Ποιὸς εἶναι γιὰ τὴν Κόρινθο! φεύγει ὁ σιδηρόδρομος!

Καὶ ὁ καθένας τρέχει καὶ ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς τὴν θύραν. Κάθηνται ὅπου τοὺς ἀρέσει καλλίτερα. Εἶνε τόπος δι' ὅλους.

Ὁ Γιάννης, ὁ Γιάνναρος, ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Γιάννακας εἶνε ξεφτέρια μοναχὰ 'ς τὴν σβελτοσύνη καὶ ἀναβαίνουν γρήγορα 'ς τὸν σιδηρόδρομόν τους· μὰ ὁ Γιάννης, ὁ Γιαννιὸς καὶ ὁ Γιάννος εἶνε κομμάτι δυσκολοκίνητοι καὶ μόλις προφθάνουν νὰ καθήσουν. Φσσσσ! φσσσ! μπρρρ! μπρρρ! Ὁ σιδηρόδρομος ἔφυγε διὰ τὴν Κόρινθον!

Ὁ Γιαννάκης κινεῖ τὸ καπέλον του εἰς τὸν ἀέρα φωνάζων: Ζήτω!

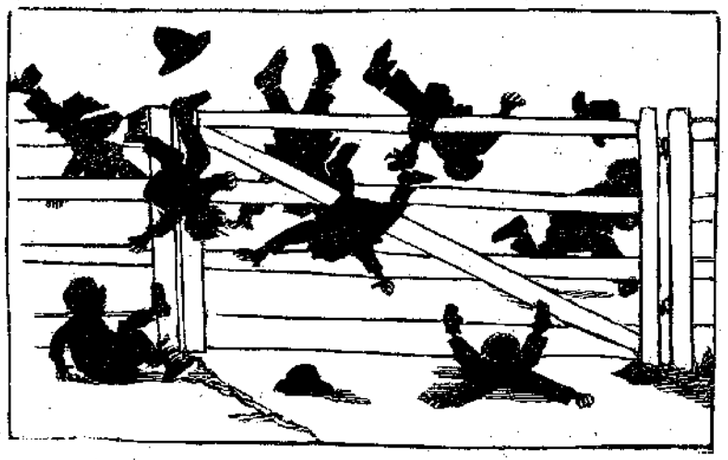

— Μπάμ! κάμνει ἡ θύρα κλείουσα μὲ ὁρμήν.

— Πούφ! κάμνει ὁ Γιάννης, ὁ Γιάνναρος, ὁ Γιαννάκης, ὁ Γιαννιός, ὁ Γιάννος καὶ ὁ Γιάννακας. Πάρ' τους ὅλους κάτω ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον! Μπράφ! μπρούφ!

Ἄχ! πῶς θὰ κλαῖνε καὶ πῶς θὰ φωνάζουν, αἴ;

Καθόλου· ἴσα ἴσα γελοῦν, διότι ξεύρουν ὅτι εἰς τὰ παιγνίδιά των τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ εἶνε κατσούφικα καὶ κλαψάρικα καὶ μουρμούρικα. Σηκόνωνται λοιπὸν ἐπάνω, προφθάνουν τὸν σιδηρόδρομόν των, ἀναβαίνουν πάλιν ἐπάνω καὶ ἐξακολουθοῦν τὸ ταξεῖδι των.

Ὥρα σας καλή, μικροί μου ταξειδιῶται, ὥρα σας καλή!

ΕΙΣ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΥΝ ΟΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 100]

Μείνας μόνος ὁ Ἀμπᾶς παρήγγειλε νὰ του ἑτοιμάσουν τὸ μεγάλον καΐκι μὲ τὰ δέκα ζεύγη τῶν κωπίων, ἐκεῖνο τὸ ἴδιον, τὸ ὁποῖον ὁ Σουλτάνος ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀμπᾶ διὰ νὰ πηγαίνῃ ὅπου θέλει, καὶ ἐξαπλωθεὶς εἰς τὰ βελούδινα μαξιλάρια εἶπε νὰ τον ὑπάγουν ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον τοῦ Βοσπόρου εἰς τὸ ἄλλο· ἐθαύμασε δὲ τὰ χωρία τὰ ὁποῖα εἶνε πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως καὶ τὰ διάφορα αὐτοκρατορικὰ περίπτερα (κιόσκια) τὰ ὁποῖα εἶνε ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ Βοσπόρου, δηλαδὴ καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Εὐρώπης καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀσίας.

«Το παραπέτασμα βεβκωθη και τρεις ιατροι εισηλθον εις το δωματιον» (Σελ. 123)

Ὁ Βόσπορος, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, ὅπως εἰξεύρετε βέβαια, εἶνε πορθμὸς χωρίζων τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν δυτικὴν Ἀσίαν καὶ ἑνόνων τὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ, τὴν ὁποίαν οἱ Τοῦρκοι ὀνομάζουν Ἄσπρην Θάλασσαν (Ἀκ Ντενὶζ) μὲ τὴν Μαύρην Θάλασσαν. Ἀλλὰ δὲν εἰξεύρετε βέβαια ὅτι ἐξ ὅλων τῶν πορθμῶν τῆς Εὐρώπης ὁ Βόσπορος εἶνε ὁ ὡραιότερος καὶ πλέον κατοικημένος. Ἀπὸ τοῦ Σκούταρι, τὸ ὁποῖον περιβρέχει ἡ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ, ἕως τὸ Γενῆ Μαχαλά, τὸ ὁποῖον εἶνε εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν, εἰς τὴν Ἀσιατικὴν παραλίαν, καὶ ἀπὸ τὸν Γαλατᾶν ἕως εἰς τὸν Βαθυρρύακα (Βουγιοὺκ Δερὲ) εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν ὄχθην ἐκτείνεται σειρὰ ἀκατάπαυστος προαστείων, ἀνακτόρων, ὡραιοτάτων ἐξοχικῶν οἰκιῶν, κήπων καταφύτων ἢ μεγάλων προκυμαιῶν κατὰ μῆκος τοῦ Βοσπόρου. Ἀτμόπλοια, διερχόμενα κάθε τέταρτον τῆς ὥρας μεταφέρουν ἐπιβάτας ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην εἰς τὴν ἄλλην ἕως εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν καὶ τὰ πολυάριθμα καΐκια. Προσθέσατε τὰς χιλιάδας τῶν πλοίων τὰ ὁποῖα μένουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἢ περνοῦν ἀπ' ἐκεῖ καὶ θὰ ἐννοήσετε ποίαν κίνησιν καὶ ζωὴν ἔχει ἡ μεγάλη αὕτη καὶ ὡραιοτάτη πόλις.

Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς ἐπέστρεψε τὴν ἑσπέραν καταμαγευμένος ἐκ τῆς θαλασσίας ἐκδρομῆς του μὲ ὄρεξιν μεγάλην διὰ νὰ τιμήσῃ ἐπαξίως τὸ γεῦμα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ἀλλ' ἡ τύχη, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ γευματίσῃ ὁ Αἰγύπτιος πρέσβυς. Θὰ ἴδῆτε τὸ διατί.

Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς ἅμα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ καΐκι, καταμουδιασμένος ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀκινησίαν, ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὸν μεγάλον καθρέπτην του, ἐξέβαλε μὲ προσοχὴν τὸ φέσι του, τὴν γούναν του, τὰ ὑποδήματά του, καὶ ἡτοιμάσθη νὰ φορέσῃ τὸ ὡραῖον χρυσοκέντητον φόρεμα τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐπίτηδες δι' αὐτὸ τὸ ἐπίσημον γεῦμα τοῦ Σουλτάνου.

Δυστυχῶς ὁ ράπτης δὲν εἶχε προφθάσει νὰ το δο-

κιμάσῃ εἰς τὸ σῶμα του καὶ ὅταν ὁ πρέσβυς ἠθέλησε νὰ το φορέσῃ τὸ εὑρῆκε στενώτατον· ἀδύνατον νὰ το φορέσῃ.

— Ἀλλάχ! ἀλλάχ! ἐφώναξεν ὁ Ἀμπᾶς ἀπηλπισμένος· ἄρχισε νὰ φαίνεται πάλιν τὸ κακό μου φεγγάρι. Πῶς θὰ παρουσιασθῶ χωρὶς ἐπίσημον στολὴν εἰς τὸ γεῦμα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος... Συμφορά μου! Ναζὰρ ἀγᾶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀμπᾶς ἀποταθεὶς εἰς τὸν πρῶτον θαλαμηπόλον του, τί νὰ κάμω; συμβούλευσέ με, φίλε μου.

— Βγάλε τὸ γελέκο σου, Ἐκλαμπρότατε, θὰ λιγνέψῃς λιγάκι καὶ θὰ σου χωρέσῃ τὸ φόρεμα.

— Καλὰ λέγεις, Ναζάρ, ἔλα βγάλε μου τὸ γελέκο μου. . Καλά. Μὰ κύττα, καϋμένε, μόνον τὸ ἕνα μανῆκι μπορῶ νὰ φορέσω, τὸ ἄλλο τρίζει ἂν βάλω λιγάκι δύναμι, καί θα ξεσχισθῇ, καὶ δὲν θέλω νὰ ξεσχίσω τέτοιο φόρεμα. Ἄχ! κατηραμένε ράπτη, κατηραμένε ράπτη, δὲν θὰ ξαναπέσῃς 'ς τὰ χέρια μου;... Ἀ! 'χάθηκα, Ναζὰρ ἀγᾶ, βοήθησέ με.

— Ἐξοχώτατε, βγάλε καί το φανελένιο ὑποκάμισό σου καὶ τότε πιστεύω πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ φορέσῃς καὶ τὸ ἄλλο μανῆκι.

— Καλὰ λέγεις. Ἂς ἰδοῦμε. Ναί, τὸ ἔβαλα καί το ἄλλο τὸ μανῆκι μὰ τώρα μοῦ σφίγγει φρικτὰ τὸ στῆθός μου... πνίγομαι· δὲν ὑποφέρω πλειά· δὲν βαστῶ! Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Ναζὰρ Ἀγᾶ, βγάλε μού το γιατὶ θὰ σκάσω.

Ὁ δυστυχὴς Ἀγᾶς ἐξέβαλε τὸ φόρεμα, καὶ ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς ἔπεσεν ἀσθμαίνων ἐπάνω εἰς ἕνα σοφᾶ.

— Κρῖμα! Κρῖμα! 'ς τὸ φόρεμα, ποῦνε τόσο ὡραῖα χρυσοκεντημένο ἐστέναξε· μοῦ ἔρχεται νὰ κλαίω σὰν γυναῖκα.

Μολονότι δὲ δὲν ἦτο γυνὴ ὁ Ἀμπᾶς εἶχε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Θαρρῶ ὅτι αὐτὸ τὸ κολλαρισμένο ὑποκάμισο πιάνει πολὺν τόπον... εἶπεν ὁ Ἀγᾶς· κανεὶς δὲν θα καταλάβῃ ὅτι δὲν φορεῖ ὑποκάμισον ἡ Ὑμετέρα Ἐκλαμπρότης· ἂς ράψωμεν ἕνα γιακᾶ καὶ μανήκια εἰς τὸ φορεμα καὶ ἡ δουλειὰ τελειόνει.

Ὁ Ἀμπᾶς παρεδέχθη τὴν συμβουλὴν τοῦ θαλαμηπόλου του. Ἀλλὰ φεῦ! καὶ πάλιν τὸ φόρεμα δὲν ἦτο τῆς προκοπῆς· τὰ μανήκια εἶχαν γείνει πολὺ μακρυὰ καὶ ἔκρυπτον τὰς χεῖρας τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος· τὰ κομβία δὲν ἔμβαιναν εἰς τὰς κομβότρυπας. Ὁ πρέσβυς ἐσπόγγιζε κρυφίως ἐν δάκρυον ὅτε ἄλλος ἀγᾶς ἔφθασε κρατῶν ἓν ἄλλο φόρεμα.

— Ἐξοχώτατε, ἐφώναξε, ὁ Ναζὰρ ἔκαμε λάθος, ἐπῆρε τὸ φόρεμα τοῦ διερμηνέως γιὰ δικό σας· νὰ τὸ φόρεμα τῆς Ἐξοχότητός σας.

Καὶ ὁ ἀγᾶς ἔτεινε πρὸς αὐτὸν ἓν φόρεμα χρυσοκεντημένον ἐπίσης, ἀλλὰ φαρδὺ μὲ πλατέα μανήκια, μὲ πλατὺν καὶ φουσκωτὸν θώρακα.

Ὁ Ἀμπᾶς ἐξέβαλε φωνὴν χαρᾶς ἐφόρεσε τὸ ὑποκάμισόν του, τὴν φανέλαν του, τὸ γελέκον του, ἐφόρεσε τὸ φόρεμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπήγαινε θαυμάσια καὶ ἐνῷ ὁ θαλαμηπόλος του ἐσκούπιζε τὸ φέσι του, αὐτὸς ἐκαθρεπτίζετο λαμβάνων ὕφος μεγάλου καὶ σπουδαίου ἀνθρώπου.

Ε'

Ἀφοῦ ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς ἐφόρεσε τὰ ἀπὸ δέρμα αἰγὸς ὑποδήματά του καὶ ταὶς λουστρίνιαις γαλόσαις του — διότι οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐξέρχονται ποτὲ χωρὶς γαλόσαις — καὶ τὰ λευκά του χειρόκτια, καὶ ἐξέβαλεν ἀπὸ τὴν θήκην του τὸ μεγάλον ἀπὸ ἰασεμὶ τσιμποῦκί του, τὸ ἀδαμαντοκολλημένον, παρετήρησε τὴν ὥραν εἰς τὸ χρυσοῦν καὶ πολύτιμον ὡρολόγιόν του καὶ εἶδε μὲ τρόμον ὅτι ἡ ὥρα ἦτο ἓξ παρὰ τέταρτον.

— Ἓξ παρὰ τέταρτον! ἐφώναξεν ὁ πρέσβυς, μόλις θὰ προφθάσωμεν νὰ πᾶμε εἰς τὸ παλάτι. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶνε πολὺ ἀκριβὴς εἰς τὸ γεῦμά Της!... Ναζὰρ Ἀγᾶ, εἰπὲ τοῦ διερμηνέως Χουσεὴν νὰ ἐνδυθῇ γρήγορα...

— Ὁ Χουσεὴν ἐφένδης δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη, εἶπεν ὁ Ἀγᾶς.

— Πῶς... τολμᾷ νὰ μὲ κάμνῃ νὰ τον περιμένω! Γρήγορα ἂς ἀναθῇ ἕνας 'ς τὸ ἄλογό του καὶ ἂς τρέξῃ νὰ τον εὕρῃ· εἶνε εἰς τὰ ὀχυρώματα...

Ὁ Ναζὰρ ἐξῆλθε διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ Ἀμπᾶ· ἐνῷ οὗτος ἐβάδιζεν ἐπάνω κάτω μὲ πυρετώδη βήματα.

— Αὐτὸ τώρα ἔλειψε νὰ μὴν ἔλθῃ καὶ ὁ Χουσεήν! ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του, αὐτὸ ἔλειψε· καί το χειρότερο ἀκόμη εἶνε ὅτι εἶνε καὶ ὁ Διλβὰζ μαζί του. Τί νὰ κάμω τώρα χωρὶς διερμηνέα; Ποῖος θὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν Σουλτάνον; ποῖος θὰ του μεταφράσῃ τὰς ὡραίας ἰδέας τὰς ὁποίας ἔχω τόσον καιρὸν κλεισμένας μέσα εἰς τὸ μυαλό μου; Μὰ γιατὶ νὰ μὴν εἰξεύρῃ καὶ ὁ Σουλτάνος ἀραβικά; Δέν μου λὲς τί ἄλλο κάμνει ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ καὶ δὲν μανθάνει ἀραβικά;... Εἶνε γελοῖον νὰ μὴν εἰξεύρῃ παρὰ μόνον τουρκικά.

Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς εἰς τὸν θυμόν του δὲν ἐσυλλογίζετο ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο γελοῖος ἀφοῦ εἴξευρε μόνον ἀραβικὰ καὶ τίποτε ἄλλο.

Ὁ Ἀγᾶς ἐπιστρέψας εἶπεν εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα ὅτι πέντε ἱππεῖς ἀνεχώρησαν καλπάζοντες ὅπως τρέξουν εἰς εὕρεσιν τοῦ διερμηνέως.

Ὁ Ἀμπᾶς παρετήρησε τὸ ὡρολόγιόν του· ἡ ὥρα ἦτο ἕκτη παρὰ πέντε λεπτά.

— Κατηραμένοι νὰ εἶνε οἱ διερμηνεῖς, ἐψιθύρισε καταθυμωμένος. Ὁ Χουσεὴν εἰς τὸν ὁποῖον εἶχα τόσην ἐμπιστοσύνην! ὁ Χουσεὴν τὸν ὁποῖον ἀνύψωσα εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ διερμηνέως, νὰ μὴ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχεσίν του! Ἀ! αὐτὸ εἶνε πρωτάκουστος ἀχαριστία, ἀπείθεια διὰ τὴν ὁποίαν τοῦ πρέπει κρέμασμα, κόψιμο, κάψιμο!...

— Ἴσως τοῦ συνέβη κανὲν δυστύχημα, εἶπε μὲ δειλίαν ὁ Ἀγᾶς· πιθανὸν νὰ τον ἐσκότωσαν...

— Δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ νὰ τον σκοτώσουν ἀφοῦ εἴξευρε ὅτι τὸν ἐπερίμενα! ἐφώναξεν ὁ πρέσβυς, τὸν ὁποῖον ὁ θυμὸς ἔκαμνεν ἔξω φρενῶν. Ναί, ὅταν κανεὶς ἔχῃ ἀφοσίωσιν εἰς ἕνα αὐθέντην τόσον καλὸν ὅσον ἐγώ, νικᾷ τὰ πάντα καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον!

Ὁ Ναζὰρ Ἀγᾶς ἔκυπτε μὴ τολμῶν ν' ἀπαντήσῃ τίποτε εἰς τὸ λαμπρὸν αὐτὸ ἀξίωμα.

Ὁ πρέσβυς ἐξέβαλε καὶ πάλιν τὸ ὡρολόγιόν του· ἦτο ἕκτη ὥρα καὶ δέκα λεπτά!

— Ἐπέρασεν ἡ ὥρα! ἐπέρασε! εἶπε καθήσας βαρέως ἐπὶ ἑνὸς καναπέ, ὁ ὁποῖος ἐστέναξεν ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος! ἐπέρασε! ὁ Σουλτάνος τρώγει εἰς τὰς ἕξ. Ἡ Αἴγυπτος ἠτιμάσθη, ἐγὼ θὰ χάσω τὴν εὔνοιαν τοῦ Σουλτάνου, θὰ χαλάσῃ τὸ συνοικέσιον τοῦ πρίγκιπος Μωχαμέτ, καὶ ποῖος εἶν' αἰτία; ἕνας διερμηνίσκος ἐκεῖ πέρα, ποὺ δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο προσὸν παρὰ τὴν γλῶσσάν του· ἕνας Χουσεήν, ἕνας ἐφέντης τρίτης τάξεως. Ἄχ! νὰ εἰς τί χρησιμεύουν οἱ διερμηνεῖς!

Ἐκβαλὼν δὲ μὲ μεγάλην ὀργὴν τὰ χειρόκτιά του, τὸ φέσιόν του, τὸ γελέκο του, τὸ κεντημένον φόρεμά του ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὡσὰν γυναῖκα.

— Καὶ κοντὰ 'ς τ' ἄλλα ἔχω καὶ μιὰ πεῖνα! ἔλεγεν ἀνάμεσα εἰς τὰ δάκρυά του! καὶ τί λαμπρὸ ποὺ θὰ εἶνε τὸ γεῦμα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος! στῆθος κότας μὲ ροδόσταγμα, λαμπρὰ τηγανιστὰ ψάρια, πιλάφι ἔξοχον καὶ ἀκόμη, καὶ ἀκόμη! Καὶ πῶς νὰ δικαιολογηθῶ εἰς τὸν Σουλτάνον διὰ νὰ μὴ χάσω τὴν θέσιν μου εἰς τὴν Αἴγυπτον;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πολὺς θόρυβος ἠκούσθη ἔξω τοῦ μεγάρου τοῦ Σαλῆ-Παζάρ· ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς ἐσηκώθη μὲ ὁρμὴν νομίσας ὅτι τοῦ φέρουν τὸν διερμηνέα του, ἀλλ' ὁ Ναζὰρ Ἀγᾶς, ὁ ὁποῖος μετέβη νὰ ἰδῇ τί τρέχει ἐπέστρεψε καταλυπημένος, λέγων ὅτι ὁ Σουλτάνος ἔστειλε καὶ ἠρώτησε διατὶ ὁ αἰγύπτιος πρέσβυς δὲν ἐπῆγεν εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα.

— Καὶ τί ἀπήντησες; ἐφώναξε μὲ ἀγωνίαν ὁ Ἀμπᾶς.

— Εἶπα ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης ἦτο πολὺ ἀσθενής.

— Καλὰ ἔκαμες.

— Τὴν στιγμὴν ὅπου ἠτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ, εἶπα, ἡ Αὐτοῦ Ἐκλαμπρότης ὁ πρέσβυς ἠσθάνθη δυνατοὺς πόνους εἰς τὸ στομάχι... Ἦτο λοιπὸν ἀδύνατον νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸ γεῦμα.

— Πολὺ καλά. Καὶ τί ἀπήντησεν ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος;

— Ἐφάνη ὅτι ἐπείσθη ἀπὸ τοὺς λόγους μου, μ' ἐχαιρέτισε καὶ ξανανέβη εἰς τὸ ἄλογόν του.

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου Ναζὰρ Ἀγᾶ, μὲ τὴν εὐφυΐαν σου μοῦ ἔκαμες μεγάλην ἐκδούλευσιν διὰ τὴν ὁποίαν θὰ σε ἀνταμείψω. Τώρα πλέον ὅπου δὲν τρέχω τὸν κίνδυνον οὔτε τὸν Σουλτάνον νὰ θυμώσω, οὔτε τὴν Αἴγυπτον νὰ ἐντροπιάσω, εἰπὲ γρήγορα νὰ μου ἑτοιμάσουν ἓν λαμπρὸν γεῦμα: πιλάφι ὀρτύκια, κοτόπουλα, κρασὶ καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλῃς· ξεύρεις πῶς εἶπες ἐν μέρει ἀλήθεια, Ἀγᾶ μου; ἔχω πραγματικῶς δυνατοὺς πόνους εἰς τὸ στομάχι... ἀλλ' ἀπὸ τὴν πεῖναν.

Ὁ Ἀμπᾶς ἤρχισε νὰ γελᾷ, διότι ὁ θυμὸς τοῦ ἐπερνοῦσεν εὐκόλα, καὶ ἐνῷ ὁ Ναζὰρ ἐφρόντιζε περὶ τῶν φαγητῶν, εἶπε καὶ ἕφεραν ρακί, χαβιάρι, τυρί, μαύρας ἐλαίας, ὅλο μεζέδες ὡς βλέπετε, διὰ νὰ του ἀνοίξῃ ἀκόμη περισσότερον ἡ ὄρεξις.

Ὁ πρέσβυς μόλις ἐπρόφθασε νὰ βάλῃ τὴν πρώτην μπουκιὰν τοῦ χαβιαριοῦ εἰς τὸ στόμα του ὅτε ἔξαφνα ἐμβῆκεν ὁ Ναζὰρ Ἀγᾶς κατατρομαγμένος.

— Οἱ ἰατροὶ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος! εἶπε.

Ὅσο νὰ 'πῇς δύο ἔκρυψε τὸν ταβλᾶ μὲ τοὺς μεζέδες κάτω ἀπὸ τὸν σοφᾶν ἔσδεσε δύο κηρία καὶ ἔρριψεν ἓν ἐφάπλωμα ἐπὶ τοῦ κατατρομαγμένου Ἀμπᾶ πασᾶ.

— Οἱ ἰατροί;... ἐψιθύρισε, καὶ τί μὲ θέλουν;

Τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀπὸ κόκκινον δαμασκηνὸν ὕφασμα ὡραῖα κεντημένον, ἐσηκώθη ἐνῷ ὁ πρέσβυς ἐσυλλογίζετο τί τον θέλουν οἱ ἰατροὶ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, καὶ τρεῖς ἰατροὶ εἷς Ἕλλην, ὁ ἄλλος Τοῦρκος καὶ ὁ ἄλλος Ἀρμένιος εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἐχαιρέτισαν βαθέως τὸν Ἀμπᾶ, ὁ ὁποῖος ὠχρίασε ἅμα τους εἶδε, ὁ δὲ Ἕλλην, λαβὼν πρῶτος τὸν λόγον εἶπε:

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Σουλτάνος μᾶς στέλλει διὰ νὰ φροντίσωμεν διὰ τὴν πολύτιμον ὑγείαν Σας. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐν τῇ προνοητικότητι Αὐτῆς ἐξέλεξεν ἕνα ἰατρὸν ἀπὸ τὰς τρεῖς κυριωτέρας φυλὰς τῶν ὑπηκόων Της. Ἐὰν θέλετε ἰατρὸν ποὺ νὰ ἰατρεύῃ σύντομα, ἰατρὸν πολιτισμένον, ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος ἐσπούδασεν εἰς τὴν Γερμανίαν διατάξετέ με. Εἶμαι ὁ δόκτωρ Ἱπποκράτης, δοῦλός σας.

Ὁ Ἕλλην ἐχαιρέτισε φιλοφρόνως, ὡς εὐρωπαῖος, ἐκβαλὼν τὸ φέσιόν του.

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ τοῦρκος ἰατρός, ἀφ' οὗ ἐχαιρέτισε μὲ ἐπισημότητα θέτων τὴν χεῖρά του πρῶτον κατὰ γῆς ἔπειτα εἰς τὰ χείλη του καὶ ἔπειτα εἰς τὸ σαρίκι του, ἐγὼ ὀνομάζομαι Χεκίμ κάμνω τοὺς πελάτας μου νὰ ζοῦν πολλὰ ἔτη, διότι τους δίδω ν' ἀναπνέουν ροδόσταμα καὶ διαβάζω ῥητὰ τοῦ Κορανίου ἐπάνω εἰς τὸ πονεμένον μέρος τοῦ σώματος καὶ βάζω καὶ καταπλάσματα ἀπὸ μακεδονῆσι. Κατὰ τὴν γνώμην μου ἡ πίστις σώζει τὸν ἄρρωστον καὶ ὄχι ἡ ἰατρική.

Ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Ἀρμενίου ὅστις ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Ἀμπᾶ καὶ εἶπε:

— Ἐξοχώτατε, μόνον δυνατὰ ἰατρικὰ εἰμποροῦν νὰ ἰατρεύσουν μίαν δυνατὴν ἀσθένειαν· θέλετε νά σας πάρω αἷμα εἰς τὰ τέσσαρα μέλη τοῦ σώματός σας, θέλετε νά σας βγάλω τὰ ὀδόντιά σας, ἢ νά σας κόψω κανένα χέρι ἢ κανένα ποδάρι; Εἶμαι πρόθυμος. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἰατρική μου. Πονεῖ τὸ κεφάλι σας; κόψετέ το. Εἶμαι μοναδικὸς χειροῦργος καὶ ὀνομάζομαι Ἐλμέκ.

Οἱ τρεῖς σοφοὶ ἰατροὶ ὡμιλοῦσαν ἀραβικά, ὁ δὲ Ἀμπᾶς πασᾶς ἀνετριχίαζεν ὅσον τους ἤκουε.

— Προτιμῶ τὸν ἰατρὸν Χεκίμ, εἶπε μετά τινας στιγμάς· τὸ κατάπλασμα τοῦ μακεδονησιοῦ δέν το φοβοῦμαι.

Οἱ δύο ἄλλοι ἰατροὶ ἀνεχώρησαν δυσηρεστημένοι.

— Ὤχ! τί πόνοι μὲ θερίζουνε! εἶπε τότε ὁ Ἀμπᾶς, τὸν ὁποῖον πραγματικῶς ἐθέριζεν ἡ πεῖνα.

— Ἔχετε γαστρίτην, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ τοῦρκος, ἀφ' οὗ ἔπιασε τὸν σφυγμὸν τοῦ πρέσβεως· περιμένετε μίαν στιγμὴν νά σας ἑτοιμάσω τὸ κατάπλασμά σας.

Ἐν ᾧ δὲ ἀπεμακρύνετο ὁ ἰατρός, ὁ πασᾶς ἤπλωσε τὴν χεῖρά του κάτω ἀπὸ τὸν καναπέν, ἥρπασε μὲ τὰ δάκτυλά του ὅ,τι εὗρῆκε, ἐληαῖς καὶ χαυγιάρι καὶ ἐγέμισε τὸ στόμα του.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΞΕΝΙΑΣ ΧΑΝΟΥΜ)

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Η ΥΠΟΘΗΚΗ

Τὸ ἀμάξιον τοῦ κὺρ Μιχάλη τοῦ συμβολαιογράφου ἐπέστρεφε σιγὰ σιγὰ εἰς τὸ χωρίον· εἰς τὸν δρόμον συνήντησε τὴν κυρὰ Γεώργαινα, ἡ ὁποία ἐπήγαινεν εἰς τὸ χωράφι της.

— Τί κάνεις, κὺρ Μιχάλη; κᾶτι ἤθελα νά σου 'πῶ· ἔχω μιὰ μεγάλη ἀνησυχία.

— Τί τρέχει, κυρὰ Γεώργαινα; εἶπεν ὁ κὺρ Μιχάλης σταματήσας τὸν ἵππον του.

— Ἔχω, εἶπεν ἡ κυρὰ Γεώργαινα (καὶ ἐπλησίασε χαμηλώσασα τὴν φωνήν της) ἔχω μαζεύσει λίγαις λίγαις ἕως πεντακόσιαις δραχμαίς· ταῖς ἔχω κρυμμέναις μέσα σὲ μιὰ κάλτσα εἰς τὸ βάθος τοῦ σεντουκιοῦ μου. Μὰ τί νά σου 'πῶ, κὺρ συμβολαιογράφε, ἐδῶ τὸ μυρίζονται ἅμα ἔχει κανεῖς λεπτά, καὶ εὑρίσκονται ὅπως ξεύρεις καὶ κακοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸ χωριό μας· προχθὲς ἔκλεψαν ἕνα παντοπωλεῖο.

— Καλὰ λές, κυρὰ Γεώργαινα, τὰ χρήματα δὲν πρέπει νὰ μένουν ἀκίνητα· πρέπει νὰ δουλεύουν καὶ αὐτὰ τίμια καὶ νά κερδίζουν.

— Πῶς; κὺρ συμβολαιογράφε· δέν το 'ξεύρω.

— Δανεισέ τα μὲ ὑποθήκη.

— Μὲ ἀποθήκη; πῶς το εἶπες, κὺρ Μιχάλη, εἶπεν ἡ κυρὰ Γεώργαινα μὲ δισπιστίαν.

— Ὄχι, μὲ ὑ π ο θ ή κ η, κυρὰ Γεώργαινα. Ἄκουσέ με· ὁ γείτονάς σου ὁ Γιάννης ἔχει ἴσα ἴσα ἀνάγκην ἀπὸ πεντακόσιαις δραχμαῖς γιὰ νὰ κτίσῃ τὸν σταῦλόν του· δάνεισέ του ταῖς δραχμαῖς σου μὲ τόκον· κάθε χρόνον θά σου δίδῃ πέντε δραχμὰς διὰ κάθε ἑκατὸ δραχμὰς πού του ἐδάνεισες, δηλαδὴ εἰκοσιπέντε δραχμὰς διὰ ταῖς πεντακόσιαις.

— Καὶ σὰν δέν μου ταῖς δώσῃ 'πίσω ταῖς δραχμαῖς μου;

— Στάσου δά, κυρὰ Γεώργαινα, μὴ βιάζεσαι· ὅταν θά του δώσῃς ταῖς δραχμαῖς σου αὐτὸς θά σου κάμῃ ἕνα ὁ μ ό λ ο γ ο καὶ μὲ αὐτὸ θὰ ὑπόσχεται νά σου δώσῃ τὰ χρήματα ἔπειτα ἀπὸ ὅσον καιρὸν μείνετε σύμφωνοι, καὶ θά σου δίδῃ τὸ δικαίωμα, ἂν δὲν εἰμπορέσῃ νὰ πληρώσῃ, νὰ πωλήσῃς τὸ σπιτάκι του (ξεύρεις, ἀξίζει τὸ ἐλάχιστον ὀκτακόσιαις δραχμαῖς) καὶ νὰ πάρῃς ἀπὸ τὴν πώλησι ταῖς πεντακόσιαις δραχμαῖς σου. Αὐτὸ τὸ λέγουν ὑ π ο θ ή κ η, κυρὰ Γεώργαινα

— Αὐτὸ εἶνε καλό, εἶπεν ἡ κυρὰ Γεώργαινα, μὰ σὰν χρωστᾷ καὶ εἰς ἄλλους καὶ ἔχουν καὶ αὐτοὶ ὑποθήκη τὸ σπίτι του;

— Γι' αὐτὸ μή σε νοιάζῃ. Πρίν του δώσῃς τὰ χρήματά του βεβαιώσου ὅτι τὸ σπίτι του δὲν εἶνε ὑποθηκευμένο.

— Μὰ ἐάν με γελάσῃ, κὺρ συμβολαιογράφε;

— Δὲν 'μπορεῖ νά σε γελάσῃ, κυρὰ Γεώργαινα· εἶν' ἕνας ἄνθρωπος πού τον λέγουν ὑ π ο θ η κ ο φ ύ λ α κ α καὶ τον πληρόνει τὸ δημόσιον διὰ νὰ κρατῇ ἀκριβῆ λογαριασμὸν ὅλων τῶν ὑποθηκῶν πού γίνονται 'ς τὴν χώρά μας.

Ἡ κυρὰ Γεώργαινα ἐδάνεισε τὰ χρήματά της εἰς τὸν Γιάννην· ὁ Γιάννης ἔκτισε τὸν σταῦλόν του, καὶ ἡ κυρὰ Γεώργαινα δὲν φοβεῖται πλέον τοὺς κλέπτας· δὲν μετρᾷ πλέον κάθε βράδυ τὰς πεντακοσίας δραχμάς της, καὶ τοῦτό την λυπεῖ ὀλίγον, διότι εὐχαριστεῖτο πολὺ νά τας μετρᾷ· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐργάζεται εἰς τὰ χωράφιά της λέγει μὲ τὸν νοῦν της: « Ἀ! δραχμούλαις μου δουλεύουν, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ χρόνου θά μου φέρουν κέρδος εἰκοσιπέντε ἄλλαις δραχμούλαις! »

* * *

ΤΟ ΚΟΥΤΟΥΛΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥ

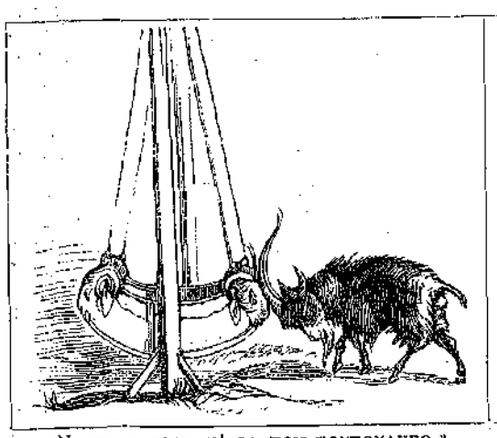

«Νά ενας τραγος! θα τον κουτουλησω.»

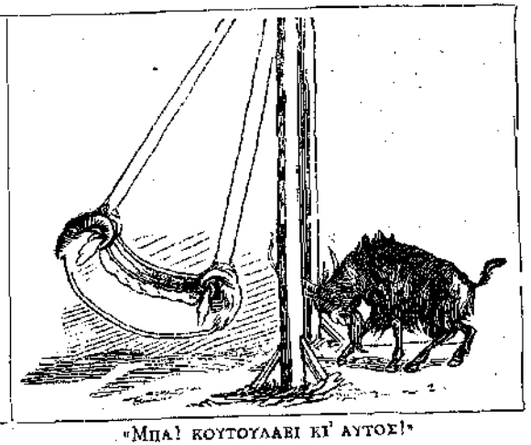

«Μπα! κουτουλαει κι' αυτος!»

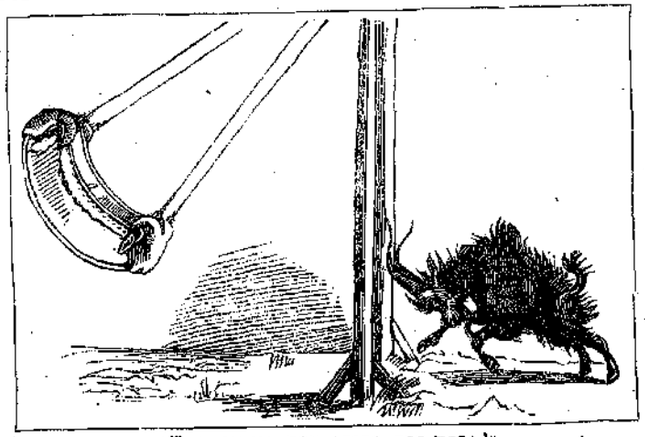

«Στασου να σου δειξω εγω τωρα!»

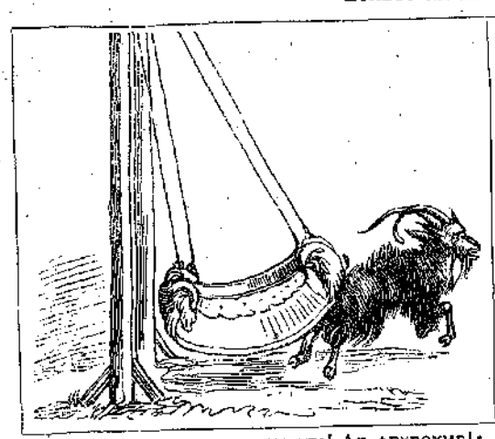

«Μωρε, τουτος δεν χωρατευει! Ας φευγουμε!»

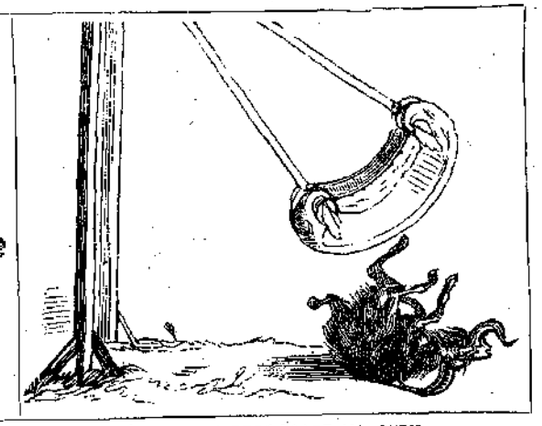

Αλλα δεν επροφθασε να φυγη.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Φωκίων τεσσάρων μόλις ἐτῶν, πρώτην φορὰν ἐξομολογεῖται.

Ὁ πνευματικὸς τὸν ἐρωτᾷ:

— Ποῖον ἀγαπᾷς περισσότερον, τὸν πατέρα σου ἢ τὴν μητέρα σου;

Καὶ ὁ μικρὸς Φωκίων,

— Ἐγώ; τὰ γλυκά!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιδηρᾶς Προσωπίδο.

. .

Σημείωσις τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Τὸν μπαμπᾶ σου καὶ τὴν μαμά σου νά τους ἀγαπᾷς περισσότερον, μικρέ μου Φωκίων, διότι αὐτοὶ εἱμποροῦν νά σου δίδουν γλυκά ἐνῷ τὰ γλυκὰ δὲν εἱμποροῦν οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα νά σου δώσουν.

. .

Ἡ μήτηρ τῆς Ἑλένης εἶνε πολὺ ἐπασχολημένη ὅτε αὐτὴ τῆς ζητεῖ ἐπιμόνως σταφίδας.

— Πήγαινε νὰ πάρῃς μιὰ φοῦχτα, λέγει ἡ μήτηρ της.

— Ὄχι, μαμά, ἀπαντᾷ ἡ Ἑλένη, καλλίτερα νά μού τας δώσῃς ἐσύ, τὸ 'δικό σου χέρι εἶνε μεγαλήτερον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πικίγκας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Μπᾶ! τ' εἶνε αὐτὰ πού μου γράφεις, παραπονιάρα *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου*; Προτιμήσεις! ἐγὼ νά κάμω προτιμήσεις ἡ ὁποία ἀγαπῶ ἐξ ἴσου ὅλας τὰς φίλας μου καὶ δι' αὐτὸ ἔχω διαιρέσει τὴν καρδίαν μου εἰς πολλὰ τουλαπάκια ὅλα ἴσα, καὶ τοποθετῶ κάθε μίαν φίλην μου εἰς ἓν ἀπ' αὐτά; Λοιπὸν θέλεις νά σου εἰπῶ διατὶ δὲν ἐδημοσιεύθη τὸ ἐλλιποσύμφωνόν σου; διότι ἴσα ἴσα, δὲν κάμνω προτιμήσεις· διότι περιμένω νὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ ἑκάστης πνευματικῆς ἀσκήσεως καὶ τότε νά την δημοσιεύσω, καὶ τὴν ἰδικήν σου ἡ ὁποία εἶνε καλὴ θά την δημοσιεύσω ἅμα ἔλθῃ ἡ σειρά της καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ. Τώρα ἄς σου κάμω καὶ μίαν μικρὰν παρατήρησιν, ὡς φίλη σου πού εἶμαι. Ποτὲ μὴ μέμφεσαι κανένα χωρὶς νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι ἔχεις κατὰ πάντα δίκαιον. Διότι τί θὰ ὠφεληθῇς ἂν τον δυσαρεστήσῃς ἀδίκως; Ἐγὼ ὅμως δὲν δυσηρεστήθην· τὰς ἀγαπῶ τόσον πολὺ τὰς φίλας μου ὥστε δέν μου βαστᾷ ἡ καρδιά μου νὰ δυσαρεστηθῶ μαζί των.

«*Τὰ εὐεργετήματα δὲν πρέπει νὰ ῥίπτωνται εἰς τὸ πλῆθος*» γράφεις εἰς τὸ φωνηεντόλιπόν σου, ἀγαπητέ μου *Μιχαὴλ Κ. Θεοδώρου*. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ῥίπτωνται; εἰς τὴν θάλασσαν; εἰς τοὺς ἀγρούς; εἰς τὰ βουνά; Ἐγὼ εἰξεύρω ὅτι εἰς ὅσον περισσότερον πλῆθος ῥίπτει κανεὶς τὰ εὐεργετήματά του, δηλαδὴ ὅσον περισσοτέρους εὐεργετήσῃ τόσον περισσότερον γενναιόκαρδος καὶ εὐτυχὴς εἶνε. Ὥστε.... στεῖλέ μου ἄλλο φωνηεντόλιπον, καλέ μου φίλε.

Καλὰ ἐνόησες, *Πανοῦργε Ὀδυσσεῦ*, ὅτι συνέβη παρεξήγησις καὶ ὅτι σὲ ἐπῆραν δι' ἄλλον· καὶ βεβαίως ἔπρεπε νά το ἐνοήσῃς διὰ νὰ φανῇς ἄξιος τοῦ ψευδωνύμου σου! τώρα λοιπὸν δέν σου χρειάζονται πλέον τὰ ὀνόματα τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Δ· ἂν ἐπιμένῃς ὅμως νά το μάθῃς, ἐρώτησε κάποιον πού εἶνε πολὺ σιμά σου, καί τα εἰξεύρει πολὺ καλά, τὸν ἀδελφόν σου δηλαδή.

Ποῖον τεῦχος, καλέ μου *Κριεζώτη*, σοῦ λείπει; γράψε τό μου ὡρισμένως νά σού το στείλω.

Πολὺ καλὰ ἔκαμες καὶ ἤρχισες νά μου γράφῃς καὶ ἄλλα πράγματα ἐκτὸς ἀσπασμῶν, ἀγαπητή μου *Ἀγλαΐα Καλαϊσάκη*. Ἔτσι δά! τώρα μάλιστα! Γράφε μου τακτικὰ καὶ θ' ἀναγινώσκω πάντοτε μ' ἐνδιαφέρον τὰς ἐπιστολάς σου· θὰ εἰπῶ εἰς τὴν *25 Μαρτίου* ὅτι τὴν συγχαίρεις διὰ τὸ ἡρωϊκόν της ψευδώνυμον καὶ ὅτι τὴν παρακαλεῖς νά σοι εἴπῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομά της.

Μερικοὶ ὅμως μ' ἐρωτοῦν ἀκόμη: Τί νὰ γράψω, «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ: δῶσε μας ἓν θέμα, ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, μίαν ἰδέαν, ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ;» Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἡσυχάσατε ὀλίγον· φωνάζετε ὅλοι μαζὶ καὶ δὲν προφθάνω ποῖον νὰ πρωτακούσω· ἐγὼ τί σας εἶπα; νὰ μή μου γράφετε μόνον περὶ προσρήσεων, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄλλων πραγμάτων· δηλαδὴ νά μου ἐκθέτετε τὰς ἐντυπώσεις σας, τί κάμνετε, πῶς περνᾶτε: εἶσθε καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν σας; Τοιαῦτα νά μου γράφετε. Καὶ λάβετε ὡς παράδειγμα τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν τῆς *Μικρᾶς Καρδίας*, τὴν ὁποίαν δημοσιεύω μὲ μερικὰς παρατηρήσεις μου ἐντὸς παρενθέσεως. Ἰδοὺ αὐτή:

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἀπριλίου 1885

Φιλτάτη μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, *χαῖρε*.

Μοῦ ἦλθες πάλι, καὶ σὲ ἐδέχθηκα μὲ πολλὴν χαρὰν ὅπως καὶ ὅλαις ταῖς φοραῖς. Σὲ ἐδιάβασα ὅλην ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος. (Εὐχαριστῶ) «Ἡ Σημαία» μοῦ ἄρεσε πολὺ καὶ ἐδάκρυσα. Οἱ «Τρεῖς μικροὶ σωματοφύλακες» εἶνε τὸ ἀγαπητό μου μυθιστόρημα, πόσο μοῦ ἀρέσει! εἶνε πολὺ μεγάλο; τὸ τέλος τὸ περιμένω μὲ ἀνυπομονησίαν μεγάλην. (Δὲν εἶσαι μόνη· καὶ ἄλλοι σ' ὁμοιάζουν) Θά σε παρακαλέσω νὰ ἔχῃς πάντοτε τέτοια μυθιστορήματα διότι μοῦ ἀρέσουν. Σὲ εὐχαριστῶ πού μου ἀπήντησες ἀμέσως καὶ μὲ ἐδέχθηκες διὰ φίλην σου καὶ μοῦ ἄνοιξες τὴν καρδιάν σου. Ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου σοῦ ἔγραψα ἔχασε τὸν ὕπνον μου. (Ἀλήθεια; Μὴ δὰ τόσο πάλι!) Συλλογιζόμουν πῶς θά σου φανῇ ἡ ἐπιστολή μου καὶ ἂν θά μου ἀπαντοῦσες καὶ τί θά μου ἔγραφες. Μὴ κακιώσῃς, καϋμένη, πού θά σου εἰπῶ πὼς εἶμαι δυσαρεστημένη διότι μὲ ἔβαλες ὑστερνὴ ὑστερνὴ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν σου. Θά σου εἰπῶ διατὶ ἐδυσαρεστήθηκα. Εἰς τὸ σχολεῖο μας ἡ διδασκάλισσά μας ὅσαις μαθήτριαις ἀγαπάει ταῖς βάζει ἐμπρὸς ἐμπρὸς εἰς τὸ πρῶτον θρανίον καὶ αὐταῖς πάλι πού δὲν ταις ἔχει σὲ καλὸ μάτι ταῖς βάζει πίσω πίσω εἰς τὸ τελευταῖον θρανίον. (Ἐδῶ ἔχεις πολὺ ἄδικο, φίλη μου. Ἡ καρδία τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ δὲν ἔχει θρανία· δὲν βάζει ἄλλαις ἐμπρὸς καὶ ἄλλαις ὀπίσω· ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἔχει ὅλας της τὰς φίλας σὲ καλὸ ματι, δεσποινίς, μάθε το.) Δέν σου γράφω τίποτε ἄλλο, διότι αὐτὴν τὴν ὥραν ἔχω μάθημα γαλλικό, καὶ ἔπειτα θὰ περιποιηθῶ καὶ τὸ σκυλάκι μου, ἔχει συνάχι καὶ αὐτὸ (Περαστικά του) καὶ θά του δώσω αὐγὸ κτυπητὸ μὲ τὸ γάλα· μοῦ το ἐχάρισε μία φίλη μου ἡ ὁποία εἶνε καὶ αὐτὴ συνδρομήτριά σου. (Τὴν ἀγαπῶ καὶ αὐτήν) Θέλεις νά σου εἰπῶ τί ὄνομα ἔχει τὸ σκυλάκι μου; Τόμ· τὸ ἐπῆρα ἀπὸ τὸν «Ἀγροτικόν σου οἰκίσκον».

Σοῦ στέλλω καὶ τὰ αἰνίγματα πού ἔλυσα· ἐπροσπάθησα καὶ ἔκαμα καὶ ἓν ἰδικόν μου, καὶ θά σε παρακαλέσω πολὺ ἂν σου ἀρέσῃ, ἀγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, νά το δημοσιεύσῃς.

Σὲ ἀσπάζομαι εἰς τὰ δροσερὰ καὶ κόκκινα κόκκινα χείλη σου.

Ἡ φίλη σου καὶ συνδρομήτριά σου

ΜΙΚΡΑ ΚΑΡΔΙΑ

Δὲν εἶνε ἀνάγκη συστάσεων, ἀγαπητή μου *Ζωὴ Σάουρωτ*, διὰ νὰ δημοσιεύω τὸ ὄνομά σου. Εὐχαρίστως τὸ ἐδημοσίευσα ὡς εἶδες, καὶ θά το δημοσιεύω πάντοτε ὁσάκις μοῦ στέλλεις λύσεις· ἀλλὰ θά σε παρακαλέσω νά μου στείλῃς ἓν ἄλλο αἴνιγμα καταλληλότερον καὶ θά το δημοσιεύσω προθύμως.

Ἴσα ἴσα ἐγὼ θέλω νά μου γράφουν αἱ φίλαι μου, *Μικρά μου Δούκισσα*· διόλου λοιπὸν δὲν με δυσαρεστοῦν αἱ ἐπιστολαί σου. Κάθε ἄλλο· μ' εὐχαριστοῦν μάλιστα πολύ, καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ ὕφος των εἶνε κάπως τραχύ... Θὰ στείλω εἰς τὴν *Φλογερὰν Ἀκτῖνα*, τὴν *Σαπφὼ* καὶ τὴν *Ἐαρινὴν Νύκτα*, τοὺς ἀσπασμούς σου. Στεῖλέ μου καὶ ἄλλο παιδικὸν πνεῦμα.

Καὶ ἄλλοι ὡς σύ, καλή μου *Ἑστία*, περιμένουν ἀνυπομόνως νὰ ἴδουν τί ἀπέγεινεν ὁ Μάριος.

Στέλλε μου λοιπὸν πάντοτε λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων διὰ νὰ βλέπῃς τ' ὄνομά σου τυπωμένον, ὦ *Ἐαρινὴ Νύξ*. Ἐγὼ εὐχαρίστως θά το δημοσιεύω.

Περαστικά σου, *Φιλέρημος Τρυγών*· εἶσαι καλὰ τώρα; Μάλιστα, θὰ εἰπῶ εἰς τὴν *Ἐαρινὴν Νύκτα* καὶ τὸν *Πανοῦργον Ὀδυσσέα* ὅτι ζητεῖς τὸ ὄνομά των.

Ἐπίσης, *Μέλαν Ἀετέ*, θὰ στείλω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸν *Κύπριον Διάβολον* καὶ τὴν *Τίγριν τῆς Βεγγάλης*.

Ἔχεις δίκαιον, μικρέ μου φίλε *Ἀλέξανδρε Ψύλλα*, ν' ἀπορῇς πῶς τάχα ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σοῦ ἐνθυμίζει ὅτι δὲν δημοσιεύει ἔργα τῶν συνδρομητῶν της ἐν ᾧ σὺ τὸ εἰξεύρεις καὶ δι' αὐτὸ δὲν στέλλεις ποτέ. Ἄλλος Ἀλέξανδρος Ψύλλας, συνώνυμός σου, ἔστειλε τὸ ἔργον του καὶ ἐγὼ νομίζουσα ὅτι ἦσο σὺ τῷ ἀπήντησα. Ἂς μάθῃ λοιπὸν ὅτι διότι δὲν δημοσιεύω τὰ ἔργα τῶν συνδρομητῶν μου, δὲν ἕπεται ὅτι δημοσιεύω τὰ ἔργα τῶν μὴ συνδρομητῶν μου, καὶ ὅτι ἕνας μόνον καὶ μόνον διότι δὲν εἶνε συνδρομητής, ὅπως αὐτός, προβιβάζεται εἰς συντάκτην. Αὐτὰ τὰ λέγω ὄχι διὰ σέ, ἀγαπητέ μου Ψύλλα, ἀλλὰ διὰ τὸν ἄλλον, τὸν ἄγνωστόν μου συνώνυμόν σου.

Μολονότι εἶσαι *Μικρὸς Δαίμων* ἔχεις ἀγγελικὴν καρδίαν καὶ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου· στέλλε μου ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὸν πνεῦμα.

Σ' εὐχαριστῶ, *Τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου*, διὰ τὸ πολύτιμον δῶρόν σου: διὰ τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον μοῦ ἔστειλες ἀπὸ τὸ ἀληθὲς τρόπαιον τὸ ὁποῖον εἶχαν στήσει εἰς τὸν Μιλτιάδην ἐν Μαραθῶνι καὶ διὰ τὰ κλαδία τὰ ὁποῖα μοῦ ἔκοψες ἀπὸ τὰ δύο δένδρα πού εἶν' ἐπάνω εἰς αὐτό. Σοῦ ἀξίζει τὸ ὡραῖον καὶ πατριωτικόν σου ψευδώνυμον.

Καλῶς νὰ ὁρίσῃς εἰς τὸ γραφεῖόν μου, *Μάχη τοῦ Μαραθῶνος*· θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νά σε γνωρίσω καὶ προσωπικῶς. Μὴν τύχῃ καὶ δὲν ἔλθῃς· θά σε περιμένω! Θὰ στείλω μὲ πρῶτον ταχυδρομεῖον τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν *Μικροῦλαν Τραλαλά*, *Τσάτσαν Γελαστὴν* καὶ *Δημητράκην Κουκουκοῦ Πετειναράκην*.

Τώρα το ἐνόησες ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐνδιαφέρομαι διὰ σέ, *Αἴθριε Οὐρανέ*; Θὰ εἰπῶ εἰς τὸν *Μέλανα Ἀετὸν* ὅτι τὸ ὄνομά σου εἶνε *Ἑλένη Κάκκαρη* καὶ ὅτι τοῦ το λέγεις μὲ τὴν συμφωνίαν νά σου εἰπῇ καὶ αὐτὸς τὸ ἰδικόν του. Εὐχαρίστως θὰ στείλω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν *Μικρούλαν Τραλαλά*, τὴν *Τσάτσαν Γελαστὴν* καὶ *Βυσσινιὰν Παπαρούναν* καὶ θὰ ταις εἰπῶ ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς τὸ ἀληθὲς ὄνομά των.

Καὶ σὺ καλῶς νὰ ὁρίσῃς, *Ἔνδοξε Μαραθών*· θά σε ὑποδεχθῶ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου μὲ συγκινεῖ. Θὰ στείλω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸ *Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου*, εἰς τὸ *Πές μου το νά σού το 'πῶ*, εἰς τὴν *Βυσσινιὰν Παπαρούναν* καὶ εἰς τὴν *Μικρούλαν Τραλαλὰ* τὰς ὁποίας ὑπεραγαπᾷς, ὡς μου γράφεις. Εἰπὲ καὶ σὺ εἰς τὴν καλὴν διδασκάλισσάν σου τὰς προσρήσεις μου.

Ἀφ' οὗ εἰξεύρεις πόσον μ' εὐχαριστοῦν αἱ ἐπιστολαί σου, *Ἀηδὼν τῶν Σπετσῶν*, διατὶ δὲν μου γράφεις περισσότερον εἰς τὰς ἐπιστολάς σου; διατί εἶνε τόσον σύντομον τὸ γλυκὺ κελάδημά σου;

Πολὺ ἐχάρην, ἀγαπητέ μου *Ἀγωνιστά*, δι' ὅσα μοῦ γράφεις: ὅτι ἀφ' οὗ ἀνέγνωσες τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ εἶδες πόσον πρέπει νὰ σεβώμεθα τὴν σημαίαν μας προχθὲς πού ἀπήντησες εἰς τὸν δρόμο τοὺς στρατιώτας νὰ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ παλάτι μὲ τὴν σημαίαν ἐστάθης μὲ σεβασμόν, ἔβγαλες τὸ καπέλον σου καὶ τὴν ἐχαιρέτισες ὅπως καὶ ὁ μικρότερός σου ἀδελφὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἐξήγησες κατόπιν διατί πρέπει νὰ σέβεται τὴν σημαίαν μας. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ, *Ἀγωνιστά*.

Τὸ θεωρῶ τιμήν μου νά με ἀναγινώσκουν καὶ αἱ μητέρες τῶν μικρῶν μου φίλων, ἀγαπητή μου *Ἀγράμπελη*. Εἰπέ της ὅτι τὴν εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν ἰδέαν πού ἔχει περὶ ἐμοῦ. Θὰ διαβιβάσω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ θά της εἰπῶ ὅτι τὴν παρακαλεῖς νά σοι εἴπῃ τὸ ὄνομά της καὶ τότε θά της εἰπῇς καὶ σὺ τὸ ἰδικόν σου.

Ὁ *Μικρὸς Διαβολάκος* ἀφίνει τὸ ψευδώνυμόν του καὶ γίνεται *Μονταρῆς*. Ὁ δὲ *Λευκὸς Κύκνος* γίνεται *Εὔξεινος Πόντος*. Λοιπὸν νὰ ἐνθυμῆσθε τὰ νέα των ψευδώνυμα ὅσοι τοὺς ἀγαπᾶτε, ὅπως ἐγώ.

Πολὺ καλά, πολὺ καλὰ μοῦ γράφεις, *Κόκκινο Ζαμπάκι*. Γράφε μου συχνά, διότι οἱ φίλοι μου οἱ ὁποῖοι εἶνε εἰς τὴν σκλαβωμένην Ἑλλάδα θέλω νά μου γράφουν πολύ· ἔτσι μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτοὶ ἔχουν περισσοτέραν ἀνάγκην τῆς φιλίας μου, ἔχουν ἀνάγκην παρηγορίας, διότι δὲν ἔχουν τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, τὴν ἐλευθερίαν. Ἀλλὰ ἔλπιζε, *Κόκκινο Ζαμπάκι*, ἔλπιζε!...

«Ἤθελα νά σου στείλω,» μοῦ γράφεις, *Ἀρματωλὲ τοῦ Πίνδου*, «τὴν συνεισφοράν μου διὰ τὸ *Ταμεῖον τῶν ἀπόρων*, ἀλλὰ προσπαθῶ νὰ πείσω καὶ ἄλλους συνδρομητάς σου πού σε ἀγαποῦν πολύ, καὶ τότε νά σού τα στείλω μαζί.» Εἰπὲ εἰς αὐτὰ τὰ παιδιά, φίλε μου, ὅτι μὲ τὴν συνεισφορὰν τὴν ὁποίαν θὰ δώσουν, ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ τὴν ὁποίαν αὐτοὶ τόσον ἀγαποῦν θὰ πηγαίνῃ καὶ εἰς πτωχὰ παιδία καὶ θά τα κάμνῃ εὐτυχῆ, ἰδίως εἰς τὴν δούλην Ἑλλάδα καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν Μακεδονίαν ὅπου ψιθυρίζει ἀκαταπαύστως εἰς τὰ αὐτία τῶν μικρῶν Μακεδόνων: «Εἶσθε Ἕλληνες· Ἕλληνες καὶ ὄχι Βούλγαροι!» Εἰπέ τα ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ ἐννοήσουν καλλίτερα τὸν σκοπὸν τοῦ Ταμείου.

Φαλακροκόραξ ὁ Ἁλιεὺς ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ *Πανούργου Ὀδυσσέως* καὶ τοῦ *Μικροῦ Ἀγωνιστοῦ*.

Εὐχαρίστως, φίλε μου *Σχοινοβάτα*, θὰ εἰπῶ εἰς τὸ *Πές μού το νά σού το 'πῶ*, ὅτι ὀνομάζεσαι *Παντελῆς Ν. Τσάλλης* καὶ ὅτι ζητεῖς νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά του ὡς καὶ τοῦ *Ἐνδόξου Μαραθῶνος*, τοῦ *Ἄνθους τῶν Λειμώνων*, τῆς *Ἀηδόνος τῆς Ἐρήμου* τοῦ *Ἑλληνοπούλου τοῦ Ὀλύμπου*, καὶ ὅτι μοὶ ἀναθέτεις νὰ εἰπῶ εἰς τὴν *Μικρὰν Καρδίαν* ὅτι τὸ ψευδώνυμόν της εἶνε κατ' εὐφημισμὸν ὅπως καὶ τοῦ *Εὐξείνου Πόντου*...

Πολὺ βιαστικὸς θὰ ἦσο, καλέ μου *Διάβολε Κύπριε*, ἀπὸ τὴν ἀγάπην βέβαια πού μου ἔχεις νὰ στείλῃς τὸ γράμμα σου καὶ ἀπὸ τὴν βίαν σου δὲν ἔβαλες ὅσον γραμματόσημον ἔπρεπε· δι' αὐτὸ ἐπλήρωσα 40 λεπτὰ διὰ τὴν ἐπιστολήν σου. Θεωρῶ περιττὸν νά σου εἰπῶ ὅτι πρέπει νά τα στείλῃς διότι τὸ ἐννοεῖς μόνος σου. Ἀλλοίμονον ἂν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐπλήρωνε 40 λεπτὰ διὰ κάθε γράμμα τῶν φίλων της! Οἱ φίλοι της πού εἶνε τώρα χαρά της θὰ ἦσαν τότε καταστροφή της.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

104. Φωνηεντόλιπον. 'τ'ν—''—'ξ'τ'σ''ς — πλ'σ''ζ'σ'ν—''—μ'ν—'π'μ'λ''ς — μ'θ'τ''— χ''ρ'ντ'' — ''— δ'— 'μ'λ''ς—λ'π''ντ''.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωκράτους.

105. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερόν μου ποτὸν καὶ τὸ σύνολόν μου ἀντωνυμία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τοῦ Ἀπριλίου.

106. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε χρόνος ἀρχαίου ῥήματος.
Τὸ δεύτερον κομμάτι, ἢ μέρος ἑνὸς ὅλου.
Τὸ σύνολόν μου εἶνε ποικίλου σχήματος.
Καὶ τὸ πωλοῦν 'ς τοὺς δρόμους Ἑρμοῦ τε καὶ Αἰόλου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λεμβούχου.

107. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ἀριθμός, τὸ δεύτερον δὲ νῆσος,
Τὸ σύνολόν μου εἷς θεός. Τί λές; θὰ μ' εὕρῃς; Ἴσως!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ.

108. Συλλαβόγριφος.

Πρόθεσις εἶνε τὸ πρῶτον, πόλις δὲ τὸ δεύτερόν μου.
Ἄνθρωπος οὐδεὶς ὑπάρχει μὴ μισῶν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλερήμου Τρυγόνας.

109. Λεξίγριφος.

Τῶν ἀρχαίων θεὸς εἶμαι, ὅπως μ' εὕρῃς ἂν μ' ἀφήσῃς·
Ἂν τὴν κεφαλήν μου κόψῃς καὶ τὸν τράχηλον ἐπίσης
Ζῷον γίνομαι τετράπουν, κ' ἔλα νά με καβαλλήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φυλακροκόφακος τοῦ Ἁλιεύς.

110. Λεξίγριφος. Μὲ τὴν κεφαλὴν σὲ καίω, χωρὶς κεφαλὴν σὲ ζωογονῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Ἀργιλεωνίδος.

111. Λεξίγριφος. Μὲ κεφαλὴν καθαρίζω, χωρὶς κεφαλὴν δὲν καθαρίζω, διότι εἶμαι ἀπών.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σχοινοβάτου.

112. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὴν ἐξοχὴν μ' εὑρίσκεις, ὅπως εἶμαι ἐὰν μείνω·
Ἀλλ' ἐὰν μ' ὀξυτονίσῃς
καὶ μὲ ἀναγραμματίσῃς,
κἄτι τι πικρὸν θὰ γείνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Καρδίας.

113. Ἐρώτησις. Ἡ κυρία Σοφία ἐρωτᾷ τὸν Κύριον Πέτρον: «Γνωρίζετε τὸν Δήμαρχον;» — «Ναί,» ἀπαντᾷ οὗτος, «ὁ πατήρ του ἦτο τὸ μόνον τέκνον τῆς μητρός μου.» Ποίαν συγγένειαν εἶχεν ὁ κ. Πέτρος μὲ τὸν Δήμαρχον;

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Δύο Ἀδελφῶν.

114. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων δέκα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποιητοῦ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος,

1. Σπουδαῖον ἐλάττωμα. 2. Γλυκυλάλον πτηνόν. 3. Φοβερὸν τετράποδον. 4. Ἄρτιος ἀριθμός. 5. Μέρος τοῦ σώματος. 6. Ὑποδιαίρεσις τοῦ χρόνου. 7. Καρπὸς γλυκύτατος. 8. Χρονικὸν ἐπίρρημα. 9. Ὑψηλὸν ὄρος ἐν Εὐρώπῃ. 10. Μικρὸν ἑρπετόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τηλεμάχου.

115. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων ὀκτὼ λέξεων σχηματίζουσιν ἐκεῖνο ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀνθρωπότης.

1. Ἀρχαῖος ποιητής. 2. Πόλις τῆς Ἰταλίας. 3. Θεὸς τῶν ἀρχαίων. 4. Μέγας φιλόσοφος. 5. Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 6. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 7. Ἰατρὸς τῆς ἀρχαιότητος. 8. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασκουτίου Ἀμεζίνου.

116. Λογοπαίγνιον. Ποίας νήσου τὰ ὄρη εὑρίσκονται πολύ, παρὰ πολὺ μακρὰν ἀπ' αὐτῆς;

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Ι. Χατζιδάκη.

117. Ἀπροσδόκητον. Διατὶ τὰ χωριάτικα ψωμιὰ εἶνε μεγαλείτερα ἀπὸ τὰ ψωμιὰ τῶν πόλεων;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσάτσας Γελαστῆς.

118. Γρῖφος. (Μ Μ) (Μ Μ).

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως.

ΛΥΣΕΙΣ

90. Ἂν ἀγαπᾷς τὸν καθαρὸν ἀέρα ἐπιμόνως
Καὶ ἂν ποτε ὁ ἥλιος στὴν κλίνην δὲν σ' εὑρίσκῃ,
Βίον μακρὸν σ' ὑπόσχομαι καὶ ὑγιᾶ συγχρόνως

91. Συμβουλεύου τὴν ἀνώτερόν σου καὶ τὸν κατώτερόν σου, ἔπειτα δὲ κρίνε καὶ ἀποφάσιζε ὁ ἴδιος — **92.** Καραμέλαν (Καρά, μέλαν). — **93.** Σουδὰν (Σοῦ, Δάν). — **94.** Ἀντώνιος (ἄν, τῷ, ν, ὅς).—**95.** Πηνειὸς (Πίνει, ὅς). —**96.** Ἄρης (Ἄ, ῥίς). —**97.** Χριστός, ἱστός. —**98.** Περιστερά, ἔρις, πτερά.—**99.** Κρῖνος, Ρῆνος.—**100.** Φίλος, πῖλος. —**101.** Ὠδν, ὠά.—**102.** Δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ πόσα μῆλα εἶχεν ἕκαστος, ἀλλὰ μόνον ὅτι ὁ εἷς εἶχε 2 περισσότερα τοῦ ἄλλου, ἐὰν λ. χ. ὁ εἷς εἶχε 2 ὁ ἄλλος θὰ εἶχε 4, ἐὰν ὁ εἷς εἶχε 5 ὁ ἄλλος θὰ εἶχε 7 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἐπ' ἄπειρον.—**103.** Εἰς τὴν κλίνην του.—**104.** Livre, ivre.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀβραάμ, 11 καὶ 9. Ἀγράμπελη, 5 καὶ 5. Ἀγωνιατής, 14. Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, 14. Ἀηδὼν τῶν Σπετσῶν, 4. Αἴθριος Οὐρανός, 3. Ἀνατέλλων Ἀστήρ, 14. Ἄνθος τῶν Λειμώνων, 10. Ἄξιος Ἀγωνιστής, 6. Ἀργοναύτης, 7. Ἁρματωλὸς τοῦ Πίνδου, 15. Ἄρτεμις ἡ Τοξεύτρια, 14. Ἀντώνιος Βαλδρέσκας, 7. Γείτων τῆς Μυκάλης, 9. Δάμων καὶ Φιντίας, 10. Ἐαρινὴ Νύξ, 3. Ἐλαφρὰ Ἄκατος, 14. Ἑλληνικὴ Σημαία, 11. Ἔνδοξος Μαραθών, 3. Ἑστία. 7. Εὔξεινος Πόντος, 15. Ἀγγελικὴ Εὐτυχίδου, 4. Μιχαὴλ Κ. Θεοδώρου, 5. Σ. Θεοτόκης, 6. Ἀγλαΐα καὶ Περικλῆς Καλαϊσάκη, 11 καὶ 5. Κάλυξ Ρόδου, 7. Καρδινάλιος Ρισελιέ, 10. Κόκκινο Ζαμπάκι, 8. Ἀλέξανδρος Μαυροδίνης, 11. Μάχη τοῦ Μαραθῶνος, 2. Μέλας Ἀετός, 4. Μικρὰ Καρδία, 14. Μικρὸς Λεμβοῦχος, 12. Μικρούλα Τραλαλά, 14. Μοντανῆς, 13. Σοφία Μπρούμη, 2. Πιπίγκα, 7. Ἑλένη Παπαλεξάνδρου, 8. Πανοῦργος Ὀδυσσεύς, 9. Πιπεροσπειρον, 13. Ποντιὰς Αὔρα, 13. Πρωτόπειρος Μέλισσα, 13. Σαπφὼ ἡ Λευκαδία, 8. Σπαρτιᾶτις Ἀργιλεωνίς, 14. Σχοινοβάτης, 9. Τσάτσα Γελαστή, 12. Τσῖρος τοῦ Πελάγους, 12. Φαλακροκόραξ ὁ Ἁλιεύς, 12. Φιλέρημος Τρυγών, 2. Φιλόμουσος, 10. Φιλόπατρις Ἕλλην, 14. Φωστήρ, 10. Χαριτόδρυτος Χρυσαλίς, 14.

(Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ἐν αἱ λύσεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 25 Ἀπριλίου, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον).